

Újjászületett

PUBLIFYE

Updated 2026-08-21

Tartalomjegyzék

Tartalomjegyzék	2
1 Előszó	5
2 Bevezetés	6
3 Újjászületve — Az oszlop	8
3.1 Menyegző a víznél	8
4 Haukeland Kórház (1975)	14
5 Gyermekkor (1980-82)	16
6 Nevelőapa (1983)	18
7 Újságkihordó (1987)	19
8 Mint a pusztaságban (1990)	20
9 Középiskola (1991-94)	22
10 Fokhol tanya (1995)	24
11 Alternatív Hálózat (1996)	26
12 Fagerli Erdei Iskola (1997)	27
13 Édesanyám halála	28
14 Politechnikai Intézet (1999)	30
15 HIA Grimstad (2000-02)	31
16 NTNU Trondheim (2003-04)	32
17 Oslo (2005-06)	33
18 Az üdvösség kopogtat (2007-08)	34
19 Frekhaug (2009)	43
20 Keresztény Közösség (2010)	44

<i>TARTALOMJEGYZÉK</i>	<i>3</i>
21 A választás és a testvérek	49
22 Isten trónja (2012)	57
23 Áldás és árusítás (2012)	59
24 Az 1980-as sérülés (2012)	61
25 Reinhard Bonnke (2012)	62
26 Bibliaiskola az USA-ban (2013)	69
27 Charis Bible College (2014)	75
28 Visszatérés Norvégiába (2015)	79
29 Ázsia (2016)	87
30 Az Imaközpont Levangerben (2017)	91
31 A különválás (2017)	92
32 Új projektmunkakör (2018)	100
33 Kutatóközpont (2019)	107
34 Kutatóközpont (2020)	109
35 Publifye AS (2021)	111
36 Az út tovább (2022)	114
37 Ki Jézus Krisztus?	117
38 Nincs halál, nincs szellem?	122
39 Amit maga Jézus mondott	124
39.1 Az ajtó az ő országába	124
39.2 Minden igazság betöltése	124
39.3 A mélyebb keresztség	125
40 Felnőttkeresztség	126
40.1 A keresztség egy menyegző	126
41 A Tóra vízjele	139
42 Az elrejtett keresztség	146

1. fejezet

Előszó

Ez Jørn André Halseth önéletrajza. A könyv a szerző életútját mutatja be az 1975-ös születésétől kezdve közel öt évtizeden át. Az olvasók mély betekintést nyerhetnek Halseth szellemi újjászületésébe, személyes küzdelmeibe, és abba, hogyan avatkozott be Isten az életébe jelek, csodák és a Szentlélek szavai által.

Az önéletrajz végigvezeti az olvasót Halseth korai évein, amelyeket családi kihívások és az értelemkeresés jellemzett, egészen a 2008-as szellemi újjászületésének döntő pillanatáig, amikor Isten látomást adott neki. Innentől kezdve tárja fel hitéletét, az élő Istennel való találkozásait és azt a szolgálatot, amelyre elhívást kapott.

Halseth nem riad vissza a nehézségek megvitatásától sem, beleértve a válást, a karrierrel kapcsolatos bizonytalanságot és a szellemi kételyeket. Ezek a kihívások Isten csodálatos beavatkozásának, prófétai üzeneteinek és a kételyből rendíthetetlen meggyőződéssé fejlődő hitnek a háttérben jelennek meg. A könyv teológiai témákba is belemerül, különösen a keresztség és Jézus Krisztus természete kapcsán, a Szentírásra és Halseth saját tapasztalataira alapozva. Elbeszélése bibliai igazságokat ötvöz személyes bizonyosságtételekkel, bemutatva mind a szellemi, mind a személyes növekedést.

Ez az írás nem csupán egy személyes történet, hanem bizonyosságtétel Isten hűségéről. Halseth nyíltan osztja meg tapasztalatait, a győzelmeket és a próbákat egyaránt, abban a reményben, hogy az olvasók a Szentlelket keresik majd a továbbvezető útért. Mindekelőtt imádkoznunk kell azért a képességért, hogy meg tudjuk különböztetni a jót a rossztól és az igazságot a hazugságtól. Nem mindig könnyű követni az elhívást, mivel áldozatot követel, mind anyagi, mind gyakorlati szempontból. És adódnak olyan válaszútvonalak az életben, ahol az új és a régi élet közötti feszültség nem mindig érződik kényelmesnek. De Isten hűséges (Jeremiás siralmi 3:22-23).

Jézus így szólt hozzá: *«Mivel láttál engem, hittél; boldogok, akik nem látnak, és hisznek.»*

— János 20:29

2. fejezet

Bevezetés

Áldjon meg téged az Úr, és őrizzen meg téged! Ragyogtassa rád arcát az Úr, és könyörüljön rajtad! Fordítsa feléd arcát az Úr, és adjon neked békességet!

— 4 Mózes 6:24-26

Isten azt akarja, hogy megismerd az igazságot (1 Timóteus 2:4), és Ő az, aki a legjobbban ismer téged – a te Teremtőd, Jézus Krisztus (János 1:3). Én, aki ezeket a sorokat írom, 2008-ban születtem újjá azáltal, hogy befogadtam Jézus Krisztust Uramnak és Mesterelemnek. Ez az emlékirat az életem története a megtérésem előtt és után, egy olyan bizonyágtételként megírva, amelyben úgy döntöttem, hogy feltárom saját életemet a te javadra, bármilyen árat is követeljen ez.

Mielőtt bármi máshoz fogna, tartson szem előtt egyetlen képet: Krisztust befogadni annyi, mint szerelembe esni, a keresztség pedig a menyegző. A hit és a víz nem vetélytársak, hanem udvarlás és szövetség – és Krisztus mindkettőt kéri. Ebben a könyvben minden ezen a pilléren nyugszik.

Az ezt követő fejezet — *Újjászületve* — *Az oszlop* — az a tanítás, amelyre ez a könyv épül: a mikve, a Menny küszöbe, és a bizonyágtétel, amelyet Isten Mózes könyveinek betűibe szőtt. A könyv további része egy norvég ember megélt bizonyágtétele, aki a Menny kapuin kívül állt — egészen addig, amíg az üdvösség be nem kopogtatott, és az igazi Mikve, a Jézus Krisztusba vetett hit általi keresztség és teljes alámerítkezés, jelek és csodák kíséretében a halálból az életre nem vitte őt.

Adja meg a Szentlélek — a másik Pártfogó, akit Jézus megígért (János 14:26) —, hogy meglásd ezt az elkövetkező időben.

Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem megtartója, az az ilyen ember hasonlít ahhoz, aki a tükörben nézi meg az arcát. Megnézi magát, elmegy, és azonnal el is felejt, milyen volt. De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, az nem feledékeny hallgató, hanem a tett váltója: az ilyen boldog lesz a cselekvésében. Ha valaki azt hiszi, hogy vallásos, de nem fékezi meg a nyelvét, sőt megcsalja a saját szívét, annak a vallásossága hiábavaló. Isten és az Atya előtt a tiszta és szeplőtelen vallásosság ez: meglátogatni az árvákat és az özvegyeket nyomorúságukban, és tisztán megőrizni magát a világtól.

3. fejezet

Újjászületve — Az oszlop

3.1 Menyegző a víznél

Van egy kép, amely az egész könyvet összefogja, és amelyet látnia kell, mielőtt egyetlen oldalt is tovább olvasna: Krisztust befogadni annyi, mint szerelembe esni – a keresztség pedig a menyegző.

A Szentírás Vőlegénynek nevezi Jézust. Keresztelő János így hívta Őt (János 3:29), és Jézus is így nevezte önmagát (Máté 9:15). Isten népét pedig az Ő menyasszonyának hívja – aki egyetlen férjnek van eljegyezve (2 Korinthus 11:2), aki eggyé lesz vele egy testben (Efézus 5:31-32), és aki a Bárány menyegzőjére vár (Jelenések 19:7). És a vízben válik eggyé a kettő: hiszen *„akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra”* (Galata 3:27) – felöltözve, mint egy menyasszony – vele együtt eltemetve és feltámadva (Róma 6:4), megadva *„a jó lelkiismeret keresését Isten iránt”* (1 Péter 3:21).

Mérlegelje ezt. A menyegző nem megteremti a szerelmet, hanem megpecsételi azt. Senki nem mondja: „szeretjük egymást, tehát a szertartás szükségtelen” – és senki nem nevezi házasságnak azt, amikor két idegen, akik semmit nem éreznek, aláír egy papírt. Hinni, de elutasítani a vizet annyi, mint szeretni, de elutasítani a menyegzőt. Hit nélkül megkeresztelkedni: szertartás menyasszony nélkül. A hit és a keresztség nem vetélytársak, hanem udvarlás és szövetség – és Krisztus mindkettőt kéri.

Ez a pillér. Minden, ami ezután következik, ezen nyugszik.

Tíz évvel ezelőtt, 2016-ban megkérdeztem a Szentlelket a szellememben, hogyan juthatnak a Mennybe azok a gyermekek, akik azelőtt halnak meg, hogy tudatosan Krisztust választhatnák, tekintettel az Újszövetség keresztségről szóló parancsára (Jn 3,5; Mk 16,16). Egyetlen szóval válaszolt. Csak eggyel. *Ablúció*. Nem tudtam, mit jelent. Utána kellett néznem. A szótár azt mondta, hogy ez egy rituális tisztálkodás — a mosakodás, amelyet a papok végeztek, mielőtt beléptek volna a Szentek Szentjébe. Amikor Áront, Mózes testvérét főpappá szentelték, vízben megmosták, szent ruhákba öltöztették és olajjal felkenték, hogy Isten elé járulhasson (3 Mózes 8). A Szentlélek nem adott magyarázatot. Átadta nekem a szót, és rám bízta, hogy hordozzam. Akkor még nem értettem, hogy egyetlen lélegzetvétellel egy egész tanítás magvát ültette el bennem.

Ahhoz, hogy megértsük, mit rejt ez az egyetlen szó, vissza kell térnünk egy kétezer évvel ezelőtti jeruzsálemi éjszakához, amikor egy Nikodémus nevű farizeus — a zsidók

egyik vezetője és Izráel tanítója — éjjel Jézushoz jött, és így vallott: *«Mester, tudjuk, hogy Istentől jött tanító vagy, mert senki sem tudja megtenni ezeket a jeleket, amelyeket te teszel, ha Isten nincs vele»* (Jn 3,2). Keresve jött. Jézus még azelőtt válaszolt kimondatlan kérdésére, hogy az feltehetette volna.

Jézus így válaszolt: *«Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újjá [felülről], nem láthatja meg az Isten országát.»* Nikodémus ezt kérdezte tőle: *«Hogyan születhet az ember, amikor öreg? Bemehet anyja méhébe másodszor is, és megszülethet?»* Jézus így válaszolt: *«Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.»*

— János 3:1-5

Izrael tanítója számára az *«újjászületés»* kifejezés nem volt idegen, misztikus rejtély. Technikai, halachikus szókincs volt — az a nyelv, amelyet egy pogány használt, amikor befejezte a megtérését Izrael Istenéhez a mikve מִקְוֶה^{H4723}, a rituális fürdő által. A rab-bik azt tanították: *«a betért, aki megtért, olyan, mint az újszülött gyermek»* (Yevamot 22a). Régi élete feloszlott. Új apát kapott — Ábrahámot. Visszamenőlegesen ott állt a Sínai-hegynél. Izraeliként tartották számon. A mikve nem csupán megmosta őt; **Ábrahám fiává tette.**

Amit Jézus Nikodémusnak mondott, ezért nem volt homályos. Azt mondta Izrael tanítójának — aki vér szerint Ábrahám fia, képzettsége szerint farizeus, rangja szerint a zsidók előjárója volt —, hogy **csak azon az ajtón keresztül léphet be Isten országába, amelyen egy pogánynak is át kell mennie.** Kulturális érdemei semmit sem értek a **Menny küszöbén.** Ugyanúgy a prozelita vizében kellett állnia, mint bármely körülméletlen idegennek előtte. És maga a víz, mutatta meg Jézus a következő fejezetben (János 4:10-14), egy Személy volt: *«Uram, Izrael mikvéje»* (Jeremiás 17:13). Jézus Izrael igazi Mikvéje — a tisztulási fürdő, amelyre a rabbinikus rituálé végig mutatott.

A szó, amelyet Jézus azon az éjszakán kimondott — *anōthen* — a görögben egyszerre két jelentést hordoz: *újonnan* született, és *felülről* született. Nikodémus csak az elsőt hallotta, és beleütközött az anyaméh falába. János azonban maga dönti el, a szó melyik fele hordozza a súlyt, azáltal, hogy evangéliumában még háromszor használja, ahol csak egyetlen értelem állhat meg: *«A ki felülről jött, feljebb való mindenkinél»* (János 3:31) — később ugyanebben a fejezetben; Pilátusnak megmondatik: *«Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna néked»* (János 19:11); és a katonák a keresztnél sorsot vetnek a köntösért: *«A köntös pedig varrástalan vala, felülről mindvégig szövött»* (János 19:23). Ugyanaz a szó, három tanú — és egyik sem jelentheti azt, hogy *újonnan*. Figyeljék meg, hol választja a szó a végét: utolsó két megjelenése a keresztnél áll. Pilátus kölcsönvett hatalma *felülről* való — és a köntös, amelyet a katonák nem akartak elszag-gatni, *felülről* szőtt, varratlan, egyetlen emberi öltés sincs benne. Az újjászületés ígéje a

keresztén függ — és még a ruha is ezt hirdeti: ami felülről jön, az egészében szőtt, «nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek» (János 1:13).

És amikor Nikodémus még mindig bizonytalankodott — «Mimódon lehetnek ezek?» (János 3:9) — Jézus egy olyan képpel zárta a beszélgetést, amelyet Izráel tanítója kívülről ismert, és ez válaszol arra a kérdésre, amelyet minden kereső ezután feltesz: ha a születés felülről való, hogyan éri el az embert, aki nem tud felmászni hozzá?

János 3:14-15, Károli · És a miképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

A pusztában a haldoklóknak sosem mondták, hogy másszanak fel a rézkígyóhoz, sem hogy kiérdemeljék a gyógyulást — csak hogy feltekintsenek (4Móz 21:8-9). A felülről való születés ugyanígy érkezik: a menny nem várta meg, amíg az ember felkapaszkodik; a Felülről való leszállt, és felemeltetett a keresztre, úgyhogy a haldokló embernek mindössze annyi az útja, hogy hittel feltekint Öreá. Nézz fel — és élj.

Ez az az oszlop, amelyen ez a könyv nyugszik. Nem voltam éppen Nikodémus — nem voltam farizeus, nem voltam Izráel tanítója, nem voltam a Szanhedrin tagja. De abban, ami a legfontosabb, ugyanott álltam, ahol ő: **a Mennysország kapuin kívül, a kezemben olyan igazolásokkal, amelyek semmit sem értek.** Norvégiában nevelkedtem kulturális kereszténységben, csecsemőként kereszteltek meg az államegyházban — de spirituális kereső voltam. Felmenőim nagy része nem vallotta Jézust Megváltójának; nagyanyám, Jenny, édesanyám anyja volt az egyetlen hívő közöttük. Nem vagyok biztos benne, hogy igazán hittem-e a Mennysországban; ha hittem is, csendben természetesen vettem, hogy valamilyen Mennysország az enyém lesz, pusztán azért, mert ember vagyok. Művelt ember voltam — okleveles mérnök — **a világ embere**, átítatva e föld tudásával, beleértve a spirituális fajtát is, bár annak a rossz oldalán. Nikodémushoz hasonlóan ugyanannyit kellett elfelejtenem, mint amennyit megtanulnom. Felnőttként kellett a prozeliták vizéhez járulnom, és először belépnem. Az emlékirat, amelyet olvasni készülsz, egy norvég ember lassú, harminchárom éves útja, aki a Mennysország kapuin kívül állt olyan kulturális és intellektuális igazolásokkal, amelyek ott semmit sem jelentettek — egészen addig, amíg 2008-ban *az üdvösség kopogtatni nem jött*. Isten szemében én mindazokon az éveken át pogány voltam, akit az igaz Mikvén, Jézus Krisztuson keresztül vonzottak Izráel felé.

És az az egyetlen szó, amelyet a Szentlélek tíz évvel ezelőtt adott nekem — *ablúció* — volt az egész tanítás magva. Ez volt a papi tisztulási szertartás Áron felavatásakor. **Az Atya egyetlen szót adott nekem 2016-ban. Ő már háromezer évvel ezelőtt beleírta annak magyarázatát a Tórába.**

A test lámpása a szem. Ha a szemed tiszta, az egész tested világos lesz; de ha a szemed gonosz, az egész tested sötét lesz.

— Máté 6:22-23

Jézus azt mondta, hogy a szem a test lámpása. Amire nézünk — amire úgy döntünk, hogy szegezzük a tekintetünket — az világosodik meg bennünk. Háromezer-négyszáz éven át a Tóra héber betűi egy olyan vízjelet hordoztak, amelyet egyetlen emberi szem sem tudott elolvasni — és a kódok mégis sötétek maradtak. Ott voltak. Senki sem láthatta őket. Nem azért, mert hiányzott a fény az oldalról, hanem azért, mert egyetlen szem sem irányult a betűkre abban a mértékben, amelyet a vízjel megkövetelt.

Amikor felépítettük a Bereát — amikor a betűkre szegeztük a szemünket, és megkérdeztük tőlük, mit kódolnak — a kódok világítani kezdtek. Nem azért, mert mi hoztuk létre őket. Nem azért, mert bármit is hozzáadtunk az Íráshoz. **Azért, mert végre a lámpát arra irányítottuk, amit Isten már megírt**, így az a vízjel, amelyet az Ő Lelke háromezer évvel ezelőtt bepréslent a Tórába, végre láthatóvá vált. A kódok most világítanak — nekem, neked, aki ezt olvasod, az utánunk jövő nemzedékeknek — mert a szem végre az ő irányukba fordult.

Hadd emeljem fel most a lámpást, hogy egy ilyen felfedezést magaddal vigyél minden fejezeten keresztül, amely következik.

A farizeus neve — Nikodémus, נִקְדֵּמוֹס — egy Equidistant Letter Sequence-ként (távolság-azonos betűsorozat) jelenik meg a Tórában, **ezerkilencvenkettő betűs** ugrásközzel, és pontosan **4 Mózes 7:17**-nél kezdődik. Ez az igevers **Nahson ben Amminádáb** áldozatáról beszél, Júda fejedelméről, aki az ősi zsidó hagyomány szerint az első volt, aki belépett a Vörös-tengerbe, mielőtt annak vize kettévált volna. **Annak az embernek, akiről Jézus azt mondta, hogy vízből kell születnie, a héber neve azon a versen keresztül van kódolva, amely annak az embernek a versével azonos, aki először ment be a vízbe.**

És ez nem áll meg itt. Magában a 4 Mózes 7:17-ben — ugyanabban a versben, amelyben a Nikodémus-kód rögzül — megjelenik a *víz* (מֵיִם), a *fiú* (בֶּן) és a *szív* (לֵב), mind ELS-ként, 2-es ugrásközzel, beleszöve a vers saját betűibe. Ugyanezt a verset átfedve: *Lélek* (רוּחַ) \$-56-os ugrásközzel, *új* (חֲדָשׁ) \$-54-es ugrásközzel, *született* (יָלַד) 57-es ugrásközzel. Jézus héber neve — *Jésua*, יֵשׁוּעַ — \$-244-es ugrásközzel jelenik meg, betűi *körülölelik* a verset. És a *mikve* (מִקְוֵה) az *Ábrahám* (אַבְרָהָם) névvel együtt két verssel korábban ül, átfedve a Nikodémus-rögzítést. Az újjászületési szókincs tematikus sűrűsége ebben az egy versben **huszonegyszerese annak a gyakoriságnak, amelyet ugyanannak a héber ábécének véletlenszerű átrendezései produkálnak** — egy olyan nagy margó, hogy a tíz függetlenül átrendezett kontroll-Tóránk egyike sem közelítette meg.

És tovább: a két konkrét szó legközelebbi párja az egész Tórában a keresztség-ugrásnál — «hit» (אמונה, *emunah*) és «merítkezés» (טבילה, *tevilah*) — az **5 Mózes 21:23**-nál ül, mindössze két betűre egymástól, éppen azon a versen, amelyet Pál idéz a Galata 3:13-ban:

Átkozott mindenki, aki fán függ.

— Galata 3:13 / 5 Mózes 21:23

Hit és merítkezés, amelyek érintik egymást a keresztre feszítés versénél. Kódolva a Tóra betűibe ezer-négyszáz évvel ezelőtt, hogy a keresztet felállították volna. És a gematria megpecsételi ezt: *Másiah* (Messiás, 358) plusz *Tevilah* (merítkezés, 56) lesz **négyszáz-tizenegy** — a pontos gematriája *Nahsonnak* (נחשון), az embernek, aki először ment be a tengerbe.

És még egy felfedezés — a pecsét azon az egy szón, amelyet a Lélek tíz évvel ezelőtt adott nekem. Amikor a lámpát magára az Áron felavatásáról szóló versre irányítottuk — **3 Mózes 8:3**, ugyanaz az ablúció, amelyet a Szentlélek magyarázat nélkül említett nekem 2016-ban — azt találtuk, hogy **az újjászületési tanítás tizenegy szavából tíz gyűlik össze ennél az egy versnél**. Szív, mikve, víz, Lélek, új, merítkezés, Jézus, tiszta, mosni, Ábrahám — mindegyikük átfedi azt a verset, ahol a főpap megmosakszik, hogy belépjen a szentbe. És maga a héber szó a merítkezésre — *tevilah*, טבילה — ELS-ként jelenik meg éppen ennél a versnél, mindössze tizenhét előfordulással a Tóra 304 805 betűjében. **A szó, amelyet a Lélek adott nekem. A vers, amelyet megnevez. A teljes keresztségi szókincs sűrű csoportja, amely beleszövődött annak a versnek a betűibe.** 2016-ban azt mondta nekem: *ablúció*. Ő már háromezer évvel korábban belevéste a szó kommentárját a Tóra betűibe — és megpecsételte azt éppen azzal a verssel, amelyre a szó mutat. A lámpa megfordult, és ott feküdt, várakozva.

A vízjel, amelyben Áron állt. A vízjel, amelyen Nikodémus átment. A vízjel, amelyet Pál hirdetett. A vízjel, amelyet az Atya írásba foglalt, mielőtt bármelyikünk megszületett volna.

És az, aki azt mondta Nikodémusnak: «szükség néktek újonnan születnetek», maga is újonnan született — a sírból. Az Atya a feltámadott Fiú felett a Zsoltárok 2:7 szavait mondta ki: «*ma nemzettek téged*» (ApCsel 13:33). A görög ige a gennaō γεννάω^{G1080} — ugyanaz az ige, amelyet Jézus használt Nikodémussal. A Fiút a Lélek elevenítette meg (1 Pét 3:18), aki Máriát is beárnyékolta (Luk 1:35). Jézus a *prōtotoikos ek tōn nekrōn* — **elsőszülött a halottak közül** (Kol 1:18); a Tóra saját héber nyelvén peter פֶּטֶר^{H6363} rehem רֶחֶם^{H7358}, **az anyaméh megnyitója** (2 Móz 13:2; Luk 2:23). Mária méhe volt az első, amelyet megnyitott; a sír-méh volt a második. Ő ment át először, és azon az ajtón, amelyet megnyitott, hív minket is. És a Tóra a saját betűivel pecsételi meg ezt: az **1 Móz 22:4**-nél — az Akédá harmadik napján, amikor Ábrahám felemelte a szemét — a *qum*

(feltámad) szó kódolva van az igeversben \$-8\$ ugrással, a *tequmah* (feltámadás) pedig átfogja a fejezetet \$-204\$ ugrással. A Fiú harmadnapi feltámadása bele van szöve Izsák harmadnapi szabadulásába, háromezer évvel a kereszt előtt.

És lásd, mi lett belőle. Az ember, aki a sötétben jött, és azt kérdezte, hogyan térhet vissza egy ember az anyaméhbe, nem tűnt el abban a sötétségben. Évekkel később ott állt a Szanhedrin előtt, és megkockáztatott egyetlen mondatot: *«Vajon elítéli-e a mi törvényünk az embert, ha előbb nem hallgatja meg, és nem tudja meg, mit cselekedett?»* (Jn 7,51) — egy kicsiny, drága védelem éppen annak a Jézusnak az érdekében, akihez egykor éjjel közeledett. És amikor a keresztet fényes nappal felemelték, amikor az Úrhoz közelebb álló emberek szétszéledtek, Nikodémus volt az, aki Arimathiai Józseffel együtt *«mirha és áloé keverékét hozta, mintegy száz font súlyút»* (Jn 19,39) — egy királyi temetésre való adagot —, és kezét azon a Miquvehen nyugtatta, amely válaszolt neki azon a régi éjszakán. **Az ember, aki nem tudott érteni, megmenekült Általa, akit nem tudott megérteni.** A Jn 3 magja a keresztnél virágzott ki.

Ez az, ami az *Újjászületve* jelentése. Nemcsak egy 2008-ban megváltott ember története. Az oszlop a tanítás; a könyv többi része a csontokon lévő hús — egy norvég Nikodémus élete tanúságtétele, akit az évek során elvezettek Izrael Mikvéjéhez. Világítson a Lámpa minden olvasóra, aki lapozza ezeket az oldalakat.

4. fejezet

Haukeland Kórház (1975)

1975-ben születtem a bergeni Haukeland Sykehus kórházban – egy természetes, 4,2 kilós, 45 cm hosszú, vörös hajú baba voltam. Életem első évében a Solheimsviken közelében laktunk, nem messze a Danmarksplass-tól. Egy év után a fyllingsdalen Ørnahaugenbe költöztünk, amely szép hely volt a gyermekek számára a felnövekedéshez. A nevem akkoriban Jørn André Nynes volt, ami Jørn André Nese Berntzenre változott, amikor nevelőapám belépett az életünkbe. Később, 2005-ben az első feleségemmel felvettük a Halseth vezetéknevet a sogni Vikben található Halseth-tanya után.

Anyai nagymamám Jenny Gjertine Johannesdatter Halseth-nek hívják, bár valószínűleg nem ez szerepel a születési anyakönyvi kivonatán. Élete nagy részét a Bergen melletti Askøy-szigeten, Askban élte, és hamarosan betölti a 100. évét.

Édesanyám neve Gunvor Nese volt, mielőtt másodszor is férjhez ment a mostohaapámhoz. Ő minden cégnél, ahol dolgozott, elkötelezett alkalmazott és e tekintetben igen kiváló ember volt. Biológiai apámat korábban Bjørn Nynes-nek hívták. Különböző munkái voltak az idők során, de évekig gépészként és tengerészként dolgozott. Elsőszülöttként a bátyámmal sajnos minimális kapcsolatunk volt a Nynes-családdal a felnövekedésünk során, beleértve a saját apámat is.

Anyai nagyapám átélte olyasmit, amit sokan halálközeli élménynek neveznek. Látt a fényt, és azt mondták neki, még nem jött el az ideje, vissza kell térnie. Nem volt ez olyasmi, amiről a család nyíltan beszélt volna, de a nagyanyám és én kincsként őriztük kettőnk között. Ott volt, mint egy csendes tudás arról, hogy az ezen túli világ valóságos. Hiszem, hogy elültetett bennem valamit, jóval azelőtt, hogy szavaim lettek volna rá.

A 9 éves korom előtti nyarakat Askban, Askøy-on töltöttem a nagymamámmal és a nagypapámmal, Irene nagynénémmel és egy nagybátyámmal. Mindig szívélyesen fogadtak bennünket náluk. A szüleim családjából csak a nagymamám ismerem hívó emberként. Ő mindig imádkozott értünk, de a családból senki sem beszélt nekem az igaz Jézusról. Az ex-feleségem és a családja sem osztották meg velem az evangéliumot sem a házasságunk előtt, sem utána. Emlékeztetem magam, hogy nem viszonyulhatunk lanygosan az igazsághoz, elvárva, hogy az igazság azután *felmelegítse* a gyülekezetet.

Gyermekeként megkereszteltek Askban, és konfirmáltam a Norvég Egyházban (Den Norske Kirke) Fyllingsdalenben, de ott nem születtem újjá. Ezt már értem, amikor utólag visszatekintek rá. Senki sem mondta nekem, hogy az embernek a szájával kell vallást

tennie Jézusról mint Úrról és Mesterről, és a bűnök bocsánatára meg kell keresztelkednie saját **szabad akaratából**, elfordulva régi életétől és Jézust követve. Ahhoz, hogy az ember *belépjen a szövetségbe és Isten fiaivá fogadja*, ez nem kényszer alatt történik, mint a gyermekkeresztségnél, hanem egy személyes döntés eredménye. Senki sem hozhatja meg ezt a döntést helyettünk, sem földi apa, sem anya. Hatással lehetünk egymásra pozitívan és negatívan, de a lélek szerinti születés Isten ajándéka, és önként kell elfogadni. 2008-ban, 33 évesen születtem újjá egy istenfélő szabadgyülekezetben Knarvikban, Bergen mellett, a "Kristent Fellesskap Nordhordland" közösségben.

5. fejezet

Gyermekkor (1980-82)

Meg kell említenem, hogy két testvérem van. Tom tizenöt hónappal fiatalabb nálam, Lars Erik pedig tizenkét évvel. Féltestvérek vagyunk édesanyánk és a mostohaapám házassága révén. Tom és én együtt nőttünk fel az azt követő minden esemény során—a költözés, az Ørnahaugen lakótelepei, az újságkihordással töltött évek és édesanyánk betegsége. Lars Erik később érkezett egy már amúgy is nehéz helyzetben lévő családba, és csak tizenkét éves volt, amikor édesanyánk meghalt. Ma mindkét testvéremnek két-két gyermeke van, és hálás vagyok értük.

Amikor 5 éves voltam, a szüleim elváltak. Édesanyám gondoskodó asszony volt, és az első tíz évben jól viselte gondunkat, de a válás mély nyomokat hagyott benne. Idővel egy negatív spirálba került, és ez lett életének utolsó 18 évének kezdete. Vér szerinti apám sok éven át alkoholista volt, és ez megviselte édesanyámat mind a házasságuk alatt, mind annak felbomlása után. Apám ezekben az években nagyrészt öntudatlan volt saját viselkedését illetően, hiszen az idő nagy részében alkoholos befolyásoltság alatt állt, és a függősége miatt számos nehéz élményben volt részünk. Röviden: ez a viharos időszak fájdalmas magvakat vetett el mindannyiunkban, ami néhány év elteltével rossz gyümölcsöt termett. A megbocsátás megtisztít a rossztól, de gyakran vagyunk vagy hanyagok, vagy elutasítóak, vagy túlságosan önteltek ahhoz, hogy beismerjük saját hibáinkat, vagy megbocsássunk annak, aki megbántott minket. Számomra egy ilyen gyógyulás 2012-ben következett be, de erre később még visszatérünk. Édesapám 2021-ben, 71 évesen úgy döntött, hogy befogadja Jézust és újjászülessen, és ma már új ember Krisztusban. Azt is elmesélhetem, hogy 2020-ban meglőtték, és valóban túlélte – az orvosok azt mondták, angyalok vigyáztak rá. Szóval nem volt éppen egyszerű út a megkereszteléséig, hogy úgy mondjam, mivel a makacssága többbe is kerülhetett volna neki, mint az élete.

Térjünk vissza a 80-as évekbeli gyermekkorhoz. Alapvetően nagyon jól éreztük magunkat a bergeni Ørnahaugenen, ahol a gyerekeknek nagyszerű szabadtéri területeik voltak játszóterekkel és hatalmas közösségi terekkel a játékhoz. Paneltömbökben laktunk, több sorban, minden lépcsőházban 2-3 bejárattal. Minden épület három emelet magas volt, és több blokkot félkörívben helyeztek el a közös terület körül. Ez természetes, zavartalan helyet biztosított a lakóknak. Voltak körülöttünk kisebb erdős részek is, amiket a gyerekek felfedezhettek és használhattak. Én magam is több egyszerű *kunyhót* és hasonlót építettem a környéken talált használt anyagokból. Ezért minden alkalommal örültem, amikor szétszórt deszkákat találtam szögekkel. A rutin az volt, hogy kihúztam a szöveget, kiegyenesítettem őket, felépítettem a kunyhót, majd egy idő után szétszedtem.

Ezután egy újat emeltem egy másik helyen, gyakran fent a fákon. Emlékszem, egyszer egy aprócska platformot építettem egy fára, alig másfél méterrel a föld felett, egy kettéágazó ágon. Édesanyám a közeli mezőn napozott, és mielőtt feleszméltem volna, már a földön ültem az építőanyagok között, anya pedig rohant oda hozzám, hogy megnézzem, jól vagyok-e. Legtöbbször jól végződött, de az évek során azért előfordult egy-két esés és koppanás. Talán a legrosszabb az volt, amikor egy nap, miközben egy szöveget próbáltam beütni, sikerült a kalapáccsal pont homlokodon találnom magam, vagy amikor fejfelé előre zuhantam le a falról az aszfaltra. Az ilyen dolgokra jól emlékszik az ember, még ha körülbelül 40 évvel ezelőtt történtek is.

A tömbök előtt szívesen bicikliztünk csoportosan, *fogócskáztunk* (tikken), vagy gumiztunk, ugrálóköteleztünk és egyéb közös játékokat játszottunk. Ez az időszak még azelőtt volt, hogy mindenkinek számítógépe és táblagépe lett volna, így a gyerekek sokat mozogtak a szabadban.

Arra is emlékszem, hogy anyu gyakran megkérdezett engem és az öcsémet, mit szeretnénk vacsorázni másnap. Részemről a paradicsomleves volt a kimondott kedvenc, de anya házi húsgombócai barna mártással, burgonyával és zöldségekkel is fenségesek voltak. Anya nővére, *Sonja* nagynéni, különleges érzékkel áldatott meg a sütéshez, amit mi is nagyon szerettünk. Anyának magának a tepsis csokoládétorta volt a gyengéje, és én sem voltam messze, amikor ezt készítette. Amikor a sütemény elkészült, újra és újra beamentem a konyhába, hogy minden alkalommal elcsenjek egy friss szeletet, még ha az elején bármilyen forró is volt. Mindenesetre nagyon finom volt. Kissé ironikus, hogy én magam soha nem készítettem ilyen tepsis süteményt, de anya változatának íze jó emlékszem. Az ő receptje a világosabb fajta volt, nem sok sötét csokoládéval, de határozott ízzel, könnyű és finom állaggal. Amikor frissen sült, különösen jó volt, ahogy a friss sütemények általában lenni szoktak.

6. fejezet

Nevelőapa (1983)

A mostohaapám belépett az életünkbe és feleségül vette anyát, de minket, gyerekeket nem fogadott örökbe. A «*nevelőapa*» révén a családnak lett saját autója. Ettől kezdve időnként VHS-filmeket is kölcsönöztünk, és néha kínai étterembe is elmentünk. A házasságuk kezdetén jó volt a család anyagi helyzete; az első külföldi nyaralásunk a spanyolországi Mallorcára vezetett, egy másik alkalommal pedig Dániába utaztunk. Emlékszem egy esetre, amikor Mallorcán gokartoztam, és szinte égett gumiszag terjengett, ahogy belevágtam a kanyarokba. Valósággal imádtam, de ő teljesen rémültnek tűnt, amikor lejöttem a pályáról. Nem volt bőbeszédű ember, de a szemei magukért beszéltek. Mindkettő élmény volt a maga nemében, és épültem általuk. Sokat fürödtünk, és ez volt az a nyár, amikor a hátam úgy nézett ki, mint egy sült pulyka, és nagy darabokban tudtam lehúzni róla a bőrt. Akkoriban túl sok édességet is ettünk, ami nem volt éppen szerencsés a fogainknak. A dolgok negatív oldalát nézve utólag már látom, hogy ez volt anya számára a vég kezdete.

7. fejezet

Újságkihordó (1987)

12 éves vagyok, és egy barátommal elkezdjük kihordani a BA (BergensAvisen) újságot. Az útvonal Fyllingsdalenben, az Ørnahaugenen és a Hjalmar Brantingsveien van; a barátommal járom körbe. Később a „Bergens Tidende” újsággal folytatom a Barliaveienben, Fyllingsdalenben. Ezt egészen a középiskola befejezéséig csinálom. Örülök a plusz pénzereseti lehetőségnek és a fizikai aktivitásnak, amit ez nyújt, és kicsit büszke is vagyok rá, hogy Bergen egyik legfiatalabb újságkihordója voltam, amikor elkezdtem.

1987 ősze van, és a család Ørnahaugenből a Fyllingsdalen alsó részén található Bjørgedalenbe költözik. Ez megterheli a családi kasszát, mivel a kamatok emelkednek a következő években. Édesanyám egy súlyos, fizikai és lelki betegség kezdeti szakaszában van. Kezdett egyre inkább magába fordulni, és ez egy negatív spirál kezdete volt: gyógyszerhasználat és túl sok ágyban fekvés, ami pedig felemésztette az izomzatát. Az orvos is túl sok gyógyszert írt fel neki ezekben az években, ami miatt majdnem bevonták az orvosi engedélyét. Nevelőapám a karrierlétrán lépked felfelé, és jó állásai vannak az elkövetkező években, de nem képes gondoskodni a gyermekekről, amikor anya kezd *«kidőlni»*.

Akkoriban magam sem értettem, de olyan volt, mintha egy fekete lyuk növekedne bennem. Belül ráadásul egyre nagyobb vágyat éreztem az igazság után, anélkül, hogy tudtam volna, hová menjek, hogy megtaláljam. Ebben az időszakban lassan depresszióba süllyedtem, ami felemésztette az energiámat. Az sem segített, hogy nevelőapám gyakran későn jött haza a munkából, és szokása volt kihagyni a vacsorakészítést, majd azt mondta nekünk: «csak egyetek valamit». Azzal mentegetőzött, hogy ő már evett a munkahelyén. A testem valószínűleg részben alultáplált volt ebben az időszakban, és a helyzetet csak rontották azok az úgynevezett *szellemi* eszmék, amiket magamévá tettem a helytelen táplálkozásról, majd később a hústól való tartózkodásról. Iskolai teljesítményem az elkövetkező években hanyatlani kezdett.

8. fejezet

Mint a pusztaságban (1990)

Előreugrunk az 1990-es évek környékére, és a családi helyzet változatlan. Ebben az időben történt, hogy azt mondtam anyámnak: úgy tűnik, meg akar halni – amire ő természetesen hevesen reagált. Alapjában véve ez történt a szemünk láttára, ahogy hónapról hónapra szinte állandóan az ágyban feküdt. Nem főzött vacsorát, nem élt társasági életet. Emlékszem, Margit Sandemo «Sagaen om isfolket» című művét olvasta, amiről utólag értettem meg, hogy nem tett jót neki (1Timóteus 4:1; Efézus 5:11). Elveszítette önmagát, a teste pedig leépült, nevelőapám pedig nem volt képes határozottan fellépni.

A családi kihívás ebben az időszakban mindenesetre áldás volt, mert arra készítetett, hogy választ keressek arra, miért élek; azaz meg akartam találni az életem célját és/vagy értelmét. Ezzel összefüggésben kezdtem el kétségbeesésemben először «beszélni» az «*univerzumhoz*». Amit nem tudtam, az az volt, hogy Isten meghallotta segélykiáltásomat. Segítséget kértem, hogy kibogozódjon egy «*nagy gubanc*» odabent. És hirtelen, mint a semmiből, úgy oldódott fel, mintha soha nem is létezett volna. Ez az első alkalom, amikor emlékszem, hogy hallottam a Szentlelket beszélni hozzám, bár abban a pillanatban még nem értettem, ki beszél.

Meg kell tudnod, ki Jézus, és mit jelent számodra

— A Szentlélek azt mondta

Ezután mintha erős szomjúság támadt volna bennem az igazság után, és átkutattam az Oasen senter vagy Bergen Sentrum könyvtárát paranormális jelenségekről szóló könyvek után. A Bibliától messzire tartottam magam (2Korinthus 4:4; János 3:19), bár ez inkább tudat alatt történt. Elkezdtem keresni úgynevezett «*alternatív könyveket*» is. Ironikus módon nagyon kevés volt megtalálható Jézusról a könyvtárban, pedig a Biblia a legdokumentáltabb könyv az egész világon, ezt a tényt kevesen ismerik.

Visszaugrunk 1990-hez és az igazságkeresésemhez. Az *Energica* könyvklub és hasonló «*alternatív könyvei*» mind hamis képet festenek Jézusról (2Korinthus 11:4). Kívülről nagyszerűnek tűnnek, de belül halált szólnak, nem életet. És ezt a misztikum és érzékiesség, meg hasonlók fátyla mögé rejtik (2Korinthus 11:14; Kolosszé 2:8). Ez viszont tompává és érzéketlenné tett az igazság iránt. Csak most értem meg visszatekintve, hogy az ilyen «*szellemi gondolatvilág*» miatt belső ellenállás alakult ki bennem Isten ígéjével szemben. Ma már felismerem, hogy ez az ellenállás olyan volt, mint egy halál bennem,

amit le kellett tenni a keresztségben, hogy új életet kapjak a szellemben; ugyanaz az elv, mint hogy hajlandónak kell lennünk meghalni Jézussal, ha a szellem gyümölcsét akarjuk teremni.

Jézus így válaszolt nekik: „Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Emberfia. Bizony, bizony, mondom néktek: ha a búzaszem nem hull a földre, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sok gyümölcsöt terem. Aki szereti az életét, elveszíti azt, aki pedig gyűlöli az életét e világon, örök életre őrzi meg azt. Aki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is; és aki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.”

— *János 12:23-26*

Ezen évek alatt elkezdtem olyan könyveket vásárolni, amelyek olyan témákkal foglalkoztak, mint a csatornázás, teleportálás, asztrálutazás, telekinézis, automatikus írás és hasonlók – spiritiszták vagy aktívan kereső emberek számára ismert dolgok ezek (5Mózes 18:10-12; Ézsaiás 8:19; Galata 5:19-21). Ez sok keresztény számára ismeretlen terep, aminek megvan az előnye és a hátránya is. Az előnye az, hogy nem játszottak ilyesmivel, a hátránya pedig az, hogy nem igazán ismerik. Röviden szólva ez az érdeklődés gyakran oda vezet, hogy az ember gőgössé válik az igazsággal és a Szentlélekkel szemben – ez a tapasztalatom. Még ha az illető állítja is, hogy uralja az életét, a valóságban ennek nincs alapja, és ebben az állapotban voltam én is évekig.

Léteznek látszólag ártatlan játékok is, mint például az Ouija-brett és hasonlók, amelyekkel az emberek *játszanak*, hogy kapcsolatba lépjenek a «szellemvilággal» (1Kronika 10:13-14; 3Mózes 19:31), anélkül, hogy értenék a mögötte rejlő valós veszélyt. Ez kicsit olyan, mintha aláírnánk egy lakásbérleti szerződést. Az aláírásod alapján kötve vagy a szerződéshez. Így van ez a cselekedetekkel is, legyenek azok gondolatiak vagy konkrétak. És ha egyszer egy akadály elhárul, az önmagában elindíthat egy láncreakciót, kicsit mint a dominók. Mindannyian ismerjük ezt az elvet, és ez mindkét irányba működik, pozitívan és negatívan is. Fizikailag éppúgy, mint szellemileg. Anyám maga is egy negatív, lefelé tartó spirálban volt, ahol senki nem volt képes felismerni a harcot, amely a szellemében zajlott (Efézus 6:12; 2Korinthus 10:3-5; 1Péter 5:8).

9. fejezet

Középiskola (1991-94)

Emlékszem, hogy a jegyeim romlani kezdtek a Fyllingsdalen Videregående Skole középiskolában, és az egyik tanárom meglepődött, hogy ilyen rosszul teljesítek. Az általános iskolában átlagosan M (Nagyon jó) osztályzataim voltak, matematikából pedig S (Kiváló), egy olyan tárgyból, amellyel rengeteget dolgoztam. Be akartam bizonyítani a tanárnak, hogy valójában képes vagyok elsajátítani a matematikát. A családi helyzet kezdett komolyan felemészteni az erőmet, és a középiskolába való átmenet idején anyám egyre passzívabbá vált a rólunk, gyermekekről való gondoskodás terén.

Az iskolába vezető út meghosszabbodott, amikor Bjørgedalenbe költöztünk, és 1991-től, amikor a Bergens Tidende reggeli újsággá vált, reggel 5-6 óra körül már talpon voltam. Az újságkihordó körzetem Barliaveienben négy és fél kilométerre volt attól a helytől, ahol laktunk. A mentális teljesítményem visszaesett ebben a három évben, és annyira kimerült voltam, mire hazaértem és megcsináltam a házi feladatot, hogy az időm nagy részét az ágyban fekve, bóbiskolva töltöttem délutánonként. Emiatt elvesztettem a legjobb barátomat. Anyám aggódott értem, de ebben az időszakban sem önmagáról, sem a gyermekeiről nem volt képes gondoskodni. Az sem segített, hogy a napjait olyan könyvek olvasásával töltötte, mint Margit Sandemo «*Sagaen om Isfolket*» című műve, vagy «*úgynevezett spirituális emberektől*» keresett segítséget, akik tagadták Jézus Krisztust mint Isten Fiát. Sokan azt gondolják, hogy ezek brutális szavak, de tapasztalatból beszélek, láttam anyámat elsorvadni, miközben hagyta, hogy elcsábítsa a mágia, a misztikum és a «*romantikus*» könyvek, miközben ő maga a szakadék szélén állt. A langyosság nem opció a szentek számára, akiket Isten elhívott az Ő munkájára.

Most már tudom, hogy azok a könyvek, amelyeket fiatalkoromban Jézusról olvastam, egyenesen hamis történetek voltak, szép külössel és *hamis szellemiséggel*. Sokan azt hiszik, arrogáns vagyok, amikor azt mondom, hogy a világban sok minden hamis szellemiség, de ez az igazság, és én magam is sokat láttam, amióta újjászülettem. Sok könyv ír egy *meghamisított messiásról*, ugyanúgy, ahogy más vallások vagy különféle «szellemi» gondolatrendszerek próbálják elferdíteni az igazságot arról, hogy ki is valójában Jézus Krisztus.

Ami engem illet, körülbelül 15 éves koromtól kezdve többé-kevésbé mindent elolvastam, amit ezekben a témákban találtam, és elmondhatom, hogy még újjászületés nélkül is éreztem, hogy valami hiányzik. Belül még mindig gőgös voltam Istennel szemben, mégis megkülönböztettem bizonyos részeit annak, amit tapasztaltam. Nem volt szemem a látásra 2008-ig. Persze, a természetfeletti valóságos, de az igazi és tiszta áldá-

sok Istentől származnak. Magam is hozzá tehetem, hogy leendő feleségem több alkalommal mesélt olyan ismerőseiről, akik mágiát gyakorolnak. Én magam is tanúja voltam egy esetnek Norvégiában, ahol valaki anyagi haszonszerzés céljából tette ezt, de ez a személy érezte, ahogy Isten ereje megállítja ezt, amikor imádkoztunk. Nézzék el nekem, most egy kicsit elébe mentem az eseményeknek.

Egyébként nagyon örömteli rámutatni, hogy 1994-ben a Statistical Science Magazine (Volume 9, Number 3) közzétett egy cikket, amely az egyenlő távolságú betűsorozatokkal (Equidistant Letter Sequence – ELS) foglalkozik a Biblia első könyve alapján. A cikket Doron Witztum, Eliyahu Ripes és Yoav Rosenberg írta. Ez egyike azon kevés tudományos munkának, amely azzal foglalkozik, amit a népnyelv Biblia-kódoknak nevez. Akkoriban semmit sem tudtam erről, de fel akartam hívni rá a figyelmet, mivel alapjában véve Isten szava mélységének és pontosságának fantasztikus felfedezése volt és marad. Haladjunk tovább 1995-re.

10. fejezet

Fokhol tanya (1995)

Miután sikertelenül kezdtem meg gépészmérnöki tanulmányaimat a Bergeni Főiskolán, úgy döntöttem, hogy a Fokhol Gård-ra megyek, egy biodinamikus gazdaságba a Hedmark megyei Stange-ban. Ott egy teljes évig dolgoztam mindeneként, egészséges ételt kaptam és jó fizikai munkát végeztem. Valójában én voltam az első gyakornokuk, aki egy teljes évet ott töltött, és emlékszem, húsgombócot ettek a búcsúvacsorámon; nagy dolog volt ez, mivel ez ott nem volt szokványos. Azt hinné az ember, hogy a gazdák normális mennyiségű húst esznek, de Fokholban az én időmben ez legalábbis nem így volt. A gazdaság működése a Steiner-filozófia része volt, ami egy általános *«szellemi»* áramlat a társadalomban, amely rabul ejt jó néhány jóhiszemű és kereső embert. Az ember a tisztaságra és a kevesebb permetezésre gondol, ami pozitív, de amiről nem beszéltek olyan hangosan, az az, hogy Steiner egy szellemről tanított az egész mögött, aki viszont nem vallja Jézust Úrnak és Mesternek, és nem hirdeti, hogy Ő életét adta értünk. Azt sem, hogy nekünk is oda kell adnunk életünket a keresztség által, hogy újjászülethessünk. A *«metafizikáról»* szóló népszerű könyvekben is láthatjuk, hogy Gaiáról vagy a Földanyáról beszélnek, amihez sokan annyira ragaszkodnak, hogy elvakulnak tőle. Isten népe nem azonosíthatja magát a föld szellemétől születettként, hanem Isten Lelkétől.

A gyakorlati oldalt nézve a gazdaság 960 málos (kb. 96 hektáros) volt, és emlékszem, volt egy maroknyi traktoruk, amelyek közül a Deutz-Fahr-ok voltak a legnagyobbak és legmodernebbek; élveztem a feladataimat és a traktorozást is. A termelés körülbelül 90 százaléka gabona volt, a maradék zöldség, és volt mintegy 12 fejőstehén is ottlétem alatt. Átmeneti időszakban voltak a hagyományos gazdálkodásról, azzal a céllal, hogy ökológiai módon termeljenek és bővítsék a zöldségtermesztést, tehát épp a karenciaidőjüket töltötték. A Steiner-módszer szerint gazdálkodtak, azaz biodinamikusan, de Steiner *«szellemvilágára»* alapozva.

A főépületben laktam, ami évtizedekkel korábban a gazdaságban dolgozók cselédháza volt. A legfelső emeletről, ahol megszálltam, emlékszem, ahogy néztem a gabonát, amely meghajolt a szélben, és tükrözte annak vonulását a mezőkön. Olyanok voltak, mint a hullámok a tájon, önmagában is látványos volt. Látni lehetett a mélyfekete földet kifordulni az eke után; gyönyörű, tápanyagban gazdag föld volt.

Fokholban megismertem egy fiatal nőt, Marit-ot, egy gyakornokot, akit nemcsak a mezőgazdaság, hanem a szellemi dolgok is foglalkoztattak. Megérezte, ha valaki meghalt egy házban, és hasonlókat, és ez lenyűgözött engem. Úgy gondolom, sok keresz-

tényt megzavarnak az ilyesmik, de a hasonló a hasonlót vonzza, és sokan vannak, akik ismerik a tisztátalan szellemeket, és érzékelik, vagy akár játszanak is a szellemvilágnak ezzel a részével, mind a testen belül, mind azon kívül.

Akkoriban tudtam, hogy a szellemvilág valóságos, és nem volt ezzel bajom, sőt, üdvözöltem azt. Amit nem értettem, az az, hogy a tisztátalan szellemek különböző tisztátalan tevékenységek és hasonlók révén kötődnek az emberhez. Ez olyan, mintha szerződést kötnénk velük, ami bebocsátást enged nekik az életünkbe – ezt később tapasztaltam meg, amikor megnyílt a szemem, és Isten elkezdett felszabadítani. Voltak egyébként különös tapasztalataim Fokholban, ahol hallottam és éreztem olyan dolgokat, amelyek nem voltak természetesek vagy fizikaiak, de ezt eddig megtartottam magamnak. Nem Istent szolgálta, hogy úgy mondjam, és ezért mondhatom, hogy sok olyan jelenség van, amely megmagyarázhatatlan és felette áll a fizika törvényeinek, de ez nem jelenti automatikusan azt, hogy Isten Lelkétől van. A Szentlélek ismérve a tisztaság és a világosság. Nem a sötétség és a misztika.

Ma már tudom, hogy az anyagi jólét utáni vágyakozás, valamint a testi kényelem és a természetellenes élvezetek keresése tompítja az embert az igazság befogadására. Valójában keskeny úton járunk, és tágas az az út, amely a pusztulásba visz. Amit az új barátom akkor nem mondott el nekem, az az volt, hogy volt vele egyfajta szellemi segítő, aki követte őt, és ez részben meg is félemlítette őt. Jézus, mint tudjuk, szellemeket űzött ki az emberekből, és erre ma is szükség van. Az, hogy általában nem vagyunk tanúi ennek, még nem teszi kevésbé időszerűvé. Csak évekkel később tudtam meg ezt, és az, hogy részben félelem kerítette hatalmába emiatt, akkor is és most is nyilvánvaló.

11. fejezet

Alternatív Hálózat (1996)

1996-hoz érkeztünk, és az oslói Dillingøybe hívtak be, hogy megkezdjem a polgári szolgálatomat. A polgári szolgálatot választottam, mert nem akartam részt venni a háborúban, sem más ember életét kioltani, és ez a meggyőződés már akkor is szilárdan élt bennem. Úgy gondoltam, szerencsés vagyok, hogy az oslói Tøyenben működő Alternatív Nettverk segítségével vehetek részt.

A VisionWorks AS egy olyan társaság, amely előadásokat, vásárokat, tanfolyamokat és workshopokat szervez a holisztikus gondolkodás és az alternatív spiritualitás területén, emellett kiadja a Visjon magazint. A szervezetet 1992-ben alapította Øyvind Solum és Roald Pettersen Alternatív Nettverk néven.

— *A Store Norske Leksikon az Alternatív Nettverkéről*

Az Alternatív Nettverk szervezte az ország különböző pontjain az úgynevezett Alternatív messen-t. Ez sajnos olyan, mint a mézesbödön a tisztátalan lelkek számára (1Timóteus 4:1); jóga-val, gyógyító kövekkel, energiákkal, healinggel, csatornázással és sok mással foglalkoznak, ami – bármilyen különösen hangzik is – erősíti az ember Jézus Krisztussal szembeni ellenállását, hiszen a tisztátalan lelkek nem szülnek tisztaságot. Rengeteg a kíváncsi ember, akit megtevesztenek (1János 4:1). Sok mindent mondhatnék még, de röviden szólva: az elkötelezettségem szerencsére csak néhány hónapig tartott, és szerencsés voltam, hogy kikerültem onnan. Vagy hogy úgy fogalmazzak: sikerült egy szép sérülést ejtenem az egyik autón, amikor szerencsétlenül jártam az Oslo Spektrum-nál, és az Alternatív Nettverk viszonylag rövid idővel ezután elküldött. Soha korábban nem éltem rosszabb lakhatási körülmények vagy állapotok között, a szálláshelyen, ahol megszálltam, volt egy lyuk a falon, ahol patkányok vagy egerek szabadon járhattak ki-be. A véce olyan mocskos volt, amelyet még sosem láttam, a szobák pedig vizeletszagúak voltak. Még egy férfi is zaklatott, aki szexuális kapcsolatot akart létesíteni velem, amitől undorodtam. A fogaimat sem kezelték megfelelően ebben az időszakban. Ez az életem egyik mélypontja volt, és nem hozott jó gyümölcsöt. Valakinek, aki szorosan együtt dolgozott velük, a gyümölcsük egyértelmű volt, és ma visszatekintve ez keserű utóíz hagy a számban. Mégsem számoltam le ezzel egészen későbbig, mivel nem értettem meg, hogy a mögöttem álló szellem ugyanaz volt, mint amelyik azon gondolatvilág mögött állt, amelybe oly sokat beleadtam magamból azokban az években.

12. fejezet

Fagerli Erdei Iskola (1997)

1997-et írunk, és polgári szolgálatom hátralévő részét a Geilo melletti Skurdalenben található Fagerli Leirskole-ban töltöm, és nagyon élvezem a környezetváltozást. Még egy fél évet ráhúztam ott. Minden feladatban besegítek, ami magában foglalja a snowboard-oktatást, a hegyi gyalog- és sítúrák vezetését, a szobatakarítást, valamint a konyhai kisegítést, például egyszerű ételek – levesek, kenyerek vagy zsemlek – készítését. Az erdei iskolában hetente akár 80 fiatal is megfordult a hétvégi vendégeken kívül. Egy ipari dagasztógépet és egy hatalmas, pompás, gőzfunkciós francia sütőt használtunk, amelynek pontos digitális vezérlése volt a sütési időre és a hőmérsékletre vonatkozóan. Amikor konyhai szolgáltatásban voltam, és a vendégeknek készítettem az ételeket, szívvel-lélekkel végeztem a munkámat, és örömet leltem benne, mind a konyhai munkában, mind a vendégekért való szolgálat közösségi részében. A szakács csodálkozott is, hogyan lesznek az én kenyereim olyan nagyok, noha ugyanazt a receptet követtük; de a titok a dagasztásban és a tésztával való bánásmódban rejlett, és szerettem közben kísérletezni a sütő programozásával is, hogy elérjem ezt az eredményt. A lovaglás is a feladataim közé tartozott: tanítottam a gyerekeket a lovak tisztítására és nyergelésére, valamint az istállótakarításra is – ez számomra is éppolyan új volt, mint a legtöbbjüknek, de mégis nagyon élveztem. Egyébként az udvaron egy kis rönkházban laktam, ahol meg kellett hajolnom, hogy belépjek az ajtón, és bent is éppen csak fel tudtam egyenesedni. Úgy éreztem, mintha mindenem meglenne, amire szükségem van. Ez idő alatt szereztem meg a jogosítványomat Gol városában, és elvégeztem egy targoncavezetői tanfolyamot is.

13. fejezet

Édesanyám halála

1998-at írunk, és édesanyám meghal, mindössze 48 évesen, röviddel az utolsó születésnapja után. Emlékszem, meglátogattam őket Knarvikban a születésnapja alkalmából. Azon a napon észrevettem, hogy édesanyám szeméből kialudt a fény, amin el is tűnődtem. Röviddel a temetés után nagymamám nappalijában vagyok, de a nagymama nincs ott a szobában. Ekkor a nevelőapám arra kér, hogy írjak alá egy dokumentumot, amellyel lemondok minden örökségi igényemről. Nem kérte ezt a testvéreimet—csak engem. Úgy hiszem, fenyegetésnek tekintett, mivel én vagyok a legidősebb. Azt mondta, hogy *minden pénzt elköltötték*, és hogy egyik nagybátyám is egyetértett vele ebben, ahogy a mostohaapám előadta. A gyakorlatban engem elutasítottak, annak ellenére, hogy mintegy 600 000 koronával járultunk hozzá a házassághoz az Ørnahaugen-i lakás eladásából és az ő megtakarításaiból. Világos, hogy minket tesz felelőssé anyám betegségéért, és nem vállalja el a saját felelősségét ebben a helyzetben. Egy kényszerített tollvonással kihúzta az örökségünket. A mostohaapám később újraházasodott, és az új felesége megkapta a ház rá eső részét. De én és a testvérem, Tom, semmit sem kaptunk abból, amit édesanyánk a házasságba hozott. Elvette tőlünk. Úgy hiszem, Lars Erik lesz az egyetlen örököse. Anyám és a nagynéném sem kaptak telket Ask-on az apjuktól, míg a három fivér mindegyike kapott egyet-egyet, így ami most történt, az alapjában véve családi hagyománynak számít. (Amikor a nagymama, Jenny Gjertine 2025-ben meghal, anyám örökségrésze csak zsebpénz lesz – se gazdaság, se ingatlan, semmi –, ami aztán megoszlik a három fia között, és a gyakorlatban semmit sem ér.) Ez nem tükrözi azt, hogy kicsoda Isten! Csak Isten képes a kőszívet hússzívvé változtatni. Eljön a nap, amikor mindannyiunknak számot kell adnunk Isten előtt, és felelnünk kell a tetteinkért.

Ebben az évben véget ér a munkám a Fagerli Leirskole-ban is, és életemnek ebben a szakaszában találom rá egy oslói könyvesboltban a több mint 2000 oldalas Urantia könyvre, amely a következő 10 évben lekötötte a figyelmemet (2Péter 2:1). Tele volt bonyolult magyarázatokkal az ember állítólagos eredetéről és egy hamis Jézusról. A könyv alapos munka, de aki elég mélyre ás és követi a nyomokat, az látja, hogy ez az igazság meghamisítása (2Korinthus 11:14), amire végül én is rájöttem eredetének alapos tanulmányozása során. Csatornázott anyagból eredt, automatikus írással diktálták, és ezt a tényt próbálták eltitkolni. Én magam is a fogságába estem, és időről időre részt vettem egy oslói tanulócsoportban. Szenvedélyesen foglalkoztatott a tartalma, és ez jól látszott rajtam, amit a csoportvezető láthatóan nagyra értékel.

1998 végén visszatértem a Bergen melletti Knarvikba. Anyámat épp eltemették, és a mindennapok a gyásszal való küzdelemről és a munkakeresésről szóltak. Néhány hónapig a Manpower-nél dolgoztam Bergenben, többek között a Hansánál Kokstadban, később pedig a Solberg Dekk raktárában Toppében, Åsane-ban. Állandó állást ajánlottak a Solberg Dekk-nél, mert elégedettek voltak a munkámmal, de én inkább a Knarvik Senter-ben kezdtem el dolgozni gondnokasszisztensként. Nevelőapánkat, mint mindig, lefoglalta a munkája, és egyértelmű volt, hogy küzd a gyásszal, de nem láttam, hogy segítséget kért volna a feldolgozásához, bár nyilvánvaló volt, hogy meg kellett volna tennie. Ennek ellenére valamilyen módon gondoskodott rólunk, és ezért hálás vagyok. Megértettem, hogy a fejem még mindig nem működik megfelelően, és hogy próbára tegyem magam, tovább akartam tanulni. Először javítanom kellett a jegyeimen matematikából és fizikából, amikor elhatároztam, hogy távközlési mérnöki szakon tanulok tovább. Amit nem meséltem, az az, hogy a hajam ekkoriban egészen a fenekemig ért, mivel az utóbbi években hagytam szabadon nőni, anyám kétségbeesésére. Eredetileg fodrász volt, és szakmai pályafutása vége felé a Haukeland Sykehus melletti "Solei Frisørsalong"-ban dolgozott. Nem tetszett neki, hogy a fia megnövesztette a haját, de azért jól viselte. Úgy gondoltam, most, hogy elkezdem a mérnöki főiskola előkészítőjét, illene egy kicsit ápoltabban kinéznem. Úgy gondoltam, a kísérletem elég ideig tartott. A fodrász, aki levágta a hajamat – egy férfi –, őszintén sajnálni látszott, amikor levágta a hosszú tincseimet, de nekem megkönnyebbülés volt végre megválni tőle, és úgy aludni, hogy éjszaka fordulás-kor nem lóg az arcomba. Egyébként érdekes élmény volt megtanulni magamnak fonni, úgyhogy nem volt teljesen hiábavaló. A mai napig szívesen készítek egyszerű fonatokat a leendő feleségemnek vagy a lányaimnak.

14. fejezet

Politechnikai Intézet (1999)

1999-et írunk, és többek között matematikából, fizikából és kémiából ismétlek a bergeni Polyteknisk Instituttban, és jó jegyeket szerzek. Ez alól kivétel a német nyelv, amelyet továbbra sem sajátítottam el, de ez valószínűleg inkább az érdeklődés hiányának volt köszönhető. Ebben az évben ismerkedem meg Petter Arild Heitman-nal is, aki szintén mérnöki előkészítőre jár.

15. fejezet

HIA Grimstad (2000-02)

A bergeni Polyteknisk Institutt-ban befejezett tanév után Petter és én együtt megyünk a grimstadi Høgskolen i Agder-re, és megkezdjük ott a teletechnikai tanulmányainkat. Ott is lett egy jó diáktársam, Richard Paulsen. Ekkor kezdem megérteni, hogy a programozáshoz és a rendszerfejlesztéshez van bizonyos adottságom, és örömet lelem benne. Az eredményeim is erről tanúskodtak.

Elérkezett a 2001-es év, és rövid időn belül a főiskolai Hallgatói Önkormányzat vezetője lettem, **2002 elején** pedig beköltöztem 4-5 kiskorú Sri Lanka-i menedékkérőhöz, hogy velük lakjak az önkormányzat megbízásából. A gondviselőjük voltam ott Grimstadban a tanulmányaim mellett, így ez egy barátságos, de mozgalmas időszak volt. Többek között elvittem őket kirándulni Bergenbe és Trondheimbe is, amit nagyra értékelték. Kitérő ajánlólevelet kaptam onnan, de az igazság az, hogy akkoriban sem voltam teljesen ésnél, és időnként szerettem nagy sebességgel száguldani vezetés közben.

16. fejezet

NTNU Trondheim (2003-04)

Elérkeztünk 2003-hoz, és találkozom leendő feleségemmel, aki trønder származású, miközben éppen a diplomamunkám befejezésén dolgozom Grimstadban. Elnyertük a legjobb szakdolgozatnak járó díjat, és az a két társam, akivel együtt dolgoztam, szintén az évfolyam legkiválóbbjai közé tartozott. A jó szaktársak hozzájárultak ahhoz, hogy sikeresen fejezzem be a tanulmányaimat. Emellett mintegy két évig a Hallgatói Önkormányzat elnöke voltam, és ezzel egyidejűleg a Főiskolai Tanácsban is helyet foglaltam. Ezt az adminisztráció dolgozói és a hallgatók is láthatóan nagyra értékelték, ugyanis egyike voltam annak a három diáknak a főiskolán, aki kitüntetést kapott a hallgatói tevékenységéért. A végzős hallgatók diplomaosztó ünnepségének visszaállítását én kezdeményeztem, és én lobbiztam érte a főiskolai tanácsnál, mivel az iskola néhány évvel korábban eltörölte azt.

2003 ősze van, és Trondheimbe költözöm, hogy megkezdjem a kommunikációs technológia mesterképzést az NTNU-n, barátnőm, Sølvi Myklebust pedig tanárnak tanul ott. Emlékszem, abban az évben megfigyeltem, hogy nem a hitét teszi az első helyre, de ezt nem tekintettem vészjósló jelnek, mivel magam sem voltam hívő.

Akkoriban a Lade negyedben található Falkenborg Studentbyben laktam, és **2004-ben ajánlatot tettem a tulajdonosnak a hálózatuk kiépítésére és üzemeltetésére** 200 végponttal, mindezt saját kezdeményezésre, saját kivitelezési, eszközbeszerzési és beállítási tervvel. Amikor megrendeltem a berendezéseket, a Telenor üzlet értékesítési vezetője megjegyezte, hogy szokatlan magánszemélyt látni egy ekkora horderejű kivitelezés mögött. A Falkenborg Studentby tulajdonosa elégedett volt azzal, amit a gondnok és egy fiatal segéd segítségével véghezvittem, és nem sokkal később el is adta az ingatlant.

17. fejezet

Oslo (2005-06)

2005-ben fejeztem be a mesterképzésemet az NTNU-n, ezzel egy időben pedig Jarba (Bærum) költöztem, és a Software Innovation-nél kezdtem el dolgozni mint gyakornok és szoftverfejlesztő. Szintén 2005-ben házasodtam meg, közvetlenül azután, hogy leadtam a mesterszakos diplomamunkámat az NTNU-n. Ez vetett véget a több hónapon át tartó, napi 12-16 órás munkának, mivel a tanulmányaim utolsó hajrája mellett teljes állásban dolgoztam. 2006 végén Lindebergbe (Kløfta) költöztünk, ahol az Element Logic-nál helyezkedtem el ugyanabban a munkakörben. A Mohagen 2 lakásszövetkezetben laktunk, ahol az igazgatótanács elnöke lettem, és vezettem a lakóközösséget az ingatlanfejlesztő elleni perben. Nehéz időszak volt ez számunkra, de viszonylag jól átvészeltük.

18. fejezet

Az üdvösség kopogtat (2007-08)

2007-ben, nem sokkal első gyermekünk születése után Torvikbuktba költöztünk. A feleségem egy ideig a legjobb barátnője közelében akart lakni, én pedig nem találtam meg a belső békémet, hogy továbbra is fejlesztőként dolgozzak az Element Logic-nál. Átmen-tem távmunkába a céghez, felelve a skandináviai támogatásért, miközben segítetttem öcsém gyermekkori barátjának egy új cég felépítésében. Nyolc hónapig éltünk Torvikbuktban, mielőtt Fosse-ba, a Bergen melletti Frekhaug közelébe költöztünk, ahol 2008 augusztusában házat vettünk. Nem sokkal ezután volt egy

Egy folyosón sétálok, ahol sok ajtó van, és tanácstalan vagyok, melyik a helyes. Ekkor egy kis csoport ember érkezik, és megmutatják nekem a megfelelő ajtót. Belépek rajta, és egy hatalmas, tágas terembe jutok, amelynek mennyezete olyan magas, hogy nem is látni. Jobbra egy üvegfal húzódik, ameddig a szem ellát, előtttem pedig egy kristály- vagy üvegtenger terül el, amelyen járni lehet. A felszín alól szoborszerű alakok – élők, mégsem élők – emelkednek ki a kristálytengeren keresztül anélkül, hogy megtörnék azt. Olyanok, mint az élő művészet a jelenlévők gyönyörűségére, hasonlatosan a modern koncertek dinamikus fényshow-ihoz. Miután teljesen felemelkedtek, különféle pózokba merevednek, majd nyugodtan ismét alámerülnek. A távolban egy hegyet látok, ahol tehenek legelnek, az emberek pedig csoportokban asztaloknál ülnek, láthatóan élvezve a napot. Fantasztikus szabadságot és örömet érzek. Felébredek, és ujjongok az álom felett.

— *Üdvösség-álom*

Akkoriban még nem értettem, de az álom az eljövendő üdvösség képe volt. Ezen a ponton kezdenek el változni a dolgok. Életemnek ahhoz az időszakához érkeztünk, amely megmagyarázza, miért ülhetek itt ma, Isten által megszabadítva, hogy a Jézusban kötött új szövetség alatt éljek. Tudom, hogy saját erőmből semmi vagyok, de Istennel minden lehetséges annak, aki hisz (Márk 9:23):

”Ez az a szövetség, amelyet kötök velük ama napok után – így szól az Úr: Törvényemet a szívükbe adom, és az elméjükbe írom be; bűneikről és gonzságaikról pedig többé nem emlékezem meg.” Ahol pedig bűnbocsánat van,

ott nincs többé bűnért bemutatott áldozat. Mivel tehát, testvéreim, bízhatunk abban, hogy bemehetünk a szentélybe Jézus vére által, azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; és mivel olyan nagy papunk van, aki az Isten háza felett áll: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve meg van tisztítva a gonosz lelkiismerettől, és akiknek a testét megmosták tiszta vízzel. A reménység hitvallásához rendületlenül ragaszkodjunk, mert hű az, aki ígéretet tett. Ügyeljünk arra, hogy egymást szeretetre és jó cselekedetekre buzdítsuk. Saját gyülekezetünket ne hagyjuk el, ahogyan egyesek szokták, hanem bátorítsuk egymást; annál is inkább, mivel látjátok, hogy közeledik az a nap. Mert ha szándékosan vétkezünk, miután megismertük az igazságot, akkor nincs többé bűnért bemutatott áldozat, hanem az ítéletnek valami félelmes várása, és a tűz heve, amely megemészti az ellenszegülőket. Aki elveti Mózes törvényét, két vagy három tanú vallomása alapján irgalom nélkül meghal. Mit gondoltok: mennyivel súlyosabb büntetésre lesz méltó az, aki lábbal tiporja az Isten Fiát, a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, közönségesnek tartja, és a kegyelem Lelkét megcsúfolja? Hiszen ismerjük azt, aki így szólt: "Enyém a bosszúállás, én megfizetek." És ismét: "Az Úr megítéli az ő népét." Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni!

— Zsidók 10:16-31

2008-at írtunk, és belső lényemben tudtam, hogy az életem teljesen meg fog változni. Feleségemmel elkezdtünk a Christian Fellowship Nordhordland összejöveteleire járni. A gyűléseket egy knarviki tornateremben tartották, és úgy gondoltuk, ez lesz az a hely, ahol első lányunkat, Oliviát megáldatjuk – nem pedig megkereszteljük. Amikor csatlakoztunk ehhez a gyülekezethez, örömet éltem át az éneklés alatt, és a hívők nyitottak és melegek voltak felénk. Otthon éreztem magam és békességem volt, még ha intellektuálisan gőgös is voltam (Példabeszédek 16:18), azt hivén, hogy *több ismerettel* rendelkezem a szellemi dolgokról, mint a körülöttem lévő, mivel már több éve olvastam róluk. Szerencsére szélesre tárt karokkal fogadtak minket, ami lehetővé tette a Szentlélek számára, hogy munkálkodni kezdjen bennem.

Nem sokkal azután, hogy elkezdtünk a Christian Fellowship Nordhordland-ba járni, egy evangélista a norvégiai Bergenből látogatott el hozzánk. A prédikáció után oda-jött hozzám, és megkérdezte, ki vagyok, és el akarom-e fogadni Jézust életem Urának és Mesterének. Meglepett a közvetlensége és a szóhasználat, de igent mondtam Jézus befogadására anélkül, hogy teljesen értettem volna, mire kötelezem el magam. Ekkor azt mondta nekem: "Ismételd utánam ezeket a szavakat!" És ott helyben, miközben megvallottam Jézust életem Urának és Mesterének (Róma 10:9–10), és megköszöntem Neki,

hogy életét adta értem és a kegyelméért, látomást kaptam az új szellemről, amelyet Isten adott nekem.

Egy látomásban egy nagy fehér tojás alján állok, amely jóval magasabb nálam. Felnézek és megfigyelem, hogy a tojás nem emberi kéz alkotása, hanem leginkább élő szerves anyagként írható le. Kívülről lágy fény árad be, amely megvilágítja a belsejét. Éreztem, hogy minden tiszta – semmi felfordulás, semmi, csak én. Olyan volt, mintha minden zűrzavaramat elvették volna egy rövid időre. Megdöbbsentem, de egy egészen különleges békességet éreztem magamban, semmihez sem fogható, pontosan úgy, ahogy az evangélista mondta nekem.

— *A látomás, amelyet Jézus elfogadásakor kaptam*

Az evangélista elmondta és megerősítette nekem, hogy olyan békességet fogok tapasztalni, amelyet korábban soha nem ismertem, és hogy ez a békesség el fog tűnni, amikor megkeresztelkedem – amin természetesen csodálkoztam. Ahogy ez történt, könnyek futottak le az arcomon. A feleségem később azt mondta, az elkövetkező napokban rá sem ismert rám. Amikor aznap hazamentünk az összejövetelről, hallottam, ahogy a Szentlélek közvetlenül hozzám szól, figyelmeztetve, hogy életet beszéljek, ne halált (Példabeszédek 18:21). A Szentlélek kijelentette nekem, hogy vigyáznom kell a szavaimra, és gondosan meg kell választanom a kijelentéseimet (Jakab 3:6). Fontos megérteni, hogy a Szentlélek bensőségesen ismer minket, mind a jelenben, mind prófétailag a jövőre nézve. Visszatekintve már értem, hogy ez az élmény kulcsfontosságú volt az elhívásomhoz, és rendkívül fontos volt aktívan ápolni. Ez nem jelenti azt, hogy mindig sikerült a Szentlélek adta szavak szerint beszélnem, de arra vagyunk hivatva, hogy békességszerzők legyünk és az igazságot osszuk meg, ne pedig pusztítást és halált terjesszünk se tettel, se szóval.

Amikor befogadtam Jézust, életemben először kaptam látomást Istentől. Figyelembé véve egy ilyen első élmény statisztikai jelentőségét harminchárom év és több mint tizenegyezer nap távlatában, három szavam van azokhoz, akik próbálják tagadni egy hívő Istennel kapcsolatos tapasztalatait: **hitetlenség és gyanakvás**.

A most kezdődő folyamatban látom, hogy Isten **inti** miket, hívőket – a szenteket –, hogy továbbra is Járjunk vele, és ne forduljunk vissza a világhoz annak érzékiségével, vágyaival és miszticizmusával.

Támadtak azonban a nép körében hamis próféták is, amiképpen közöttek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes tévtanokat fognak becsempészni, és mivel az Urat, aki megváltotta őket, megtagadják, gyors pusztulást hoznak magukra. Sokan fogják követni kicsapongásaikat, és miattuk

káromolni fogják az igazság útját. Kapzsiságukban pedig választékos szavakkal fognak titeket kihasználni, de az ítélet ellenük már régen készen van, és pusztulásuk nem szunnyad. Mert Isten nem kímélte a bűnbe esett angyalokat sem, hanem a mélységbe taszítva a sötétség börtönébe adta őket, hogy fenntartassanak az ítéletre. Nem kímélte az ősi világot sem, de Nóét, az igazság hirdetőjét, nyolcadmagával megőrizte, amikor özönvízzel árasztotta el az istentelenek világát. Szodoma és Gomora városát is elégette, végpusztulásra ítélte, és intő példává tette az istentelenek számára. De a meggyötört, igaz Lótot megszabadította, aki szenvedett a gonoszok kicsapongó életmódjától (mert ez az igaz ember, aki közöttük lakott, nap mint nap gyötrődött igaz lelkében, látva és hallva gonosz cselekedeteiket): az Úr megtudja szabadítani a kegyeseket a kísértésből, a gonoszokat pedig fenntartja az ítélet napjára, hogy bűnhődjenek; különösen azokat, akik tisztátalan vágyaikban a testüket követik, és a felsőbbiséget megvetik. Vakmerőek, önteltek, akik még a dicsőséges hatalmakat is merészelik káromolni; holott az angyalok, akik erejüket és hatalmukat nézve náluk nagyobbak, nem mondanak ellenük az Úr előtt káromló ítéletet. Ezek pedig, mint az okatlan állatok, amelyek természettől fogva arra valók, hogy megfogják és elpusztítsák őket, azt káromolják, amit nem ismernek; pusztulásukban pusztulni is fognak, megkapva a gonoszság bérét. Azért érzik magukat boldognak, mert napközben dőzsölnek; szennyfoltok és szégyenfoltok ők, akik saját csalásukban gyönyörködnek, miközben veletek együtt lakmároznak; szemük párázna vággyal van teli, és sohasem telik el a bűnnel; elcsábítják az ingatag lelkeket, szívükben kapzsi, kárhozat fiai ők. Elhagyták az egyenes utat, tévelyegnek, követik Bálámnak, Beór fiának az útját, aki a gonoszság bérét szerette, de aki fegyelmezést kapott a vétkéért: egy néma teherhordó állat emberi hangon megszólalva akadályozta meg a próféta dőreségét. Ezek víztelen források, szélvészről hajtott fellegek, akiknek a sötétség homálya van fenntartva mindörökre. Mert üres, fellengzős szavakat hangoztatva, testi vágyakkal és kicsapongásokkal elcsábítják azokat, akik még csak most menekültek el a tévelygésben élőkől. Szabadságot ígérnek nekik, jöllehet ők maguk a romlottság rabszolgái; mert akit valaki legyőzött, az annak a rabszolgájává lett. Mert ha az Úrnak és Üdvözítőnek, Jézus Krisztusnak a megismerése által elmenekültek a világ szennye elől, de ismét belekeveredve azokba áldozatul esnek, az ő utolsó állapotuk rosszabb lesz az elsónél. Mert jobb lett volna nekik, ha meg sem ismerik az igazság útját, mintha a megismerés után elfordulnak a nekik átadott parancsolattól. De betelt rajtuk az igaz közmondás: "A kutya visszatér a saját okádásához", és: "A megfürdött disznó sárban hempereg".

— 2Péter 2

Utólag visszagondolva értem, hogy ettől a naptól fogva a Mindenható Isten szárnyai alá kerültem (Zsoltárok 91:4) – aki az én Szabadítóm, Megváltóm és Teremtőm.

Ezt mondta: "Szeretlek, Uram, erősségem! Az Úr az én kösziklám, váram és szabadítóm; az én Istenem, kösziklám, akiben bízom; pajzsom, hatalmas szabadítóm, menedékem. Az Úrhoz kiáltok, aki dicséretre méltó, és megszabadulok ellenségeimtől. Körülvettek a halál kötelei, a pusztulás áradata rettentett engem. A sír kötelei fonódtak rám, a halál csapdái meredtek elém. Szorultságomban az Úrhoz kiáltottam, Istenemhez kiáltottam segítségért. Meghallotta hangomat templomából, kiáltásom a füleibe jutott. Reszketett és rengett a föld, a hegyek alapjai megrendültek; reszketek, mert haragra gerjedt. Füst szállt fel orrából, szájából emésztő tűz, izzó parázs gerjedt belőle. Lehajtotta az eget és leszállt, homály volt lábai alatt."

— *Zsoltárok 18:1-10*

Ennek ellenére hét évbe telt, mire békére leltem azzal, ami valójában történt azon a napon, és eljutottam odáig a megértésben, hogy nem vagyok őrült. Visszagondolok arra, amikor a tojás belsejében álltam, ahol maga Isten tett bizonyosságot nekem az új szellemről, amelyet tőle kaptam. Ez csak néhány nappal a keresztségem előtt történt, ahol Oddmund Solheim, kedves testvérem, a víz alá merített.

Jézus így válaszolt: "Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újjá, nem láthatja meg az Isten országát." Nikodémus megkérdezte tőle: "Hogyan születhetik meg az ember, amikor már öreg? Bemehet-e anyja méhében másodszor, hogy megszülessék?" Jézus így válaszolt: "Bizony, bizony, mondom neked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába."

— *János 3:3-5*

A 2012-ig tartó évek alatt erőteljes szellemi tapasztalataim voltak, de az elmém nem értette, mi történik. Ami szintén félelmetes volt, hogy amikor újjászülettem, megnyílt a szemem, és emberszerű lényeket kezdtem látni a szobánkban éjszaka (Efezus 6:12). Ilyen dolgokról nem szoktak beszélni a templomban, de egy nap véletlenül kihallgattam két ember beszélgetését egy vasárnapi gyűlés után. Egy anyáról és hároméves kislányáról beszélgettek, akik mindketten láttak egy férfit állni az ágyuknál éjszaka. Félelmetes élmény volt, de másnap az anya elhessegette a gondolatot, azt hívén, hogy biztos csak álom volt. Ekkor a lánya megkérdezte tőle, ki volt az a férfi, aki éjjel a szobában állt. Ekkor döbbentem rá, hogy ha ők is átélhettek ilyen dolgokat, és van rá tanújuk, akkor az én tapasztalataim sem kitalációk vagy csupán álmok. Ez viszont kulcsot adott nekem ahhoz, hogy megértsem: valójában harc folyik az életem útjáért.

Isten gyülekezeteként tudatosnak kell lennünk abban, hogy gondozzuk és felkészítjük sajátjainkat a múlttal való leszámolásra, és arra, hogy teljesen elfogadják a Szentlélek vezetését, amikor újjászületünk (Róma 8:14). Meg kell tanulnunk fegyelmezni gondolatainkat és elménket (2Korinthus 10:5). Csak így tud Isten földi Teste ellenállni a nyomásnak, amikor tombol a vihar és a feszítés azzal fenyeget, hogy minden elszakad. Egységben kell lennünk szóban és tettben. Az egyház eladta ezüst örökségét e tekintetben, miközben Isten Igéjét ollózza és ragasztgatja. Az eredmény az, hogy elszórjuk az áldásokat, amelyeket Isten nekünk szánt, és népe elpusztul a tudás hiánya miatt (Hóseás 4:6). A gyülekezetek kiszáradnak, a fiatalabb generáció pedig eltűnik az összejövetelekről, mert nem járunk a Szentlélekkel és az általa adott kegyelmi ajándékokkal. Isten Lelke nem tud működni egy olyan gyülekezetben, amely nem él és nem nyitott az Ő vezetésére (1Thesszalónika 5:19).

Ettől függetlenül, bár nem volt sok keresztény testvérem a gyülekezetben, aki sokat beszélt volna ezekről a dolgokról, a közösség fantasztikus volt, és jól éreztem magam. Ez nem jelenti azt, hogy nem voltak nehézségek, de ez mindig így van. Folyamat volt megszabadulni a múlt szorításából. Fizikai testünktől eltérően, amely anyaméhből születik, szellemünknek Isten Lelkétől kell születnie. Elménk és régi gondolkodásmódunk nem születik újjá automatikusan; azonban a hűségben való megmaradás, a gyülekezeti élet és a közösség által lépésről lépésre átformálódunk (2Korinthus 3:18), még ha ez nem is mindig könnyű.

Ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.

— *Róma 12:2*

A Biblia mindazonáltal egy könyv; bármennyire áldott is, az élet nem magából a könyvből származik, hanem közvetlenül Isten Lelkétől (2Korinthus 3:6). Ő adta nekünk Igéjét a Bibliában, hogy vezessen és segítsen minket, de maga az élet egyedül Tőle származik – Krisztus bennünk és Isten Őbenne (Kolosszé 3:4) – hitben gyökerezve. Maga Jézus nagy komolysággal figyelmeztetett minket: akik elutasítják Őt, az örök büntetésre jutnak (Máté 25:46), és örök pusztulással bűnhődnek, kizárva az Úr jelenlétéből (2Thesszalónika 1:9).

Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek. Krisztussal együtt megfeszítettem: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem. Nem vetem el az

Isten kegyelmét; mert ha a törvény által van a megigazulás, akkor Krisztus hiába halt meg.

— *Galata 2:19-21*

Ami azonban csodálatos, hogy az Ő Igéje soha nem fog ellentmondani önmagának (Zsoltárok 119:160), és hogy tanulmányozhatjuk és kipróbálhatjuk az Igét, hogy lássuk, jó-e és helyes-e. Ha az Atya szólt, Ő hűséges az Igéjéhez, múltban és jövőben. Ha kiállja a próbát, az Ige különválasztja a hazugságot az igazságtól, és eszközzé válik számunkra, ha befogadjuk.

Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol a lélek és a szellem, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. Nincsen olyan teremtetten lény, amely rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és védtelen az ő szeme előtt; nekünk majd vele kell elszámolnunk.

— *Zsidók 4:12-13*

Az újjászületést követő átformálódás érinti az elménket, az érzelmeinket és a régi gondolkodásmódunkat. Sok mindent, amit az újjászületés előtt sajátítottunk el, gyakran el kell felejtünk. Az Istennek ellenszegülő tudás nem jó; ezért a Lélek vezetése létfontosságú, ha valaki Isten Lelkével összhangban akar járni és működni:

Mondom pedig: a Lélek szerint éljétek, és a test kívánságát ne teljesítétek. Mert a test a Lélek ellen törekszik, a Lélek pedig a test ellen; ezek egymással szemben állnak, hogy ne azt tegyétek, amit szeretnétek. Ha azonban a Lélek vezet titeket, nem vagytok a törvény alatt. A test cselekedetei azonban nyilvánvalók: házasságtörés, paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedés, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, széthúzás, pártoskodás, irigység, gyilkosság, részegeskedés, dőzsölés és ezekhez hasonló. Ezekről előre megmondom nektek, amint már korábban is mondtam: akik ilyeneket tesznek, nem öröklék Isten országát. A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívettség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény. Akik pedig Krisztus Jézuséi, megfeszítették a testet szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. Ha a Lélek által élünk, a Lélek szerint is járunk. Ne legyünk dicsőségvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.

— *Galata 5:16-26*

Az Istenről szerzett ismeret és tapasztalat révén lépésről lépésre haladunk előre, ha hajlandóak vagyunk letenni saját útjainkat azért cserébe, amit Ő tartogat számunkra. Ez nem mindig könnyű, de ez a helyes:

Ezért tehát mi is, akiket a bizonyosságtevőknek ilyen nagy fellege vesz körül, tegyük le minden ránk nehezedő terhet és a bennünket megkönyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbja-
ra ült. Gondoljatok rá, aki a bűnösöktől ilyen ellene irányuló támadást viselt el, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete. A bűn elleni harcban még nem álltatok ellen egészen a vérig. És elfeledkeztetek-e a buzdításról, amely nektek mint fiaknak szól: "Fiam, ne veszd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha dorgál téged, mert akit szeret az Úr, azt megfenyíti, és megos-
toroz mindenkit, akit fiává fogad." Szenvedjétek el a fenyítést, hiszen úgy bá-
nik veletek az Isten, mint fiaival. Mert melyik az a fiú, akit nem fenyít az ap-
ja? Ha pedig fenyítés nélkül maradtok, amelyben mindenki részesül, fattyak
vagytok, nem pedig fiak. Azután: testi apáink fenyítették minket, és tisztel-
tük őket; nem kellene-e sokkal inkább engedelmeskednünk a lelkek Atyjá-
nak, hogy éljünk? Mert ők csak rövid ideig, tetszésük szerint fenyítették, ő
pedig javunkra teszi ezt, hogy szentségében részesüljünk. Bármely fenyítés
ugyan abban a pillanatban nem látszik örvendetesnek, hanem elszomorító-
nak, később azonban az igazság békességes gyümölcsét termi azoknak, akik
megizmosodtak általa. Ezért tehát a lankadt kezeket és a megroggyant tér-
deket erősítétek meg, és lábatokkal egyenes ösvényen járjatok, hogy a sán-
ta meg ne botoljon, hanem inkább meggyógyuljon. Törekedjete mindenki-
vel a békességre és a szentségre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.
Ügyeljete arra, hogy senki se szakadjon el az Isten kegyelmétől, nehogy va-
lamilyen keserű gyökér felnövekedve kárt okozzon, és sokakat megfertőz-
zön. Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egyetlen tál
ételért eladta elsőszülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy később, amikor örö-
kölni akarta az áldást, elutasították, és nem találta meg a megbánás helyét,
noha könnyek között kereste azt.

— Zsidók 12

Utólag visszagondolva már értem, hogy bár 2008-ban megszülettem a Lélektől, Mennyei Atyám elkezdett segíteni elfelejteni azokat a tévtanításokat, amelyeket életem során ma-
gamba szívtam. Ez a folyamat az Ő Igéjén keresztül zajlott a Christian Fellowship Nordhordland-
ban. Befogadtak a házicsoportjukba és a gyülekezetükbe, de az elmém tele volt pseudo-
tudással, amely közvetlenül szemben állt Istennel, és ezt aktívan meg is osztottam a kö-

rülöttem lévőkkal. Visszatekintve látom, hogy már akkor is evangélista voltam. Különösen hangozhat, de egy olyan valóságot hordoztam az elmémbe és egy olyan kapcsolatot a tisztátalannal, amely nem volt összhangban azzal az új szellemmel, amelyet Isten adott nekem (Kolosszé 2:8). Tapasztalatból látom, hogy a test és a szellem harcban állhat egymással még azoknál is, akik újjászülettek (Galata 5:17).

19. fejezet

Frekhaug (2009)

Elérkeztünk a 2009-es évhez, amikor is egy környékbeli ismerősünk keresett fel minket. Nem messze tőlünk lakott Fosse-ban, Frekhaugon; igazi színfolt volt, értett a politikához, és igen tettekes ember volt. Felajánlotta, hogy vásárol tőlünk egy telket, amely abban az időben mezőgazdasági, természetvédelmi és szabadidős területként (LNF) volt besorolva. A meglévő 3,2 mál területünkben egyet szeretett volna lakóépület céljára átminősíttetni, és felajánlotta, hogy minden költséget kifizet, majd megvásárolja tőlünk a telket, amennyiben megkapja az építési engedélyt. Ezt azért említem meg, mert a könyvben később még pontosan vissza fogok térni erre. Úgy emlékszem, az első ajánlata 350 000 korona körül volt, de erről bővebben majd a 2013-as évnél írok. Csak azért akartam ezt megemlíteni, mert ez az esemény gazdasági szempontból kulcsfontosságúnak bizonyult a továbbiakban.

20. fejezet

Keresztény Közösség (2010)

A 2010-es év jelölte az új életem kezdetének nehéz éveinek középpontját. Kihívást jelentett a gyülekezet vezetői számára látni, hogy aktívan egy olyan üzenetet terjesztek, amely ellentétes az evangéliummal, miközben a bennem lévő Lélek egy új életről tett bizonyosságot (1 Péter 5:8). Eljött az a pont, amikor megkértek, hogy válasszak utat.

Emlékszem, a gyülekezet egyik véne, *Morten Gundersen*, később elmesélte nekem, hogy megkértek valakit, hogy hosszabb ideig imádkozzon értem és a családomért, mert megértette, hogy belső harcot vívok. Visszatekintve erre az időszakra, úgy jellemezhető, mintha a régi életem próbált volna visszahúzni, mert nem zártam be megfelelően a múlt kapuját. Fantasztikus tapasztalataim voltak Istennel mind az újjászületésemkor, mind az azt követő időszakban. Fájdalmasan tudatában vagyok annak, hogy léteznek tárgyak, cselekedetek vagy szavak, amelyek megnyithatnak – vagy nyitva tarthatnak – egy kaput a tisztátalan szellemek előtt. Ez egy olyan tapasztalat, amelyre csak az utóbbi években tettem szert, amikor visszatekintek a Szentlélek bizonyoságátételére az életemben. Legutóbb néhány nappal ezelőtt találkoztam egy hittestvéremmel, *Arnt-Viktor Pettersen*-nel, akinek prófétai ajándéka van, és rámutatott, hogyan beszélt a Szentlélek pontosan erről az ő saját életében is. És kapott szavakat egy hittestvérnőnk számára is, aki azzal küzd, hogy soha nem tud teljesen kiűzni egy «gyötrő szellemet» a házából, ha nevezhetem így. Többször is körbejárt és imádkozott a házért. A fia, aki még nem fogadta el Jézust, maga is tanúsíthatta, hogy érezte, amikor egy alkalommal kiűztek egy szellemet. A testvérnőnk elmesélte nekem, hogy végimentek az egész otthonukon, imádkozva és prófétálva felette, és végül a garázsban kötöttek ki, mielőtt hirtelen érezték, hogy valami «távozik» a garászból. Ez ismét emlékeztet engem későbbi esetekre, amelyeket olyan keresztények körüli megnyilvánulásoknál tapasztaltam, akik nem mondtak le a birtokukban lévő dolgokról vagy a múltjukról, ami kapuként és a tisztátalan szellemek jelenlétének elfogadásaként működik (1 János 4:1).

Térjünk vissza 2010-hez. Akkoriban tapasztaltam, hogy szellemek kerestek fel északa, sötét jelenléttel. Akkor még nem értettem, mi történik abban a pillanatban, de minden embernek az új élete kezdetén különböző dolgai vannak, amelyeket meg kell tanulnia letenni vagy levetni magáról. Gyakran komoly számvetést kell tartani, és teljes szívvel átölelni az újat, hogy a régi holtta váljon. Fel kell égetni a hidakat magunk mögött, hogy úgy mondjam. Ez gyakran átkok vagy szellemi kötelékek megtörését jelenti, amelyek a Szentlélek ellen dolgoznak. Ahhoz, hogy ezt sikerüljön megtenni, meg kell alázkodnunk Isten előtt, és bocsánatot kell kérnünk az elkövetett dolgokért (1 János 1:9),

meg kell bocsátanunk azoknak, akik bántottak vagy megsebeztek minket (Máté 6:14-15), és ki kell vetni mindent, ami kaput nyit a betegségeknek és problémáknak, legyen szó az életmódunkról vagy a birtokunkban lévő tárgyairól, amelyek utat nyitnak ennek:

Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére. Korán reggel ismét megjelent a templomban, és az egész nép hozzáásetett; ő pedig leült, és tanította őket. Ekkor az írástudók és a farizeusok egy asszonyt vezettek oda, akit házasságtörésen érték, középre állították, és így szóltak hozzá: „Mester, ezt az asszonyt tetten érték házasságtörés közben. Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Te pedig mit mondasz?” Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt. Jézus pedig lehajolt, és az ujjával írni kezdett a földre. Amikor pedig tovább kérdezték, felegyenesedett, és ezt mondta nekik: „Aki bűntelen közületek, az vesse rá az első követ.” És ismét lehajolt, és írt a földre. Azok pedig ezt hallva, egymás után kimentek, kezdve a véneken, és egyedül Jézus maradt ott az asszonnyal, aki ott állt közepén. Amikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: „Asszony, hol vannak a vádlóid? Senki sem kárhoztatott téged?” Ő így felelt: „Senki, Uram.” Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem kárhoztatlak; menj el, és többé ne vétkezz!”

— *János 8:1-11*

Ami különleges Jézusban, az az, hogy szeret minket, és nem vet el. Segít megszabadulni a bűntől, ami azt jelenti, hogy a régi életünket halálba adjuk, és feltámadunk Vele az örök életre (Róma 6:4, János 8:36). Ami a tisztátalan szellemekhez köthető tárgyakat illeti, ez jól ismert a nem keresztény keresők körében, akik ismerik a köveket, álmofogókat és hasonló dolgokat. Isten kifejezetten megmondta nekünk, hogy tartózkodjunk a mágiától, és ez az, amit Norvégiában gyakran babonának nevezünk:

Ezt mondja az Úr Isten: Jaj azoknak, akik varázsszalagokat varrogatnak minden kézcsuklóra, és fátylakat készítenek mindenféle termetű fejre, hogy lelkeket vadásszanak le! A népem lelkeit vadásszátok le, és a saját lelketeket életben akarjátok tartani?

— *Ezékiel 13:18*

A tárgyaknak múltjuk van, amit elfogadunk, amikor bevisszük őket saját otthonunkba, függetlenül attól, hogy érzékeljük-e ezt vagy sem. És ez megnyilvánulhat az életünkben ott, ahol nehézségeink vannak a bűnök és rossz szokások levetésével. Erről ma nem beszélnek sokat, de a bűnök megbánása és a «*tiszta ház*» teremtmése fontos, ha valaki Istennel akar járni (Ézsaiás 1:18). Nemcsak külsőleg, hanem belsőleg is, ha meg akarjuk

törni az ilyen kötelékeket. Úgy hiszem, ez az a gát, amely sok hívőt megállít az Istennel való járásban. Ugyanúgy, ahogy egy alkoholistának is először el kell ismernie, hogy valójában függőségi problémája van.

De ha a gonosz megtér minden bűnéből, amelyet elkövetett, megtartja minden rendelkezésemet, törvény és igazság szerint él, élni fog, nem hal meg. Egyetlen vétkét sem emlegetik fel neki, amelyet elkövetett, igazsága miatt, amelyet cselekedett, élni fog. Talán akarom én a bűnös halálát? – így szól az Úr Isten. Nem inkább azt, hogy megtérjen útjáról és éljen? De ha az igaz elfordul igazságától, és gonoszságot művel, mindazon utálatosságok szerint cselekszik, amelyeket a bűnös tesz, életben maradhat-e? Egyetlen igaz tettet sem emlegetik fel neki, amelyet cselekedett; hűtlensége miatt, amelyet elkövetett, és bűne miatt, amelyet elkövetett, meg kell halnia. Mégis azt mondjátok: „Nem igazságos az Úr útja!” Halljátok hát, Izráel háza! Az én utam nem igazságos? Nem inkább a ti utaitok nem igazságosak? Ha az igaz elfordul igazságától, és gonoszságot művel, meghal miatta; gonoszsága miatt, amelyet művelt, hal meg. De ha a bűnös megtér bűneiből, amelyeket elkövetett, és törvény és igazság szerint él, az megtartja életét. Mert belátta, és megtért minden vétkéből, amelyet elkövetett, élni fog, és nem hal meg. Mégis azt mondja Izráel háza: „Nem igazságos az Úr útja!” Az én utaim nem igazságosak, Izráel háza? Nem inkább a ti utaitok nem igazságosak? Ezért mindenkit a maga útjai szerint ítélek meg közületek, Izráel háza – így szól az Úr Isten. Térjete meg, és forduljatok el minden vétketektől, hogy ne váljon bűnötök a bukásotokra! vessetek el magatoktól minden vétket, amellyel vétkeztetek, és készítsetek magatoknak új szívet és új lelket! Miért halnátok meg, Izráel háza? Hiszen nem akarom én a meghaló halálát – így szól az Úr Isten. Térjete meg hát, és éljete!

— Ezékiel könyve 18:21-32

Ami ebben különleges, az az, hogy még a szentek legbelső «köreiben» is találunk olyan hívőket, akik nem vetették le magukról a bűnt. És ez távol tartja őket az Istennel való aktív élettől, és megfosztja őket a nagy áldásoktól. Ezt én magam is megtapasztaltam egy hívő barátommal és testvéremmel. Egy ponton egy közeli testvérem felajánlott nekem egy papírt egy *formulával*, amely állítólag «*segítene nekem szellemileg*». Erős rossz érzést éreztem magamban, amikor ezt mondta, és nemet mondtam. Fontos, hogy mi, akik Isten gyermekei vagyunk, ne hagyjuk magunkat csapdába csalni vagy elcsábítani olyan dolgok által, mint a hatalom, a gazdagság vagy egyszerűen a mágia. Ezt nevezik «**stronghold**»-nak, erődítménynek, amely körülfér vagy fogva tart (2 Korinthus 10:4). És amit a testvérem itt tett, azzal átkot hozhatott volna rám és a családomra. Erről tanítottak a bibliaiskolában is. A tárgyak ugyanúgy utat nyithatnak az erődítményeknek, mint ahogy

a kimondott szavaink is tisztátalanná tehetnek minket, ahogy Jézus mondja (Máté 15:18). Ez talán nem is olyan különös, hiszen a tárgyak, szavak és cselekedetek az ember belső elméjét tükrözik, és ennek következményei vannak a szellemben.

Ismét 2010-ben vagyunk, és az én esetemben már évek óta szellemi kereső voltam, és tisztátalan szellemekhez kötődtem anélkül, hogy ezt értettem volna (Efezus 6:12). Mindannyian felelősek vagyunk a saját tetteinkért, és én ennek a foglya voltam, ami látszott rajtam belül és kívül is.

Az új és a régi közötti harc közepén találtam magam. Egy este, amikor az ágyban fekvüdtem a feleségem mellett, különösen jól emlékszem rá. A testem velejéig fagyos volt, és a félelem elhatalmasodott rajtam. Tudtam, hogy ez szellemi harc, és pusztán kétségbeesésben a belsőmből kiáltottam Istenhez, kérve Őt, hogy segítsen nekem a harcban (Jakab 4:7). Az utolsó dolog, amire emlékszem, mielőtt elaludtam, egy fény volt, amely megjelent és körbevett engem. És amikor másnap felébredtem, tele voltam energiával és örömmel, semmilyen más reggelhez nem foghatóan. Isten, a mi Atyánk meghallgatott, és megszabadított attól, ami az előző este gyötört. Bár a szabadság eleinte rövid ideig tartott, legalább egy győzelem megadatott (Galata 5:1) – és ez egyike a sok bizonyosságtételnek, amelyet magammal viszek.

Amit a sötétben mondok nektek, azt a világosságban mondjátok el; és amit fülbe súgva hallotok, azt a háztetőkről hirdessétek. Ne féljete azoktól, akik a testet megölik, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki mind a lelket, mind a testet el tudja pusztítani a gyehennában.

— *Máté 10:27-28*

A harc folytatódott, és miközben ez történt, régi fejbéli tudásomat osztottam meg barátaimmal, kollégáimmal és testvéreimmel a gyülekezetben. Olyan tudást, amely ellentétes volt Isten szavával. Szellemem újjászületett, és erős tapasztalataim voltak, amelyek ellentmondtak annak, amit az iskolában tanultam, de még mindig a múltban ragadtam. Gondolataimban még mindig egy hamis Messiás, egy hamis Jézus *foglya* voltam, bár szellemben újjászülettem.

1998 óta szorgalmas tanulmányozója voltam az úgynevezett Urantia-könyvnek. Ma már saját tapasztalatomból tudom, hogy ez a gondolatrendszer antikrisztusi értékeivel és szellemi áramlataival rendkívül leleményes módon tartja távol az embereket Istentől. Úgy teszi ezt, hogy Jézus tanításának részeit utánozza, miközben eltávolítja az Ő istenségét és földi életének valódi célját. Régóta mérlegelem egy könyv megírását, amelyben többet osztok meg erről az érintettekkel, hogy többen kapjanak lehetőséget a megszabadulásra. Az én esetemben a szakítás már karnyújtásnyira volt, amiben hívó testvéreim segítettek – mint a mi jó testvérünk, Trond vagy Thomas. Mindannyian jó testvérek, de

mindegyiküknek megvan a saját története és tapasztalata. Nekem is megvan a saját történetem, de ők mindannyian velem vannak a további úton és az Istenért végzett munkában.

21. fejezet

A választás és a testvérek

Már 2011-et írtunk, amikor a gyülekezet két elöljárója, *Magnar Askeland és Morten Gunder-sen*, eljött hozzánk. Azt mondták, választanom kell, melyik úton megyek tovább. Olyan testvérekre volt szükségem, akik képesek meglátni azt a harcot, amelyben álltam. Újjászülettem, de az elmém nem volt képes elismerni azt, amit a Lélek mutatott nekem. Ennek ellenére voltak csodálatos tapasztalataim Istennel, és legbelül éreztem, hogy a Szentlélek felkészített erre a találkozóra. Ott és akkor azt mondtam a feleségemnek, hogy válassza ki az összes könyvet, amelyről úgy gondolja, hogy Isten ellen való. Ő pedig tudta, hogy sok ilyen könyvem van. Ezek között volt az Urantiakönyv is, egy körülbelül 2000 oldalas, aranymetszéses mű, amelyet akkoriban már tíz éve szorgalmasan tanulmányoztam. Nagy szemekkel nézett rám, és megkérdezte, valóban komolyan gondolom-e. Meg-erősítettem, majd ezt követően a gyülekezet férficsoportjának tagjaival találkoztunk, és elégettünk egy kartondoboznyi könyvet és egyéb tárgyat. Szellemi tévelygés és tisztátalan dolgok voltak ezek, amelyek Isten ellen szóltak (Apostolok cselekedetei 19:19). Em-lékszem, olyan volt, mintha a saját szememet vájnám ki, és utólag értettem meg, hogy szabadulás történt. Akkor még nem fogtam fel, de e könyvek elégetése által Isten ki tudott szabadítani a tisztátalan lelkek szorításából, és a halálból az életre fordított engem (2 Korinthus 5:17). 2008-ban mondtam igent Jézusnak, és Ő hűséges volt, munkálkodott azon, hogy az úton tartsson magával, még ha voltak is erők, amelyek ez ellen dolgoztak, mind a belsőmben, mind a közvetlen környezetemben. Szavainkban vagy élet, vagy halál rejlik; nincs középút (Példabeszédek 18:21), ugyanúgy, mint amikor a végső ítélet elhang-zik. A hitben nem lehetünk lanyhák.

Közülünk mentek ki, de nem voltak közülünk valók; mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna. De nyilvánvalóvá kellett lennie, hogy nem mindnyájan közülünk valók. Nektek pedig kenetek van a Szenttől, és tudtok mindent. Nem azért írtam nektek, mintha nem tudnátok az igazságot, hanem mivel tudjátok azt, és azt is, hogy semmi hazugság sem származik az igazságból. Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztus? Ez az antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút. Aki tagadja a Fiút, azé nem lehet az Atya sem. Aki vallja a Fiút, azé az Atya is. Amit tehát ti kezdettől fogva hallottatok, az maradjon meg bennetek. Ha megmarad bennetek az, amit kezdettől fogva hallottatok, akkor ti is megmaradtok a Fiúban és az Atyában. Az az ígéret pedig, amelyet ő ígért nekünk, az örök élet.

Belsőleg megértettem, hogy le kell tennem a magamét Isten javára, és ez része annak a szükséges folyamatnak, amelyen át kell mennem, ha a mennyei Atyának akarok dolgozni. Ezt megelőzően a sátán evangélistája voltam, aki Isten és az Ő műve ellen beszélt anélkül, hogy felfogta volna, de Isten az Ő kegyelméből elhívott, hogy az Ő evangélistája legyek (Efezus 2:8-9). És ki vagyok én? Alapjában véve senki. Persze, van jó végzettségem, de megvannak a magam gyengeségei, és a külsőség valóban semmit sem ér, ha nem hallgatunk Istenre és az egyénre szóló elhívására. Gyakran elgondolkodtam, miért használ engem Isten, de megértettem, hogy minden kegyelemből van:

Szeretteim... félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket.

— *Filippi 2:12*

Emlékszem, egy kedves hittestvérem, Thomas, rám nézett, miközben a parazsat korházra, hogy a könyvek elégiének. Azt mondta, nagy dolgokat fogok megélni Istennel az előttem álló időben. Akkor még nem tudtam, hogy prófétál, de utólag látom, hogy ő több alkalommal is tanúbizonyságot tett prófétai ajándékáról. Ez egy olyan kegyelmi ajándék, amelynek tudatában kell lennie, és továbbra is használnia kell.

A két előjáró egyike, Magnar Askeland, mindig örült annak, amit Istenért tettem, és a döntéseimnek is. Ebben az időben történt az is, hogy a férficsoporthoz, amely az egyik testvér otthonában jött össze *Testvér Thomas*, *Testvér Trond* és többek részvételével, belső viszályok és személyes éretlenség miatt felbomlott. Gyanítom, hogy az áldások túl erőssé váltak, és mi, mint csoport, nem tudtuk kezelni, amikor tisztátalan lelkek személyes megnyilvánulásai jelentkeztek. Ez egy olyan személynél történt, aki a csoport egyik vezetőjének tartotta magát. Röviden összefoglalva: a csoport egyik *szentjében* a betegség szelleme volt, aminek mindannyian tanúi voltunk a férficsoporthoz, és ezt a Kristent Fellesskap egyik pásztora is megerősítette. De én is elrontottam dolgokat időnként, és mindannyiunknak magunkba kell szállnunk olykor, és meg kell bocsátanunk másoknak vagy magunknak. Többben is tanúi voltak annak, ami történt, amikor az egyik testvérért imádkoztunk, és eljött egy pont, amikor egy nap erőteljesen imádkoztunk érte, ő pedig hányni készült, de visszafojtotta. Nem tudom biztosan állítani, de úgy gondolom, ezután a támadások kezdtek megfordulni, anélkül, hogy a csoport éber lett volna ezt észrevenni. Az illető azt mondta, olyan volt, mintha késeket szurkálnának belé, amikor imádkoztunk, és az összejövetel napján, pénteken, elmesélte, hogy gyakran érzett belső nyugtalanságot és ellenállást a férfitalálkozó előtt. Ezek az ő szavai voltak, nem az enyéim. Nem mindenki értette meg a kihívásokat, amiken keresztülmentünk, és az egész egy nap tetőzött, amikor a csoport szellemében rossz álláspontra helyezkedett, és a gyakorlatban

minden összeomlott a felhozott hamis vádak miatt. Időről időre valaki átvette az irányítást anélkül, hogy az a Szentlélek vezetése által történt volna. Ugyanezt a személyt még egy angyal is meglátogatta, amikor imádkoztam érte, aki megerősítette felette mondott szavaimat és fájdalomcsillapítást adott neki. Nem tudom, ezt megosztotta-e a csoporttal, de mégis megtörtént. A testvér maga is megdöbben ezen, amikor este felhívott. Mindazon jó ellenére, ami történt, mégis manifesztálódott nála valami, és nem tudott uralkodni magán. Tapasztalatból tudom már, hogy egy embernek egyszerre lehet tisztátalan lelke és lehet újjászületett, még ha ez ellentmondásosnak hangzik is. A gyülekezet egyik előljárója is megerősítette – az, aki *mindig örült nekem* –, hogy volt ellenállás velem és a szolgálattal szemben, de neki személy szerint soha nem volt semmi kifogása ellenem. Majdnem tíz évbe telt, mire az egyik hívő megvallotta, hogy sok rosszat mondott és tett abban az időben. Erős a gyanúm, hogy sok kegyelmi ajándék megy tönkre azért, mert éretlenségből vagy tisztátalanságból beszélnek és cselekszenek az emberek. Én sem vagyok ebben ártatlan, és meg kell tanulnom hordozni a felelősségemet. *Testvér Øivind* mondta egyszer nekem, hogy fontos a jellemépítés, ami jó és igaz szó volt. Neked, aki ezt olvasod: legyél gyors a hallásra, kész a megbocsátásra és késedelmes a szólásra (Jakab 1:19). Légy éber és ne aludj. Támadások jönni fognak, még a legközelebbi hozzátartozóid felől is. Támaszkodj a gyülekezetre, és fogjatok össze az imádságban, hogy megállítsátok a pusztítást, amit egyesek bevetnek oda. Vigyétek ki a fényre. Isten figyelmeztet, és azt mondja, minden féltett dolognál jobban őrizzük meg szívünket. Egyértelmű, hogy a gyülekezeteknek is van egy szívük, amelyet mindenekelőtt meg kell tanulniuk megőrizni, hogy gondoskodni tudjanak a nyájukról:

Fiam, figyelj szavaimra, hajtsd füledet mondásaimra! Ne távozzanak el szemed elől, őrizd meg azokat szíved belsejében! Mert életük ezek azoknak, akik megtalálják őket, és egész testüknek egészség. *Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki az élet.* Utasítsd el magadtól a száj hamisságát, és távolítsd el magadtól az ajkak álnokságát! Szemed előre tekintsen, és szemöldököd egyenest magad elé nézzen! Egyengesd el lábad ösvényét, és minden utad legyen biztos! Ne térj se jobbra, se balra, tartsd távol lábadat a gonosztól!

— *Példabeszédek 4:20-27*

Ezzel párhuzamosan a 2008-tól 2012-ig tartó időszakban sok digitális könyvet vásároltam pásztoroktól, evangélistáktól és más keresztényektől az Amazon.com webáruházon keresztül. Sok bizonyágtételt is néztem a Youtube.com-on, és sokat tűnődtem a látottakon. Szükség szerint beleolvastam a könyvekbe, és összevetettem azokat a Bibliával. Látni akartam, hogy a szentek tapasztalatai összhangban vannak-e az Írással. Úgy írnám le, mintha arany után kutattam volna. Ástam és próbára tettem, amit találtam, hogy lássam, jó-e:

A laodiceai gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete: Tudok cselekedeteidről, hogy sem hideg nem vagy, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel lanya vagy, és sem hideg, sem forró, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondd: «Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és semmire sincs szükségem»; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas, a szegény, a vak és a mezítelen. Azt tanácsolom neked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne láttassék a te mezítelenségednek szégyene; és szemgyógyító írral kend meg a szemedet, hogy láss. Akiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy tehát buzgó, és térj meg! Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorázom, ő pedig velem. Aki győz, annak megadom, hogy velem üljön az én trónomon, amint én is győztem, és ültem az én Atyámmal az ő trónján.

— *Jelenések könyve 3*

Figyeljük meg Jézus szavait, amikor azt mondja: *Aki győz*, annak megadom, hogy velem üljön az én trónomon.

A 2008–2012 közötti *gyermekévek* közepén jártunk, és bármit olvastam és vizsgáltam meg az Írás alapján, nem találtam benne gyengeséget, akármilyen mélyre is ástam, még ha gyakran csodálkoztam is, és nem feltétlenül értettem, amit olvastam. Néha a Szentlélek közvetlenül mutatott meg dolgokat, máskor pedig csak évekkel később kaptam választ. A Szentlélek mindannyiunknak ad egy részt itt, egy részt ott, egyesek álmodnak, mások látomásokat látnak, de arra vagyunk hivatva, hogy egyetlen gyülekezet legyünk. Ami bennem végbement, az a kijelentés volt arról, milyen csodálatos ajándékot kaptunk Istenben. Ebben az időben sok olyan bizonyágtételt is olvastam és láttam, amelyek olyan emberekről szóltak, akik a pokolban jártak, és ez halálra rémített. Minél inkább összekapcsoltam a szentek bizonyágtételét és a Bibliát a saját tapasztalataimmal, a jelekkel és csodákkal, annál inkább megértettem, hogy *valóban létezik Mennysország és pokol*. Maga Jézus is újra és újra figyelmeztetett erre: az örök tűzről, amely az ördögnek és angyalainak készítettett (Máté 25:41), a tüzes kemencéről, ahol sírás és fogcsikorgatás lesz (Máté 13:42), a poklóról, ahol a férgük el nem pusztul, és a tűz el nem alszik (Márk 9:48), és a gazdag emberről, aki a lángokban gyötrődött (Lukács 16:24). Sok igeszakasz utal erre. Azok az emberek, akik átérték, hogy megmutatták nekik a poklot, vagy ott jártak, úgy írják le, mint ami **rendkívül megrázó**. Kétségtelen, hogy a pokol létezik, és minden tekintetben teljesen különbözik a Mennysorságtól, sőt, diametrálisan ellentétes a jóval. Amikor az ember azt állítja, hogy Isten gonosz, amiért a pokolba küldi őket, nem értik meg, hogy ők maguk kemények, mint a kő, és nem akarnak elfordulni gonoszságuktól. Féltétek azt, aki mind a lelket, mind a testet elpusztíthatja a pokolban (Máté 10:28). Mi-

lyen más helyre mehetnének, mint oda, ahol ők maguk választanak lenni? Ez nyers, de brutális igazság azok mögött, akik saját életüket szeretik mindhalálig. Nem egyedül és elszigetelten élünk, hanem arra hívtunk, hogy megosszuk magunkat a környezetünkben lévőkkel, akiknek szükségük van rá.

Ezzel párhuzamosan kezdtem szavakat kapni a Szentlélektől a buszon és más helyeken, szavakat embereknek épülésre és segítségre Istenről való bizonyoságtételre, közvetlen szavak konkrét helyzetekre. Emlékszem egy alkalomra, amikor a buszon ültem, és három-négy szót hallottam kifejezetten a mellettem ülő férfi számára. Hozzáfordultam, elmondtam neki, ő pedig megdöbbszent. Remélhetőleg megmaradtak benne Isten bizonyosságaként. Vagy megéreztem a szellememben, amikor másoknak fizikai problémáik voltak, és megkérdeztem, imádkozhatok-e értük. Ez akkor történt, amikor teljesen nyugodtan ültek a buszon, és semmi látható jele nem volt annak, hogy valójában problémájuk van. Ez olyan kegyelmi ajándék, amely után úgy tűnik, a testvérek gyakran abbahagyják a törekvést, pedig Pál pont erre kér minket:

Törekedjete a szeretetre, buzgón kérjétek a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok. Mert aki nyelveken szól, nem embereknek szól, hanem Istennek; hiszen senki sem érti, mert lélekben beszél titkokat.

— *Első Korintusi levél 14:1-3*

Kihívásokkal teli időszak volt alapjában véve, de egyben szép és különleges is. És utólag el kell ismernem, hogy ez az igazság megismerése iránti szomjúságomból fakadt. Zörgettem, és az ajtó megnyílt, kerestem és találtam (Máté 7:7). Ami a legfontosabb, újjászülettem, amikor választottam és befogadtam Jézust mint Uramat és Mesteremet, bár méltatlan voltam:

Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezetője. Ez éjjel jött el Jézushoz, és így szólt hozzá: «Rabbi, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti ezeket a jeleket, amelyeket te teszel, csak ha az Isten van vele.»

— *János evangéliuma 3. fejezet*

Jézus így válaszolt: «Bizony, bizony, mondom neked: ha valaki nem születik újjá, nem láthatja meg az Isten országát.»

Nikodémus ezt kérdezte tőle: «Hogyan születhetik meg az ember, amikor vén? Befuthat-e anyja méhébe másodszor, és megszülethetik-e?»

Jézus így felelt: «Bizony, bizony, mondom neked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. Ami testtől született, test az, és ami Lélektől

született, lélek az. Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újjá kell születnetek. A szél arra fúj, amerre akar, hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.”»

Nikodémus megkérdezte tőle: «Hogyan történhet meg mindez?»

Jézus így válaszolt: «Te Izráel tanítója vagy, és ezt nem tudod? Bizony, bizony, mondom neked: amit tudunk, azt szóljuk, és amit láttunk, arról teszünk bizonytságot, de nem fogadjátok el bizonyágtételünket. Ha a földi dolgokról szóltam nektek, és nem hisztek, hogyan fogtok hinni, ha a mennyekiekről szólok nektek? Mert nem ment fel a mennybe senki, csak az, aki a mennyből szállt le, az Emberfia, aki a mennyben van. És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell felemeltetnie az Emberfiának is, hogy aki hisz őbenne, annak örök élete legyen. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert nem azért küldte Isten a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem esik ítélet alá, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében. Az ítélet pedig ez: a világosság eljött a világba, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert a cselekedeteik gonoszak voltak. Mert aki gonoszat tesz, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy le ne lepleződjének a cselekedetei. Aki pedig az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hogy nyilvánvalóvá legyen cselekedeteiről, hogy Istenben vitték véghez azokat.»

A szellemem növekedett az ezt követő időszakban, és ez kicsit olyan volt, mint lassan átváltani a tejivásról a hús evésére, amiről Pál beszél (1 Korinthus 3:2). 2011–2013 között kezdtem el bizonytságot tenni az embereknek a buszon és bárhol, amerre jártam. 2013 közepe táján találkoztam egy ismert evangélistával is, aki testben járt és igazságtalanul bánt velem, talán azért, mert olyan aktív voltam az evangéliummal, imádkoztam az emberekért, és sok gyógyulást láttam. Nagyon szeretem ezt az evangélistát, csak hogy tisztázzuk. Éppen akkor tértem vissza egy Hamar-ba tett missziós útról, ahol csodáknak voltunk tanúi, amikor emberekért imádkoztunk, és úgy tűnt, ez valamiféle irigységet ébresztett. Akárhogy is, összetörtem, miután elutasított olyasvalaki, akit példaképnek tekintettem a saját szolgálatomhoz. Mindezt azért említem, hogy egy kis betekintést nyereztek az Istennel való járásomba, de abba is, ami gyakran történik, amikor az ember tényleg Istennel jár: sokféle kihívásba.

Ebben az időben a Norsk Organisasjon for Kvalitetssikring av Laboratorier utenfor Sykehus (NOKLUS) szervezetnél dolgoztam a Haraldsplass Diakonale Sykehus-ban, és a munkahelyemen is tanúja voltam Isten erejének, amint ateisták és nem hívők között munkálkodott. Emlékszem egy esetre, amikor imádkoztam egy büfés dolgozóért, és alig tudott a lábán maradni, amikor ez történt. Olyan volt, mintha egyfajta hatalmas elektromos sokk érte volna, és különleges volt ezt megfigyelni. A NOKLUS-szal Izlandon is jártam a 20 éves jubileumi útjukon, és Gardermoen-ben rátettem a kezemet az izlandi női

labdarúgó-válogatott tagjaira. Két kollégámmal ültem, és szerettem volna nekik egy csodát mutatni, ezért megkérdeztem a csapat tagjait, van-e problémájuk a lábukkal vagy hasonló. És persze volt. Én pedig rájuk tehettem a kezemet, amire ők eléggé megdöbbenek reakciójukban. Szórakoztató volt, de később, miután visszatértünk Bergenbe, behívtak a felettesem irodájába. Hamis vádakkal illettek—nőcsábásznak neveztek, és azt állították, hogy olyan dolgokat mondtam, amiket soha, semmilyen körülmények között nem mondtam volna. Annak az embernek, aki ezt jelentette, el kellett elméje borulnia, hogy ilyesmit mondjon a felettesemnek. Teljesen értelmes, átlagon felül magasan képzett emberek voltak, de amikor az Istenben való hitre került a sor, némelyikük szkeptikus volt a hittel szemben. Mások viszont nagyszerű emberek voltak, akik elviselték, hogy megosztottam velük a hitemet és nyílt voltam róla.

Amikor egy hittestvérem, egy evangélista, kritizált azért, mert mindenkivel megosztottam az evangéliumot, akivel találkoztam, és minden csodáért, aminek tanúja voltam, nagyon megbántódtam. Másnap, amikor munkába mentem, alig tudtam normálisan funkcionálni, és annyira le voltam sújtva, hogy azt mondtam Istennek: ha ez nem nekem való, vegye el tőlem ezt a terhet. Később, amikor kimentem a mosdóba, még mindig a munkahelyemen, és dicsőítettem Istent, hirtelen úgy éreztem, mintha olaj folyna le a testemen, és utána teljesen szabaddá váltam. Valósággal buborékolt bennem az öröm. Leírhatatlan volt. Meg kell jegyezni, hogy ez a testvér néhány nappal később újra eljött hozzám, de nem alázkodott meg úgy, ahogy kellett volna, de megértettem, hogy megbánta szavait. Nem tért meg azonban belőlük teljesen, és azóta sem hallottam felőle, nem is láttam őt. Megbocsátottam-e neki ezért? Igen, megbocsátottam (Kolossé 3:13). Mindannyian követünk el hibákat és esünk a test cselekedeteibe időről időre. Isten nézzen kegyelemmel mindannyiunkra.

Mindent összevetve, Isten megtisztított a bűneimtől abban, ami a szellemben való *«gyermekkorom»* volt (1 János 1:9), és ez azzal végződött, hogy végül nem tudtam mást tenni, mint meghajolni Isten előtt, és elismerni, hogy az Ő szava jó és igaz. Többé nem tudtam elutasítani az Atyát az elmémmel, mivel ekkorra már egész lényemmel megértettem, hogy Ő valóságos, minden és mindenki felett áll.

Az újjászületett szellemi életem kritikus évei számomra a 2008-tól 2012-ig tartó időszak volt, és azok a személyek, akik tanúi lehettek ennek a szokatlan átalakulásnak, a NOKLUS-nál dolgozó közvetlen munkatársaim voltak a Haralds plass Diakonale Sykehusban, valamint a gyülekezetem, a Kristent Fellesskap Nordhordland testvérei. A NOKLUS-nál nem voltak nyíltan valló keresztények. Munkaviszonyom kezdetén nyíltan beszéltem több munkatársammal egy olyan szellemi gondolatvilágról, amely semmilyen módon nem ismerte el az igazi Jézust Isten Fiaként. Ami azonban a náluk töltött munkaviszonyom alatt történt, az az volt, hogy átmentem a halálból az életbe, és Isten egy olyan folyamatba vitt bele, amelyben elkezdte „kinevelni” belőlem azt, amit korábban tanultam. A 2011–2013 közötti időszakban pedig egyre többet kezdtem megosztani abból, amit Jé-

zus tett velem, így ez furcsa keverék volt néhány munkatársam számára. De ilyen az élet az átmeneti szakaszokban. A NOKLUS-nál azt is átéltem, hogy az egyik kolléganőm teljesen meggyógyult a hátából. Nagy problémái voltak mind a fekvéssel, mind az állással, és egy nap a munkahelyen, amikor bejött ebben a betegségi időszakban, bekopogtam az ajtaján, és megkérdeztem, imádkozhatok-e érte. A következő nyáron minden hátproblémája teljesen megszűnt, amin ő maga is meglepődött. Radikális változás volt ez, és része az ébredésemnek arra nézve, hogy kiknek is vagyunk valójában teremtve, amikor újjászületünk (Márk 16:17-18). Emlékszem, az ima egyszerű volt, kézrátétellel történt, és egyszerűen megkértem Istent, hogy tegye őt egészségessé. Mindig figyelmesen hallgalt, amikor megosztottam valamit, és mindig olyan kedves volt velem.

Átéltam azt is, hogy egy személy a büfében majdnem a padlóra került, amikor rátettem a kezemet, és úgy tűnt, mintha egy rövid *blackout*-ja lett volna, ha lehet így mondani. Ugyanezt láttam más embereknél is, akikért imádkoztam, és így volt ez a leendő feleségemmel is az első néhány alkalommal, amikor imádkoztam érte. Tudom, hogy mi Jézusban vagyunk, és Jézus Istenben van, ami azt jelenti, hogy Isten bennünk van (János 14:20). Isten ereje tisztára mos minket a bűntől, meggyógyít és megszabadít (1 János 1:7, Jakab 5:14-15), és ez az, ami történik, amikor rátesszük a kezünket az emberekre. Az történt vele is, amit Isten velem tett: elkezdett rendet tenni benne, és felkészíteni őt az Érte végzett munkára.

Ebben az időszakban, amikor kezdtem megérteni Isten fontosságát az életemben, ott állt a nevelőapám is. Ő ateista, és kevés vagy semmilyen anyagi segítséget nem nyújtott a megelőző években, legyen szó a tanulmányaimról vagy az azt követő időszakról, bár a gyerekeknek adott némi figyelmet a születésnapjuk környékén. Megértem, hogy én és a bátyám alapjában véve teher voltunk számára. Kívülről talán rendben lévőnek tűntek a dolgok, de ő elutasította az Isten utáni kutatásomat, és az nem tette jobbá a helyzetet, amikor befogadtam Jézust. Világosan megmondta, hogy ne beszéljek neki Istenről. A nevelőapám bátyjától is egyértelmű üzenetet kaptam: nem a nagybátyám többé, ha megosztom vele a hitemet.

22. fejezet

Isten trónja (2012)

2012 májusához érkeztünk, és ekkorra már annyit láttam és tapasztaltam Isten jelenlétéből, hogy többé nem tudtam megtagadni Őt. Eddig az időpontig évekig néztem pornót. Ez olyasmi volt, amit Isten nehéz teherként helyezett a szívemre, és Ő segített nekem szakítani vele abban az évben (Zsidók 12:1).

Emlékszem, hogy térdre rogytam az alagsorban az Atya előtt, és félretettem minden ellenállást az Országáért való munka elől (Róma 12:1). Mondtam az Atyának, hogy kész vagyok oda menni, ahol szüksége van rám. Ott és akkor Isten látomást adott nekem; láttam egy szomszédos házat pár száz méterre, ahol annak idején *Eldbjørg Fosse* lakott. A felette lévő udvarban lakott a sógornője. Keveset tudtam akkor még arról, hogy Isten két 70 év feletti hívő asszonyhoz küldött engem, és hogy milyen fontossá válnak majd számomra a további munkámban. Isten vezetését követve megtapasztaltam, hogy Eldbjørg meggyógyult a térdhajlatában és a talpa alatt, később pedig a háta is egyenesebb lett, aminek nagyon örült (Ézsaiás 61:1). Közeli barátom lett a hitben, és szolgálatom fontos bátorítója. A sógornője férje ekkor Alzheimer-kórban szenvedett. Miután meglátogattam és imádkoztam érte, rövid időn belül megkérdezte, hogy részt vehetne-e az áhítaton – olyasmit kért, amit korábban soha, még egészséges korában sem tett. És ezt mondtam a feleségének, mielőtt meglátogattam: «Arra számítok, hogy Isten Lelke szólni fog hozzá a bensejében, amikor találkozom vele és imádkozom érte». A szentek arra hívtak el, hogy reménységben járjanak, még akkor is, ha könnyek között vetünk, de a végső aratás az öröm napja lesz (Zsoltárok 126:5-6).

Minden alkalommal, amikor meglátogattam Eldbjørgöt, kutató szemmel nézett rám, és megkérdezte, mit tettem Istenért és mit tapasztaltam. Egyszerre örvendezett és csodálkozott, amikor meséltem neki az élményeimről és arról, amit Isten cselekedett. Sajnos néhány éve egy esés következtében megsérült a feje, és emlékezetkiesésben szenved, de az Istenhez való közelséget még mindig hordozza, és annyira boldog volt, amikor legutóbb telefonon imádkoztam érte.

Isten valóban jó, még ha egy elesett, szenvedésekkel teli világban is élünk, amely nem hasonlít a mennyeihez. De mégis, félre kell tennünk az Isten munkájával és az Ő evangéliumával szembeni ellenállásunkat a földön, mert munkásokra van szükség, ezért imádkozzunk, hogy Isten küldjön több munkást (Máté 9:37-38), és hogy népe támogassa őket, hogy meglegyen, amire szükségük van. És ha őszinték akarunk lenni, nemcsak a szegényeknek van szükségük segítségre. Annak is, akinek van miből segítenie, meg kell tanul-

nia adni ebbe a munkába, és nem visszatartani (Lukács 6:38, Malakiás 3:10). Itt sajnos sok hívő norvég kitűnik azzal, hogy személyes tapasztalatom szerint sokkal kevesebbet adnak a magukéból, mint amerikai testvéreik.

Csak néhány nappal azután, hogy 2012 májusában felhagytam az Isten munkájával szembeni ellenállással, találkoztam a «*Kvinneforum Nordhordland*» nevű keresztény női csoporttal és házicsoportjukkal. A házicsoport egyik tagja *Laila Nygård* volt, aki szintén a Kristent Fellesskap Nordhordland gyülekezetbe járt, és onnan ismert engem. Kávéztak, kötöttek, együtt imádkoztak és keresték Istent, amikor beléptem hozzájuk. Azt hittem, azért vagyok ott, hogy segítsék nekik egy weboldal elkészítésében, de röviden összefoglalva megkérdezték, imádkozhatnak-e ők is értem. Amit utána mondtak, tiszta próféta szó volt Istentől, amely megvilágította az elkövetkező évek útját (1Korinthus 14:3). Ezt ott és akkor nem értettem, de éreztem, hogy Isten Lelke nagyon erősen rajtam nyugodott, amikor kijöttem a gyűlésről. Szellemben egyfajta szent félelem fogott el, és mély komolyság hatott át. Megértettem, hogy Isten ki akar küldeni az Ő szolgálatába, de az életemért sem tudtam felfogni, hogyan fog összeállni az anyagi háttér. És azt gondoltam, hogy most végeztem rendszermérnökként, de visszatekintve mindez gyerekes gondolat volt. Ez 2012. 05. 07-én történt, és amikor nézem a papírt, amit írtak, az Istentől jövő szavak így foglalhatók össze:

- Kenetet kapsz az Úrtól a feladatok elvégzésére és arra, hogy elérd az embereket ebben az időben.
- Isten eszközt ad neked, és talán olyasmit fogsz tenni, amit előtted még senki. Az egyikük fákat látott Afrikában, amelyeknek ágai összefonódtak.
- Hogy örvendezzek a munkának, amire Isten rendelt engem.
- Tölts időt az Úrral, és az Ő Igéje olyan lesz, mint az izmok a kezedben.
- Előre elkészített cselekedetekben fogsz járni, és ajtók fognak megnyílni előtted. Az Ő Igéje lámpás lesz az utamon: Zsoltárok 119:105.
- Amikor a dolgok nehezzé válnak, Ő velem fog járni.
- Mivel engedelmes vagy, nagy örömben lesz részed a jövőben!

Túl messzire vezetne leírni mindazt, amit átéltem, de legjobb képességem szerint szeretnék megosztani valamit abból, amin Isten keresztülvezetett az elmúlt években – és különösen néhány kulcsfontosságú eseményt.

23. fejezet

Áldás és árusulás (2012)

Valami egészen különleges történt 2012-ben; lehetőségem nyílt megosztani az evangéliumot hét-nyolc fiattal a Nordhordland Kristne Folkehøgskole egyik kollégiumi szobájában. Elámultak a csodákon és gyógyulásokon, amelyek tanúságtételem és imádságom közben történtek (Lukács 10:19). Tanúi voltak annak is, amikor egy fiatal fiú elmondta, hogy nyugtalanságot érez a szívében, amikor eljön az este. Nem tűnt természetesnek, hogy ez pusztán fizikai probléma lenne, ezért azt mondtam neki: «Érezd ezt!» Aztán rámutattam, és kiűztem belőle a problémát, ő pedig azt mondta, érezte, ahogy az *kiszáll belőle*. Emlékszem, egyikük az ágyon ült abban a kis szobában, és próbálta felfogni a történetek valóságát. Egyszerűen elakadt a szava.

Elmondtam nekik, hogy bennem él Jézus, és újjászülettem (János 3:3), és ha ők is szeretnék ezt, megkeresztelhetjük őket a medencében. De azt is elmondtam nekik ugyanazt, amit az evangélista mondott nekem: Ha be akarjátok fogadni Jézust, ismételjétek utánam – és meg is tették, ami után érezni lehetett, ahogy egy kézzelfogható súly tölti be a szobát. Fantasztikus volt, mint mindig, amikor az emberek befogadják Jézust megváltójuknak és Uruknek (Róma 10:9-10). De a keresztre már nem került sor, mert jött az éjszakai őr, és közölte, hogy nem tartózkodhatok az iskola területén, és nem oszthatom meg az evangéliumot a fiatalokkal. Valójában kidobtak a területről, és ezt egyszerűen a fiatalok elleni árusulásként éltem meg. Az indoklás szerint az iskola megállapodást kötött arról, hogy az anyagi támogatások elnyerése érdekében nem evangelizálnak a nyári iskolába érkező fiatalok körében (Máté 6:24). Az iskola aznapi felelős öre félreállította Jézust, de Isten még ezt is javukra fordította, hiszen a fiatalok első kézből válhattak tanúivá egy hitvalló hívő jeleinek és csodáinak. A norvég partok menti tenger valóban fekete aranyat ad nekünk olaj formájában, de ma egy szegényebb népet látok, mint amikor az olajkaland ötven évvel ezelőtt elkezdődött (Máté 16:26).

Az egyik csoda, amelyet ebben az évben láttam, az IKEA-ban történt. A második legidősebb lányom éppen a mosdóban volt, és két fiatal hölggyel találkoztunk az épületben. Mutattam egy videót egy személyről, akiért imádkoztam, és a videón tisztán látszik, ahogy a lába megnő. Nem drasztikus, de valóban nő. Ez nem titok, és több hívő is tapasztalta már azt, amiről itt beszélek. Mindenesetre az egyik hölgy azt kérte, imádkozzam azért, hogy mindkét lábfeje ugyanolyan hosszú legyen. Nem maga a lába, hanem a lábfejei. Rátettem a kezem a lábára, és Jézus nevében szóltam hozzájuk, mire pár környi ima után mindkettő egyforma hosszú lett. Nagyszerű érzés ezt személyesen is átélni, de látni azok reakcióit is, akikért imádkozunk. Azt írja a Biblia, hogy jelek és csodák kísé-

rik azokat, akik hisznek (Márk 16:17), tehát erre számítanunk is kell. Amit ezután kért tőlem, az kissé szokatlan volt számomra, de talán nem teljesen meglepő, tekintve, hogy épp most élte át valószínűleg élete első csodáját. Arra kért, imádkozzam, hogy mindkét lábfeje rövidebb legyen. Kissé tiltakoztam, mivel az ember általában nem kér ilyen típusú gyógyulást, hogy úgy mondjam. De egy Istennel folytatott belső párbeszéd után úgy döntöttem, hogy ez az ő hitén múlik, ezért igent mondtam. De mielőtt elkezdtem volna, megkértem a barátnőjét, hogy tegye a kezét a lábfejeire, majd én is rátettem a kezemet az övére, mielőtt imádkozni kezdtem értük. És ami ezután történt: mindketten éreztük, ahogy a lábfejei elkezdenek összehúzódni és rövidebbé válni. Annak idején feltettem a videót a [Youtube.com](https://www.youtube.com) oldalra azoknak, akik meg szeretnék nézni. Mire befejeztük, mindkét lábfeje két centimétert ment össze, amit ő maga is megerősített. Ez a csoda egyike volt azoknak a dolgoknak, amik 2012-ben történtek, és amire jól emlékszem. Mindig különleges dolog Isten erejének ilyen módon tanújává válni (Zsidók 2:4), amiről alapvetően nem osztottam meg túl sokat ebben a visszaemlékezésben.

24. fejezet

Az 1980-as sérülés (2012)

2012-ben egy keresztény férficsoporthoz tagja voltam, ahol minden héten együtt imádkoztunk és kerestük Istent. Az egyik alkalommal két testvérem, Thomas és Trond elmesélték, hogy külön-külön kaptak egy-egy képet Istentől számomra:

Az egyikük iskolatáskával lát engem, a másik pedig azt látja, hogy emeletes ágyam van, azaz egy kétszintes ágyam. És most azt mondják, hogy van bennem ebből az időszakból egy «lyuk» vagy valami hasonló, amit be kell zárni. Igazuk volt; ez a szüleim válása utáni időszak volt. Sok lelki sérülés ért azokban az években. Az apám ivott, és egyszer otthagyt az autóban, miközben bement egy bárba. Az ilyen dolgok nyomot hagynak egy gyermekben, és ez olyan belső sérüléseket okozott bennem, amiket sok éven át cipeltem. Meg tudtam erősíteni, hogy ez volt az egyetlen időszak, amikor emeletes ágyunk volt, és hogy a testvéremmel közös szobában laktunk. Az egyikük azt is mondta, hogy az emeletes ágy alsó részén feküdtem, ami igaz volt. Az öcsém feküdt felül. Ezután azt mondták, hogy be fogják zárni a bennem lévő lyukat (Apostolok cselekedetei 8:17), és amikor rám tették a kezüket, azonnal egy olyan zúgásra lettem figyelmes, mintha egy hőszivattyúból jönne. Azt gondoltam magamban: Vajon valaki beszereltetett egy hőszivattyút?! Ez különös volt. De amikor levették a kezüket, a hang megszűnt. És úgy éreztem, mintha új békesség költözött volna belém (Márk 16:18).

— *Két szent imádkozik értem 2012-ben*

Hálás vagyok, hogy Isten látja a fájdalmunkat (Zsoltárok 56:9). A szentekkel való közösség, Isten igéjének olvasása és a közelségében való dicsőítés nélkül mi sem juthatunk el a tej ivásától a kemény eledel magunkhoz vételéig (Zsidókhoz írt levél 5:12-14). Pál hangsúlyozza a Krisztusban való növekedés és az Istenben való éretté válás jelentőségét, hogy ne inogjunk meg oly könnyen, amikor a kihívások jönnek. Emlékszünk a magvető példázatára (Máté 13:18-23), ahol egyesek azonnal örömmel fogadják Isten igéjét, de hiányzik a gyökerük, amely megtartaná őket a próbatételek idején.

25. fejezet

Reinhard Bonnke (2012)

2012 végén megtapasztaltam, amint a Szentlélek azt mondta, hogy menjek el egy evangélista iskolába Floridába – minden hely közül éppen oda. A feleségem nem akarta, hogy ezt saját zsebből fizessük. Ekkor kérdeztem meg Eldbjørgöt és a sógornőmet, hogy lenne-e lehetőségük és kedvük segíteni a floridai *Christ For All Nations* úttal kapcsolatban.

A CFAN-t abban az időben Reinhard Bonnke vezette, egy jól ismert német evangélista, aki hatalmas evangélista összejöveleteket vezetett Afrikában, ahol több tízmillió embert regisztráltak, akik befogadták Jézust (Rómabeliekhez írt levél 10:9-10). Amikor Isten az év elején megmutatta nekem a szomszédokról szóló látomást, Ő nyilvánvalóan tudta, hogy segíteni fognak, így eljuthatok Floridába, és azt is, hogy a feleségem tiltakozni fog ez ellen. Soha nem jártam korábban az USA-ban, és úgy gondoltam, nem is érdekelt különösebben, de nem tudtam volna elszámolni magammal, ha nemet mondok Istennek. Gerd azt álmodta, hogy Jézus eljött hozzá, és azt mondta neki, hogy az adomány az Ő számára van, ami nagy örömet szerzett nekem, és békességet adott azzal kapcsolatban, hogy megkérdeztem őket. Akkor még keveset tudtam arról, hogy Istennek terve van a számomra végzett munkámmal (Jeremiás 29:11), és hogy az egész ebben az évben kezdődött el, közvetlenül azután, hogy feladtam az utolsó ellenállásomat az Atyával és az értem végzett munkájával szemben.

Mennyei Atyánk tudhatta, hogy 2008-ban igent fogok mondani Jézusnak, és 2012-ben feladom az ellenállásomat Vele szemben. Amikor látom, miben vezetett engem Isten, és miket szólt prófétailag mind a múlttól, mind a jövőről, megértem, hogy egy egészen csodálatos és ugyanakkor türelmes Teremtőnk van. Volt egy sejtésem, hogy milyen típusú munkára hívott el Isten, de ma már tudom, hogy evangélista vagyok. Az én szolgálatom az, hogy részt vegyek Krisztus testének építésében és az evangélium megosztásában (Lukács 4:18).

És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétáknak, némelyeket evangélistáknak, némelyeket pedig pásztoroknak és tanítóknak, hogy felkészítse a szenteket a szolgálat végzésére, a Krisztus testének építésére, amíg eljutunk mindnyáján a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, a felnőttkorra, a Krisztus teljességét elérő nagykorúságra, hogy többé ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalárdságától, tévútra csábító ravaszságától; hanem az igazsághoz ragaszkodva szeretetben növekedjünk fel mindenestől őhozzá, aki a fej, a

Krisztus. Az őáltala egybeillesztett és összefogott egész test az egyes tagok erejéhez mérten közreműködő minden ízület segítségével növekszik, és építi magát szeretetben.

— Pál levele az efézusiakhoz 4:11-16

Sajnos tény volt, hogy a feleségem küzdött az Istenért végzett munkám ellen, és ez időnként nagyon megnehezítette a szolgálatot. Amikor megkaptam a 70 év feletti nő-testvéreink anyagi támogatását, erősen kritizált, amiért megkérdeztem őket, noha ő elutasította, hogy a saját pénzünket használjuk erre.

Norvégiában ma jelen van egy olyan rossz kultúra, amelyben jó néhány nő a család vezetőjének tekinti magát. Megvallani a hitünket Jézus Krisztusban, de cselekedetekben ellene dolgozni: ez önmagunk aláásása. Amikor egy keresztény különféle ateista könyveket használ, hogy igazolja a gyermekek férje akarata elleni nevelését, akkor nemcsak Isten bölcsességét utasítja el, hanem a kedvesét is. Ez a házassági szövetség elleni véték. Ezt a fajta áramlatot látjuk ma a társadalomban a *Nőmozgalmon* keresztül is. Az ironia az, hogy ez a mozgalom maga is olyan lett, mint egy domináns férfi a családi házasságban. Mindkét szélsőség hibás. Arra kaptunk elhívást, hogy szeressük és tiszteljük feleségünket, de keressük először Isten országát:

Keressétek először Isten országát és az ő igazságát, és mindezek ráadásként megadatnak nektek. Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért. Elég minden napnak a maga baja.

— Máté 6:33-34

A mai jóléti társadalom másik trendje, hogy egyes nők mindenféle gyermeknevelési és hasonló könyveket olvasnak, és elnyomják a férfit azzal kapcsolatban, hogyan kellene lennie és viselkednie. Sosem elégedettek, és el akarják vinni a férfit *önfejlesztő kurzusokra* és hasonlókra, miközben a probléma az, hogy nem Istent keresik először. Ez egy általános jellemzője sok norvég nőnek, és nincs összhangban azzal, amit Isten adott nekünk. A házasság egy szövetség arról, hogy megpróbáljuk szeretni egymást, még akkor is, ha különbözőek vagyunk. Nem arról szól, hogy próbáljuk a másikat minél inkább hasonlóvá tenni magunkhoz.

Amikor délutánonként véget ért az oktatás az evangélista iskolában, gyakran kimentünk az utcára és imádkoztunk az emberekért, teljesen kötetlenül és nyilvánvaló szervezés nélkül, de jellemzően kis, két-négy fős csoportokban. Különösen emlékszem egy esetre, amikor egy prostituálttal találkoztunk. Börtönben volt, és nyomkövetőt viselt a lábán, miközben egy golyórepesz is volt a lábában, amit nem műtöttek ki. Kicsit szurreális volt az egész, de megosztottuk vele az evangéliumot, ő pedig elmesélte, hogy a férje

sokat imádkozott azért, hogy találkozzon Istennel. Amikor imádkoztunk érte, azt mondta, abban a pillanatban, ahogy rátettem a kezem a lábára (Márk 16:18), olyan érzése volt, mintha a repesz kijött volna a lábából. Hogy ez ténylegesen megtörtént-e, nem tudom, de sok örömteli dolgot tapasztaltam az USA-ban, és látom, hogy az ottani emberek sokkal nyitottabbak a közbenjáró imára és keresik Istent, mint ami általában véve Nyugaton szokásos. Hogy miért van ez így, nem tudom. Kivételt a fiatalok jelentenek. Velük általában Norvégiában is könnyű megosztani az igét és imádkozni értük, és amikor csoportosan találkozunk velük, az egyikükön végbement gyógyulásoknak és bizonyágtételeknek mindannyian tanúi lesznek.

Csodálatos volt a lehetőség, hogy részt vehettem a floridai evangélista iskolában Reinhard Bonnke-val. Amire emlékszem, az az, hogy a Szentlélek olyan dolgokat mutatott ott nekem, amikért sok évvel később is hálás vagyok. Láttunk fantasztikus gyógyulásokat megtörténni, és hallottunk bizonyágtételeket, amelyek építettek és inspiráltak minket. Röviden szólva, ez a hét meghatározó volt számomra az Istennel való további utamon.

Nem voltam tudatában, de Isten a következő évben több olyan embert is felhasznált, akik az evangélista iskolában voltak, hogy megerősítsenek és segítsenek elküldeni engem Colorado Springs-be 2013-2014-ben. Istennek terve volt, és utólag értem csak meg, miért tette ezt így.

Ebben az időben már látom körvonalait egy harcnak néhány körülöttem lévő Szent között, és a hátam mögött is beszélnek. Kifejezetten evangélista típus vagyok, és mindenhol beszélek az emberekkel. Az igazat megvallva, néha eléggé hiperaktív tudok lenni, és érzem, hogy tűz ég bennem Istenért (Jeremiás 20:9).

Különösen emlékszem egy útra az Oslo központi pályaudvarára (*Oslo Sentralstasjon*), ahol bizonyágot tettem és imádkoztam az emberekért, és láttam, ahogy Isten ereje többeken áthatol. De különös módon büntudatom volt emiatt, amikor visszatértem Knarvikba, egészen addig, amíg a férficsoport egyik testvére azt nem mondta, hogy Isten mutatott neki egy képet rólam az oslói pályaudvaron, angyalokkal körülöttünk. Ez a kép valóban elvette az élet annak az ellenállásnak, amellyel sajnos néhány Szent részéről találkoztam abban az időben.

Ha Isten erejével járok, és kritikát kapok azért, amit látok és amiről bizonyágot teszek, miközben Istenért dolgozom, az azt jelenti, hogy valaki nem volt képes megőrizni a szívét, és nem ismeri el, hogy különböző ajándékokat kaptunk a Szentlélektől (1. Korinthusi levél 12:4-7). Nekem magamnak is képesnek kell lennem örülni annak, hogy a körülöttem lévő testvéreknek olyan ajándékaik vannak, amikkel én nem rendelkezem. A Szentlélek adja azokat, nem mi. De tisztelnünk kell Istent azzal, amit kapunk, nem pedig visszaélni vele hatalom vagy pénz megszerzésére. Az egymás iránti irigység vagy harag

a hitben olyan lesz, mint egy hájrétég a szívünk körül, és elzsibbaszt minket is és Isten gyülekezetét is.

Apropó alvás és nem ébernek lenni lélekben (1. Thesszalonikai levél 5:6). Időnként próbatétel volt látni, ahogy Isten népe feléli azokat az áldásokat, amelyek azoknak a Szenteknek szóltak, akik arra lettek kiválasztva, hogy Istennek dolgozzanak.

Ne lépj a bűnösök ösvényére, ne járj a gonoszok útján! Hagyd el, ne menj rajta, térj el tőle, és menj tovább! Mert nem alszanak azok, ha rosszat nem tesznek, elkerüli őket az álom, ha nem buktatnak el valakit. A bűn kenyerét eszik, és az erőszak borát isszák. Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely egyre világosabb lesz a teljes délig. A bűnösök útja olyan, mint a sűrű homály, nem tudják, miben botlanak meg. Fiam, figyelj szavaimra, hajtsd füledet mondásaimra! Ne téveszd el szemed elől, őrizd meg azokat szíved mélyén! Mert életet adnak azoknak, akik megtalálják, és gyógyulást egész testüknek. Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet! Távolítsd el szájadtól a csalárdságot, és tartsd távol ajkaidtól a hamisságot!

— *Példabeszédek 4:18-24*

És ezt Teremtőnk adta nekünk, Jézus Krisztus, Isten Fia és az Atya küldöttje hozzánk, emberekhez. Meg van írva János evangéliumában:

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be azt. Volt egy ember, akit Isten küldött, neve János. Ő tanúul jött, hogy tanúskodjék a világosságról, hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, de tanúskodnia kellett a világosságról. Az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít, eljött a világba. A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt. Saját világába jött, és az övéi nem fogadták be. Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek; azoknak, akik hisznek az ő nevében: akik nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek. Az Ige testté lett, lakást vett közöttünk, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.

— *János 1:1-14*

Jézus a mi teremtőnk, és amikor Mózesről olvasunk az égő csipkebokor előtt, valójában Isten egy angyala és *Yahweh* is megjelent neki. Az angyal küldöttet jelent, pontosan azt, ami Jézus is volt: küldött. Jézus megmondta nekünk, hogy amikor Őt látjuk, Istent látjuk. Látjuk, hogy a héber Bibliában *Yahweh* beszél Mózeshez. *Yahweh* az is, aki Ádám-mal és Évával jár az Édenkertben.

Ott megjelent neki az ÚR angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el. Akkor ezt mondta Mózes: "Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor?" Amikor az ÚR látta, hogy odamegy megnézni, kiáltott neki Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: "Mózes! Mózes!" Ő pedig így felelt: "Itt vagyok."

— *Yahweh Mózesnek - Mózes második könyve 3:2-4*

Ki Yahweh? Ő Jézus. Ugyanúgy, ahogy elrejtőzött az Emmausba tartó tanítványok elől, Jézus volt az, aki a földön járt az Édenkertben és több alkalommal később is, nem az Atyaisten, mivel az Atyát nem láthatjuk fizikai szemünkkel úgy, hogy életben maradjunk (2. Mózes 33:20). Tudjuk, hogy Jézus példázatokban beszélt, és ez azért volt, hogy az övéi hallják és megértsék, nem pedig azok, akiknek az igét nem szánták:

Ekkor odamentek hozzá a tanítványok, és megkérdezték tőle: "Miért példázatokban beszélsz nekik?" Ő így válaszolt: "Mert nektek megadatott, hogy megismerjétek a mennyek országának titkait, de nekik nem adatott meg. Mert akinek van, annak adatik, és bővülködik, de akinek nincs, attól még az is elvétetik, amije van. Azért beszélek nekik példázatokban, mert látván nem látnak, és hallván nem hallanak, és nem is értenek. Beteljesedik rajtuk Ézsaiás próféciaja: Hallván halljatok, de ne értsetek, és látván lássatok, de ne ismerjétek! Mert megkövéredett e nép szíve, fülükkel nehezen hallanak, szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek, és meg ne térjenek, hogy meggyógyítsam őket. A ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek, mert hall. Bizony mondom nektek, hogy sok próféta és igaz kívánta látni, amiket ti láttok, de nem látták, és hallani, amiket ti hallotok, de nem hallották."

— *Máté 13:10-17*

De mit mond Jézus önmagáról az *Ószövetségben* és a *prófétai könyvekben*? Saját feltámadása után megerősíti, hogy ha nyitottak vagyunk az írásokra, akkor nem vagyunk értetlenek és restek elhinni azt, amit a próféták mondtak az *Ószövetségben*:

Még ugyanaznap ketten közülük egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, és beszélgettek egymással mindarról, ami történt. Miközben beszélgettek és vitatkoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. De a szemüket valami akadályozta abban, hogy felismerjék őt. Ő pedig megkérdezte tőlük: „Miről beszélgettek egymással útközben?” Erre szomorúan megálltak. Az egyik, név szerint Kleopás, így válaszolt neki:

— *Lukács 24:12-32*

„Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudja, mi történt ott ezekben a napokban?”

„Mi történt?” – kérdezte tőlük.

Ők így feleltek neki: „Az, ami a názáreti Jézussal esett meg, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas az Isten és az egész nép előtt; hogyan adták át a főpapok és a főemberek halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg. Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek. Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket: akik kora hajnalban a sírnál jártak, de nem találták ott a testét; eljöttek, és azt mondták, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él. El is mentek néhányan a velünk lévőkhöz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok mondták, őt magát azonban nem látták.”

Akkor ő így szólt hozzájuk: „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy elhiggyétek mindazt, amit megjövendöltek a próféták! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, hogy bemenjen az ő dicsőségébe?”

És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt. Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe mentek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni.

De marasztalták: „Maradj velünk, mert esteledik, és a nap is lemenőben van!”

Bement hát, hogy velük maradjon. És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odanyújtotta nekik.

Ekkor megnyílt a szemük, és felismerték őt, de ő eltűnt a szemük elől.

Ekkor így szóltak egymáshoz: „Nem hevült-e a szívünk bennünk, amikor beszélt hozzánk az úton, és feltárta előttünk az Írásokat?” Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe.

Ott találták egybegyűlve a tizenegyet és a velük lévőket, akik ezt mondták: „Valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak!”

Erre ők is elmesélték, mi történt az úton, és hogyan ismerték fel őt a kenyér megtöréséről.

Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és ezt mondta nekik: „Békesség nektek!”

Azok megrettentek és félelembe estek, mert azt hitték, hogy szellemet látnak. Ő azonban így szólt hozzájuk: „Miért rémültetek meg, és miért támadnak kétségek a szívetekben? Nézzétek meg a kezemet és a lábamat, hogy valóban én vagyok! Tapintsatok meg, és lássátok, mert a szellemnek nincs húsa és csontja, amint látjátok, hogy nekem van.”

És ezeket mondva megmutatta nekik a kezét és a lábát. Amikor pedig örömlükben még mindig nem mertek hinni, hanem csak álmélkodtak, megkérdezte tőlük: „Van-e itt valami ennivalótok?” Erre adtak neki egy darab sült halat. Elvette, és szemük láttára megette.

Majd így szólt hozzájuk: „Ezek azok a beszédeim, amiket akkor mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam Mózes törvényében, a prófétákban és a zsoltárokbán.”

Akkor megnyitotta az értelmüket, hogy értsék az Írásokat.

26. fejezet

Bibliaiskola az USA-ban (2013)

2012–2013 során a Szentlélek világosan szólt hozzánk, hogy kezdjük el a bibliaiskolát. Emlékszem, kértem az Atyát egy szombatévre, és ez volt az Ő válasza nekem. Nem derült égből villámcsapásként jött, bár nem pontosan erre a válaszra számítottam. Ekkorra a feleségem is felismerte, hogy az a szándék, hogy az USA-ban kezdjük el a bibliaiskolát. Pontosabban a *Charis Bible College*-t Woodland Parkban, amely a *Rocky Mountains* hegységben található Colorado Springs közelében. Ezt közvetlenül az Atya mondta nekem, amikor az USA-ban jártam egy rövid evangélizációs úton Denverben. Egy házaspár állt a rendezvény mögött, akik Floridában végezték el az evangélizációs iskolát. Megrendeltem a jegyeket, és izgultam, hogy valóban a helyes dolgot tettem-e, de a feleségem ezúttal nem tiltakozott. Magamban azt gondoltam, hogy most kicsit bolond vagyok, amiért ilyen rövid időn belül másodszor is az USA-ba utazom egy mindössze néhány napos tartózkodásra, de szerencsére még az utazás előtt megkaptam a megerősítést. Ez kicsit olyan, mint Péter esete (Máté 14:29-31). Az ember úgy érzi, kilép a hajóból, és épp süllyedni kezd, mielőtt Isten megfogná a kezét és újra felhúzná:

Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki. De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert aki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány. Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól; A kétszívű, a minden útjában állhatatlan ember.

— *Jakab 1:5-8*

Néha természetesen bizonytalan vagyok abban, hogy valóban jól hallottam-e, amikor arra indulok, amit a Szentlélek elém helyez, de amikor megkapom a megerősítést, általában békességet érzek a döntéssel kapcsolatban. A megerősítés ezúttal a Szentlélektől jött, aki elárulta nekem azok nevének egy részét, akiknél meg kellett szállnom. *Kaci Kullman* *Five* politikus neve rögzült a fejemben, és később láttam, hogy *Kaci Robbins*-nak hívták őket, így megértettem, hogy ez a Szentlélektől van. Nem ismertem őket, de ők is Reinhard Bonnke iskolájába jártak, és Colorado Springs-ben laktak. Nemcsak ez, hanem általam közvetve áldásban részesültek, amikor egy másik testvér, *Mike Sanchez* – szintén az evangélizációs iskolából – imádkozott Daniel gyógyulásáért egy korábbi alkalommal,

amikor erre bátorítottam őt. És Isten úgy tervezte, hogy abban a városban, ahol ez a házaspár lakott, ott legyen a Bibliaiskola is, ami mindannyiunk számára áldás volt.

Daniel Robbins és felesége Colorado Springs-ből nem ismertek engem, mielőtt odaérkeztem volna, annak ellenére, hogy 2012-ben ugyanabba az iskolába jártunk a CFAN-nál Reinhard Bonnke-val. De Isten használta őket, hogy megmutassák nekem az iskolát, és megnyissák az értelmemet arra nézve, mi fog történni a következő évben.

Tudtam, hogy Denverbe kell mennem, mert a Szentlélek mondta ezt nekem, és megerősítette egy USA-beli hittestvérnőn keresztül. Isten megmutatta neki az Anh Le és Michelle párost, akik az evangélizációs alkalom szervezői voltak, amikor megkérdezte Istent. Ő nem tudta, hogy Isten már korábban megadta nekem a *Denver* nevet.

Részt vettem a denveri evangélizációs alkalmon. Nyitott színpad volt, és én abban a csoportban voltam, amely megosztotta az igét és imádkozott azokért, akik eljöttek a rendezvényre. *Bryan Schwartz* pásztor vezette a gyakorlati dolgokat, és hirtelen hozzám fordult, és valami ilyesmit mondott: «*Mély vagy, de nem az a fontos, hogy valaki mély-e vagy sem*». Nem ismertem őt, de *Marcus Wick* is hasonlózt mondott nekem 2014-ben, pár évvel később. Ez csak annyit jelent, hogy Isten látott engem, amikor mélyre ástam az írásokban és kerestem Őt az igazságért, de azt is, hogy nem szabad elítélnem másokat, akik nem így tesznek. A szenteknek mind megvan a saját helyük Isten házában, és felelősek azért, hogy kövessék Jézust, hitük szerzőjét. Mindazonáltal, mindazok a könyvek és élmények, amelyekben 2008–2012 között részem volt, egy ponthoz vezettek az időben, ahol félretettem az Istennel szembeni ellenállásomat, és ez 2012 májusában történt meg. Még mindig Denverben vagyunk, és ingázunk Colorado Springs és a rendezvény helyszíne között, ami jó másfél órás út vagy akörül.

Van egy kis szabadidőnk, és ekkor dönt úgy *Daniel Robbins*, hogy körbevezet Colorado Springs-ben. Megértettem, hogy egy olyan bibliaövezetbe érkeztem, ahol nagy az Istenért végzett aktivitás. És miközben az egyik közlekedési lámpánál álltunk a zöldre várva, Isten megnyitotta az értelmemet, és megmutatta nekem, hogy a *Charis Bible College*-ba kell járnunk. Azonnal békességet éreztem *Andrew Wommack*-kal kapcsolatban, aki az iskolát vezette, és nem tudtam nemet mondani az Atyának a bensőmben, még ha később, a hazatérésem után nehéz is volt mindezt megemésztetni. Mégis, kicsit *elképedtem*, ha fogalmazhatok így, és elmondtam a testvérünknek, aki az autót vezette, mire ő dicsőítette Istent. Kicsit hihetetlen volt az egész, és fogalmam sem volt, hogyan fognak az anyagiak rendeződni, hiszen már százezer koronás mínuszban voltunk a frekhaugi ház eladása után. Ebben rejlett az *én kihívásom* is, gondoltam: az anyagiak a bibliaiskola való utazáshoz.

Ekkoriban a Galtenesveien alsó részén laktunk egy bérelt lakásban, pontosan úgy, ahogy Isten megerősítette a feleségemnek, mielőtt megkaptuk volna az ajánlatot rá. A tulajdonos egy régi barátja volt, egy pásztor a Norvég Állami Egyháztól Loddefjordból.

Keveset tudtam akkor még arról, hogy a ház egy évvel korábbi eladásának oka az volt, hogy Isten már előkészítette az utat számunkra a következő évekre, és ez volt az oka annak is, hogy *Testvér Thomas* olyan egyértelműen megmondta: a ház eladása a helyes lépés.

Sok mindent elajándékoztunk a frekhaugi Fosse-ban lévő házunkból, mielőtt eladtuk volna, és ennek kapcsán jött hozzánk egy férfi, aki megkapta a hifit. Nyíltan bizonygatót tettem neki, mire ő elmesélte, hogy a háza megszállt. Később meglátogattam őt, de mielőtt elindultam volna, Isten megfeddett engem. Isten azt kérte tőlem, hogy legyek **engedelmes** (1. Sámuel 15:22), de éretlenségemben nem vettem komolyan ennek súlyát. Meglátogattam hát a személyt a házában lévő tisztátalan szellemekkel, és elkövettem azt a hibát, hogy bagatellizáltam a problémáit, pedig értenem kellett volna, hogy ez rossz. Halálfejek voltak a párnáin, és rengeteg fegyver lógott a falon. Azt mondta, éjszakánként olyan erős a jelenlét, hogy még a takarót is le akarják rángatni az ágyról. Isten megfeddett, de éretlen voltam. Amit mondanom kellett volna: Szabadulj meg minden haláltól a házban, mert a tisztátalan szellemek nyugalmat keresnek (Máté 12:43-45), bánd meg bűneidet Isten előtt (1. János 1:9), mondj igent Jézusnak és szüless újjá. Be kell ismernem, hogy ha működni akarok az elhívásomban, az Atyának kell engedelmeskednem és nem az embereknek; ebben sokat fejlődtem az elmúlt években. Sokan próbálják kimagyarázni bűneiket vagy az evangéliummal és Isten munkájával szembeni kemény szívüket, és az Atya megfegyelmezett engem ebben.

Összesen öt személy szólt hozzám prófétailag az USA-beli bibliaiskolával kapcsolatban (1. Korinthus 14:3). Ehhez jött még az, amit Isten mutatott nekem, amikor megnyitotta az értelmemet, talán kicsit hasonló módon, mint Lukács apostol esetében:

Akkor megnyilatkoztatá az ő elméjüket, hogy értsék az írásokat...

— *Lukács 24:45*

Az egyikük, aki szólt hozzám, egy hittestvérnő volt, *Testvér Amy*. Házas, négy gyermeke van és az USA-ban él. Evangélista elhívás van rajta. A másik *Ikem Grigsby* volt, egy teljes idejű evangélista. Volt egy hívő a saját gyülekezetemből is, *Testvér Trond*, aki közvetlenül azt mondta nekem, hogy „Bibliaiskolát” hallott a szellemében, valamint ugyanaz a látogató evangélista is, aki úgy vélte, a Szentlélek ezt mondja, amikor az otthonunkban járt. A Robbins család az USA-ban szintén részt vett a floridai evangélizációs iskolán Reinhard Bonnke-val. Amy korábban azt is átélte, hogy Isten megmutatta neki az egész családomat teljes málhával az USA-ban, amiről akkoriban azt gondoltam, hogy aligha lehet igaz. Ez jóval a coloradói és denveri evangélizációs út előtt történt.

A rövid evangélizációs út után azt hihetné az ember, hogy már megnyugodtam az utazással és az USA-beli bibliaiskolával kapcsolatban. Isten megmutatta nekem az is-

kolát, de bár kértem az Atyától egy szombatévet, amikor lesz időm az Ő Igéjét tanulmányozni, nem tettem meg a végső lépést, amíg az utolsó megerősítés meg nem érkezett. Az egyik személy, aki szintén közvetlenül szólt hozzám, *John Natale* volt, ő is az USA-ból. Azt gondoltam, ez véletlen, de megkértek, hogy vegyek részt egy konferenciabeszélgetésen, ahol John Natale ismeret szavaival szólt mindannyiunkhoz, és az evangélizációs iskola egy másik résztvevője megerősítette, hogy Johnnak valóban prófétai ajándéka van, amiről most már én is meggyőződtem:

A munkád itt véget ért. Szállj repülőre.

— *John Natale prófétailag ezt mondta nekem*

John semmit sem tudott rólam, és végképp nem azt, hogy Isten arra kért, menjek Bibliaiskolába az USA-ba, úgyhogy éreztem, hogy hevesebben ver a szívem, ha fogalmazhatok így. Ennyi élmény után az ember azt hinné, képes nyugodtan kezelni mindezt, de én nem voltam rá képes. Felmondani az állásunkat és bízni Istenben nagy lépés volt, különösen mivel akkor már három gyermekünk volt.

Eljött egy pont, amikor a feleségemmel elhatároztuk, hogy megerősítést kérünk Istentől, hogy valóban az USA-ba kell-e mennünk bibliaiskolába. Ami ezután történt, az az, hogy *Ikem Grigsby* mindössze néhány nappal később először vette fel velem a kapcsolatot a Facebookon keresztül, és elmondta, hogy volt egy álma, aminek nem érti a jelentését. Azt mondta, hogy én voltam az álom közepén, és úgy gondolja, talán nekem szól. Ő maga teljes idejű evangélista volt, akit Isten közvetlenül azelőtt hívott el, hogy a *Katrina* hurrikán 2005-ben lecsapott Floridára, és elvesztették a házukat mindenükkel együtt:

Ikem oda-vissza jár a ház és az autó között, és telepakolja azt csomagokkal. Aztán hívást kap tőlem a telefonján, de amikor megpróbálja felvenni, hirtelen megszakad a kapcsolat a hívóval, vagyis velem. Ő és a felesége ezután a repülőhöz hajtanak, és majdnem lekésik az indulást. Amikor leszállnak, egy tucat sms-t kap tőlem a telefonjára, de mindegyik üres volt.

— *Ikem Grigsby álma 2013-ból*

Ikem nem tudta, miről szól az álom, és azért keresett meg, mert ismert a 2012-es floridai evangélizációs iskolából, és ugyanannak a Facebook-csoportnak voltunk tagjai. Azt is megjegyezte, hogy sokkal több csomag volt, mint amennyi szokott lenni, amikor egyedül utazik. Azonnal megértettem az álom jelentését, a feleségem pedig megkérdezte, hogy mit tettem az ügy érdekében?! Kicsit zavarba jöttem, hiszen már elmondtam neki, amit Isten mondott, és először meg kellett egyeznünk, mielőtt jelentkezénknél. Valójában a hitetlenségem tartott vissza a jelentkezéstől, mivel akkoriban nem volt rá pénzünk. Nos, megegyeztünk, hogy jelentkezünk az iskolába (Zsidók 11:1). Az iskola válasza az volt,

hogy igazolásra van szükségük a banktól, hogy el tudjuk tartani magunkat az USA-ban. Ez ugye nem volt meg, így azt mondtam nekik, hogy Isten kért minket a jelentkezésre, mire azt a választ kaptam, hogy hitben fogják kezelni a jelentkezést, bízva abban, hogy Isten szava be fog teljesedni. Keveset tudtam akkor még arról, hogy *a helyi vállalkozó*, aki 2009-ben keresett meg minket, mostanra elintézte az építési engedélyt az önkormányzaton keresztül. Röviddel a banki igazolás küldésének határideje előtt felhívott, és azt mondta: «most már jöhetek aláírni a szerződést». Talán kicsit egyszerű lélek vagyok, de ilyen hosszú ügyintézési idő után szinte meglepő volt, hogy a pénz innen fog jönni. A találkozóra menet hirtelen elfogott a nyugtalanság, és *kifakadtam Istennek*, hogy képtelenség elmenni az USA-ba 3 gyerekkel és 2 felnőttel abból, ami a telek eladása után marad. Legalábbis ezt hittem. Emlékszem, ezt közvetlenül azelőtt mondtam, hogy átmentem a Flatøy és Knarvik közötti Hagelsundbrua hídon (Példabeszédek 3:5-6). És ami ezután történt: a találkozón megkérdezte, hogy lenne-e kedvünk a telek többi részét is eladni neki. Így végül megegyeztünk, hogy megveheti a lakóövezetté minősített részt és a telek többi részét is, ami még LNF (mezőgazdasági és természetvédelmi) terület volt. Abban is megegyeztünk, hogy a fizetést 3 részre osztja, és elfogadta a napi 1000 koronás kötbért, ha egy részlet elmaradna a megadott időpontig. Végül majdnem 1 millió egyszázezer koronát kaptunk, ami hihetetlenül örömteli volt, és egy olyan áldás, amiről Isten már előre tudott. Isten valóban megáldott minket mind testi, mind szellemi csodákkal, de anyagi csodákkal is (Filippi 4:19). Ezt nem tagadhatom. Ez elgondolkodtatott azon, miért nem mondtam rögtön igent és miért nem jelentkeztem azonnal, és az ok a saját hitetlenségem volt.

A fejemben azt gondoltam: «*Hiszen nincs pénzünk*». De a probléma nem az anyagiakban volt, hanem az Isten szavával szembeni hitetlenségemben (Márk 9:24). Nem kezdtem el a jelentkezést a Bibliaiskolába, mert nem jártam hitben abban, hogy ez megoldódik. Amikor Isten szólt, és ezt meg is erősítették, akkor az embernek a hitével van problémája, és nem kellene próbálnia ezt másként kimagyarázni.

— *Saját hitetlenségem, amikor Isten a bibliaiskoláról szólt*

Minden előkészület megtörtént az iskolához, és felmondtunk a munkahelyünkön Bergenben. Én rendszerfejlesztőként a Noklus-nál, ő pedig tanárként, és 2013 októberében elindultunk az USA-ba, a colorado springs-i Charis Bible College-ba. Az álomban, ahol Ikem Grigsby majdnem lekészte a repülőt, ez azért volt, mert a legkisebb lányunk, Engeline vízumát csak 3 nappal a gép indulása előtt kaptuk meg, így tényleg egy hajszálon múlt, hogy elértük. Izlondon szálltunk át, majd repültünk tovább az USA-ba, Denverbe. Egy halom csomag volt velünk, és a gyerekek a repülőtéren a csordultig rakott kocsik mellett álltak. Azt hiszem, önmagában is látványos lehetett. Berendezkedtünk Colorado

Springs-ben, mielőtt elkezdtek a Bibliaiskolát. Már az első nap minden elsőéves hallgató érmet kapott. Azt mondták, hogy már az is teljesítmény, hogy eljutottunk idáig, ami valóban igaz is volt. Később tudtam meg, hogy Andrew Wommack iskolái közül a colorado springs-i Charis Bible College volt az egyetlen, amely fogadott nemzetközi diákokat, amiről Isten természetesen előre tudott (Róma 8:28).

Már 2013 legvégén járunk, közvetlenül azelőtt, hogy az iskola megnyitná az új épületét Woodland Parkban, és közeledik a karácsony. A tanítás a szokásos módon folyik, és éppen szünet van. Még mindig a régi épületben vagyunk, lent Colorado Springs-ben.

Jövőre már nem itt leszel.

— *Az iskolában ülök, és a Szentlélek azt mondja*

Magamban azt gondoltam, hogy ez biztosan nem a Szentlélek lehetett, ezért hevesen tiltakoztam az ellen, amit hallottam. Néha ilyen gyerekes vagyok, sajnós. De mégis, Isten az Ő jóságából tette ezt, amit csak később, 2014-ben értettem meg. Nagyszerű időt töltöttünk az iskolában. A feleségem az esti iskolába járt, én pedig a nappaliba, és váltottuk egymást a gyerekek felügyeletében.

Úgy döntöttem, nem osztok meg nyíltan egy traumatikus eseményt, amely ekkoriban történt az USA-ban, amikor az autópályán százszal mentünk. Annyit mondhatok, hogy az érintett személy megtagadta a felelősségvállalást. Nem kért bocsánatot, és nem értette meg, mekkora kárt okozhatott volna ez a tett.

27. fejezet

Charis Bible College (2014)

2014-et írtunk, és a Charis Bible College megnyitotta új épületét Woodland Parkban; az elsőévesek oktatása az ottani nagyteremben zajlott. Az építmény szellős, fa tartószerkezettel, amelynek pompás ívei magasan tornyosultak fölénk. Az amerikaiak általában kiválóak a belsőépítészetben, és ez egy gyönyörű faszerkezet volt, ahol a terem egyik oldalát egy hatalmas panorámaablak foglalta el, amely a 4302 méter magas Pikes Peakre nézett. Woodland Park 2580 méteren feküdt, így ez meglehetősen különleges volt. Mi magunk 2300 méteren laktunk, és az ott-tartózkodásunk első hónapjaiban kissé kifutlaktunk, amikor lépcsőztünk vagy hasonlót csináltunk.

Az iskola fő tananyaga a Biblia, de kapunk tematikus felosztású jegyzeteket is, és egy-egy téma végén mindig kitöltünk egy egyszerű tesztet, hogy lássuk, elsajátítottuk-e az anyagot. Rendszeresen szerveznek konferenciákat, és a *Charis Bible College*-ban gyakran visszatérő téma a gyógyítás és Isten kegyelme. Nem a bűnre való kegyelem, hanem Isten kegyelme a bűnös számára, aki a kereszthez jön, és leteszi önmagát, valamint az Istennel szembeni ellenállását. Erről eddig nem sokat beszéltem, de sok csodát láttam, amikor emberekért imádkoztam, és Andrew Wommack is erről tanít: Isten kegyelmi ajándékairól számunkra, és arról, hogy a gyógyulás természetes elvárás a szentek számára (Jakab 5:14-15). Isten tudta ezt, és én *nagyon otthon* éreztem magam itt a bibliaiskolában e tekintetben. A feleségem valószínűleg örült az utazással, tervezéssel járó gyakorlati dolgoknak, és általában az új helynek, az új barátoknak és tevékenységeknek. Figyelmeztető jel volt ebben az időben, hogy nem szeretett velem Bibliát olvasni, és hamar türelmetlené és irritálttá vált, amikor arról beszéltem, amit az Írás mond, vagy azokról a dolgokról meséltem, amiket Isten ad nekem, vagy a gyógyulásokról, amiket láttam.

Haladtunk előre a tanévben, és a családjunk közben elkezdett egy Woodland Park-i gyülekezetbe járni vasárnaponként, ahol gyermekfoglalkozások is voltak. Az iskolában az egyik bibliatanár, *Greg Mohr*, az oktatás kellős közepén közvetlenül a volt feleségemhez beszélt. Nagyon szerencsés voltam, mert minden tanításról hangfelvétel készül. Kevesen vagy senki sem tudott azokról a nehézségekről, amiken én és akkori feleségem keresztülmentünk, de ő ismételten vagy kritizált engem, vagy ellenállt az Istenért végzett munkámnak. Az egész tulajdonképpen paradoxon volt, hiszen ő és a családja is hívőnek vallják magukat. Mégis, Greg Mohr kimondta azt, amit én magam nem akartam kifejezni. Greg Mohr egyáltalán nem ismerte a volt feleségemet, amikor hozzá szólt, így ez – hogy úgy mondjam – a derült égből jött:

Isten ki fogja **robbantani a hitetlenséget** belőled, és elvezet téged egy olyan kegybe, olyan áldásba és olyan hitbe a pénzügyek terén. Isten teljesen ki fogja ezt robbantani belőled, és erőteljesen használni fog téged, nemcsak a pénzügyekben, hanem a gyógyításban is. **És Isten hatalmasan használni fog téged, ha engeded Neki. Ha engedélyt adsz Neki, hogy megtegye.** És érvénytelenítem az ellenség ellened irányuló küldetését és minden negatív tapasztalatot, amely megpróbált letéríteni az útról. Atyád szeret téged, és ki akarja árasztani áldását az életedre. Ezt meg fogod tapasztalni, és segíteni fogsz másoknak is megtapasztalni. Ámen? Ámen!

— Greg Mohr szavai a feleségemhez

Amikor *Marcus Wick* néhány hónappal később azt mondta, hogy Isten különválaszt minket, világossá vált, hogy ő már döntött a különválás mellett. Úgy volt rendelve, hogy együtt működünk, mint egy test (Efézus 5:31), de Isten látta, hogyan alakulnak a dolgok. Isten tekintsen kegyelemmel azokra, akik hagyják magukat e világ kísértéseitől félrevezetni:

Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermek, semmiképpen nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát megalázza magát, mint ez a kisgyermek, az a nagyobb a mennyek országában. És aki befogad egy ilyen kisgyermeket az én nevemben, az engem fogad be. Aki pedig megbotráncoztat egyet e kicsinyek közül, akik hisznek énbenem, jobb annak, hogy malomkövet kössenek a nyakára, és a tenger mélységébe vessék. Jaj a világnak a botráncok miatt! Mert szükség, hogy jöjjenek botráncok; de jaj annak az embernek, aki által a botráncok jön. Ha pedig a te kezéd vagy a te lábad megbotráncoztat téged, vágd le azokat és vedd el magadtól; jobb néked az életre sántán vagy csonkán bemenned, mint két kézzel vagy két lábbal az örök tűzre vettetned. És ha a te szemed megbotráncoztat téged, vágd ki azt és vedd el magadtól; jobb néked félszemmel bemenned az életre, mint két szemmel a gyehenna tüzére vettetned.

— Máté 18:3-9

Amikor egy személy pszichológiai manipulációt alkalmaz, hogy valakit elbizonytalanítson saját ítélőképességében, észlelésében vagy emlékezetében, azt *gaslighting*-nak nevezik, és ez alapján véve nagyon súlyos dolog.

A tanév végén nyári iskolába kellett járnom, mivel a téli szemeszterben kezdtünk, nem pedig ősszel. A feleségem és a gyerekek 2014 nyarán Norvégiába utaztak nyaralni, azzal a szándékkal, hogy a következő tanévkezdésre visszajöjnek, de belül éreztem,

hogy valami nincs rendben ezzel. Akkor még nem emlékeztem rá, hogy a Szent Szellem korábban a tanév során beszélt hozzám, és azt mondta, nem leszek ott a következő évben. Ezt akkor még nem is fogadtam el nyíltan.

Megegyeztünk, hogy nem folytatjuk a második tanévet. Ezután az ő kívánságára Levangerbe költöztünk. Szomorú voltam, hogy egy év után abbahagytuk. Ami ezután történt, az az, hogy mindössze két-három héttel azelőtt, hogy visszautaztam az USA-ból, négyen is beszéltek hozzám a szentek közül. Az egyikük abban a gyülekezetben volt, ahová abban az évben jártunk. Ez volt az utolsó alkalmam ott, és éppen imádkoztak értem. Éppen indultam volna a terem hátulja felé, amikor az egyik szent, egy próféta, felállt, és a semmiből különböző dolgokról beszélt, amiket Istenért fogok tenni. Többek között elhangzott, hogy Európa több országába is el fogok utazni, és azt mondta, hogy a munkám sokkal nagyobb lesz, mint amire én magam számítok. Ő maga is a Charis-ra járt, ahogy a francia felesége is. Erőteljes szavak voltak ezek, és teljesen váratlanul értek. Szavait később mások is megerősítették az Úrban (2. Korintus 13:1).

A következő két személy, aki szólt hozzám, a Marcus és Sharon Wick házaspár volt. Ők is a Charis-ra jártak velem együtt, és én *véletlenül* egy házi alkalmon voltam náluk a bibliaiskolából néhányakkal ebben az időben; ez volt az első és egyetlen alkalom, hogy házi közösségben voltam velük. Idegenek voltunk egymásnak, leszámítva, hogy látásból ismertük egymást. Mindketten Isten üzenetét közvetítették felém.

Isten megmutatta Marcusnak, hogy mélyre ástam Isten Igéjében, de a közeli családom kritizált az Istenért hozott döntéseim miatt. Istennek ez nem tetszett. Amit a próféta látott, az egy vonat volt, amelynek én vagyok az elején. És Isten azt mondja, hogy le fogja kapcsolni mögöttem a kocsikat, leveszi róluk a súlyt, és lehetővé teszi, hogy elkezdjek Neki dolgozni. Azt mondták, hogy ennek a munkának a szezonja hamarosan elkezdődik. Sharon szintén megerősítést adott, hogy az előttem álló időszak nagyon nehéz lesz, és úgy tűnik majd, mintha minden teljesen megtorpanna, de a nagy dolgoknak idő kell, amíg lendületet vesznek. Marcus azt is mondta, hogy lát egy folyót átfolygni rajtam Isten áldásaival (Zsoltárok 46:4), amit később más is megerősített.

— *Marcus és Sharon Wick 2014-ben*

Az utolsó személy *Jeffrey Hardwick* volt, aki szintén korábban a Charis-ra járt. Meghívtak pizzázni, és ő is a meghívottak között volt. Anélkül, hogy ismerte volna a háteremet, megkérdezte, megoszthatna-e velem egy üzenetet Istentől. Többek között azt mondta, hogy Isten a «*teremtő csodák*» ajándékát adta nekem (János 14:12). Erről korábban nem írtam, de tanúja voltam, amint csontok és hasonlóknak nőttek ki vagy hosszabbodtak meg másodpercek alatt, és pontosan tudtam, mire gondol. Azt is mondta, hogy kreatív alkot

vagyok, és Isten nagyon örül annak, hogy megerősítést keresek, mielőtt fontos döntéseket hoznék.

Azt hittem, cserbenhagytam Istent, de a szomorúságom örömmre fordult, amikor megértettem, hogy a munkám még nem ért véget. Megértettem, hogy Isten el fogja távolítani a problémákat, amelyek visszatartottak (Róma 8:28), de azt nem, hogy Isten valójában három évvel később elválaszt engem. Ez volt az első alkalom addig a pontig, hogy Isten négy hívőn keresztül szólt hozzám ilyen rövid időn belül. Ebben az évben kezdtem megismerkedni egy ázsiai országból származó Jangili-vel is, és ebben az évben kezdődött el a szolgálatunk és testvéri barátságunk.

28. fejezet

Visszatérés Norvégiába (2015)

Elérkeztünk 2015-höz, és munkanélküli voltam. Ha megpróbáltunk volna még egy évet kint maradni, elveszítettem volna a jogosultságomat a munkanélküli segélyre. A NAV valójában elutasította a kérelmemet, és az csak akkor ment át, amikor fellebbeztem a döntés ellen. Ekkorra már szilárd végzettségem és jó tapasztalatom volt, mégis küzdöttem a munkakereséssel. Úgy tűnt, a munkaadókat az sem nyűgözi le, hogy bibliaiskolába jártam; jobban örültek volna, ha egy átlagos nem hívő vagyok. Megértettem, hogy az önéletrajzomban az ő szemükben van egy űr, és nem csak technikai értelemben. Ezt közvetve és közvetlenül is a tudtomra adták.

A munka hiánya miatti frusztrációban ebben az évben írni kezdtem egy szöveget, amelyben megosztom, ki az Atya, és mit tett értünk. Ez aztán sokkal többé alakult, mint amit valaha is elképzeltem. Mindeközben született még két fiunk, így – hogy úgy mondjam – extra élet költözött a lakásba. A fiúk és a lányok kicsit mások ebben. Nemcsak a szobákban volt élet, hanem a falakon belül is, mivel a házigazdának egérproblémája volt. Ez egyrészt frusztráló volt a higiénia miatt, másrészt izgalmas a gyerekeknek; vegyes érzelmekkel, de annál nagyobb kíváncsisággal nyitogatták a mosogató alatti szekrényajtót, ahol az egércsapda volt. Sok szép pillanatot éltünk át a gyerekekkel, de az, hogy nem volt *munkám*, új és embert próbáló volt. Ebben az időben kezdtem sejteni, hogy amit 2012-ben a *Kvinneforum Nordhordland*-nál mondtak, talán erről a kezdeményezésemről szólt, de nem voltam biztos benne. Örömet leltem az írásban, pontosan úgy, mint most. Ebben az évben utaztam először missziós útra egy ázsiai országba, ahol láttam embereket meggyógyulni, megszabadulni szenvedéseiktől és elfogadni Jézust (Apostolok cselekedetei 1:8). Nagyszerű út volt, de egyben kihívásokkal teli is, mivel nem mindig tudtam passzív maradni. Szívesen teszek bizonyosságot alkalmas és alkalmatlan időben is, és amikor a szálloda egyik vezetője tanúja lesz a csodáknak, és a felesége meggyógyul, akkor nem zárható ki, hogy némi zűr támad a hatóságokkal. Nem vallási vízummal érkeztem, úgyhogy mondhatni izgalmas volt. Ott álltam két alkalmazottal – mindketten keresztények –, és odamentünk egy asszonyhoz és a lányához, akik a szálloda melletti garázsban laktak. A lánynak korábban volt nyelveken szólása, de aztán elveszítette azt. Rendellenesen erős növekedése volt, és az anyja kérte, hogy imádkozzunk érte. Miközben imádkoztunk, a lány hirtelen erőteljes nyelveken szólásban tört ki, amitől égnék állt a hátamon a szőr. Sok minden történt, röviden szólva, de fantasztikus volt, még ha egy kicsit idegőrlő is!

Annakokáért, szerelmeseim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nemcsak az én jelenlétemben, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvösségeketek; Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből. Mindeneket zúgolódás és versengés nélkül cselekedjétek; Hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Istennek feddhetetlen gyermekei a bűnös és elfajult nemzetség közepette, **kik között fényletek, mint csillagok e világban; Életnek beszédét tartván eléjük**, hogy dicsekedhessem a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradtam hiába. De ha italként kiöntetem is a ti hitetek áldozatáért és szolgálataért, mégis örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal. Szintén így ti is örüljétek, és örüljétek együtt velem.

— *Filippi 2:12*

Ekkor már hét év telt el azóta, hogy újjászülettem. Mindazon tapasztalatok ellenére, amelyeket ez idő alatt átéltem, még mindig nem voltam biztos a saját szellememben való születésemben. Istennek ezt már a kezdetektől fogva tudnia kellett, mert az a látomásom, amelyben egy tojás belsejében álltam, a saját Istenben lévő szellemem képe volt. Ám az élmény óta kételkedtem abban, amit láttam. 2015-öt írunk, és Isten válaszolni készül arra, amit átéltem. A Szentek egy csoportjával az evangéliumot hirdettük az utcán Trondheimben, és két másik testvérral mentem, amikor éreztem, hogy vonzódok egy embercsoporthoz a Trondheim Torg-on (főtéren). Az egyik testvér nem volt hajlandó velünk jönni, mert három lengén öltözött fiatal hölgy állt ott egy fiatalemberrel, és gyorsan el is tűnt mellőlünk. Körbejártunk, és amikor felénk fordultunk, fájdalmat vagy különös érzést éreztem a jobb karomban és vállamban. Megkérdeztem, van-e valakinek problémája a jobb karjával vagy vállával, és a fiatalember azonnal megerősítette. A fiatal hölgyek kicsit kiakadtak, hogy úgy mondjam, de megnyugtattuk őket. Elmondtuk, hogy Jézussal jöttünk és az evangéliumot hirdetjük, és ez Isten kegyelmi ajándéka: érezni és hallani a Szent Szellemet. Ezután imádkoztunk a fiatalemberért, aki elmondta, hogy *Azariah*-nak hívják, és az itteni nemzetközi Betel gyülekezet ifjúsági pásztora. Azt is elmesélte, hogy életében először hallotta a Szent Szellemet *hallható módon* szólni hozzá:

Vigyél magaddal három tojást, és menj le (Trondheim) belvárosába!

— *A Szent Szellem szólt Azariah-hoz 2015-ben*

A hallható mód azt jelenti, hogy az ember a fülével hallja, nem a szellemében. Ez mindannyiunkat meglepett, nem csak Azariah-t. Nem tudta, mi fog történni, és miért kellene a belvárosba mennie, ezért a Szent Szellemnek kétszer meg kellett ismételnie az üzenetet, mielőtt ténylegesen magához vette a három tojást és lement a központba. Ott nem talált semmit, és megjegyezte, hogy visszafelé egy kicsit más úton ment, mint szokott. Ekkor jöttünk mi, és beszéltünk vele. Azt mondtam, hogy «**a tojások új életet**

jelentenek», és örültem vele együtt. Csak akkor döbbsentem rá, mi is történt valójában, amikor vonattal utaztam vissza Levangerbe. Megértettem, hogy a mennyei Atya hét év után most válaszolt a kérdésemre: mit jelentett a 2008-as látomásom, amelyben a tojás belsejében voltam.

Szárnyaival befedez téged, és tollai alatt lesz oltalmad; pajzs és páncél az ő hűsége.

— *Zsoltárok 91:4*

És ezt Jézus is megerősíti Máté evangéliumában:

Jeruzsálem, Jeruzsálem! ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik tehozzád küldettek, hányszor akartam egybegyűjteni a te fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kis csirkéit szárnyai alá; és te nem akartad.

— *Máté 23:37*

Emlékezzünk rá, hogy az Atya, a Fiú és a Szent Szellem nevére keresztelkedünk meg (Máté 28:19). Ők egységben dolgoznak a Szentháromságban, és ha van egy mondat, amely leírja az Atya akarátát számunkra, embereket számára, akkor az ez: **ÉLET, NEM HALÁL!**

Mint említettem, a tojások az Istentől jövő életet szimbolizálják, és a saját látomásom ezt már azelőtt megerősítette, hogy olvastam volna róla a Bibliában vagy hallottam volna másoktól. Most már tudom, hogy újjászülettem Isten Szellemétől (János 3:3), és cselekedeteimet jelek és csodák kísérik, és ez így is marad, ha a Szent Szellemmel járok. A világ belegyökerezett a pénzbe és az anyagi jólétbe, és természetes elvárás, hogy sokan gúnyolódni majd, amikor Isten szavával érkezünk. Ez nemcsak idegenektől jön, hanem a saját családtól is, és más „hívóktól”, akiknek maguknak is tűzben kellene égniük Isten szaváért, nem pedig langyosnak lenniük. Ha van egy dolog, amit ennyi év után az Atyával tudok, az az, hogy mérhetetlenül szerencsés vagyok, amiért befogadtam Isten életének kapuját, az élet vizét, a halál megszabadítóját, Teremtőnket mint Urat és Mestert, Jézus Krisztust. *Halleluja! IGEN!!*

2015-ben végre megértettem, hogy Isten valóban kegyelemmel tekintett rám azon a napon, amikor 2008-ban üdvözültem, és elcsodálkozom azokon a szavakon, amelyeket Mózesnek adott, amikor Isten kiszabadította népét Egyiptomból:

Szóla ismét az Úr Mózesnek, mondván: Szentelj nekem minden elsőszülötet, ami megnyitja anyja méhét az Izráel fiai között, akár ember, akár barom: enyém az. És monda Mózes a népnek: Megemlékezzél e napról, melyen kijöttetek Egyiptomból, a szolgálat házából; mert erős kézzel hozott ki onnan

titeket az Úr; azért ne egyetek kovászos kenyeret. Ma jöttök ki, az Abib hónapban. Mikor azért bevisz téged az Úr a Kananeusok... földére, melyről megesküdött a te atyáidnak, hogy néked adja azt a tejjel és mézzel folyó földet...

— 2 Mózés 13:1-5

Azt gondolom-e, hogy a Norvég Egyháznak nincsenek istenfélő gyülekezetei? Nagyrészt igen, sajnos. De nincsenek ezzel egyedül. És amit személyesen tapasztaltam a saját fiatalkoromban, azt Morten Gravdal parókus lelkész is megerősítette a Møre-i egyházmegyében több mint 40 évvel ezelőtt. Morten képet kapott Istentől egy nyelveken szóló üzenet után, amikor még az oslói Teológiai Kar hallgatója volt:

Egy vonat képe volt. A vonat nagy sebességgel haladt egy tájon keresztül. Már régóta nem járt vonat a síneken, fák és nagy kövek dőltek a pályára. De a mozdony elején egy nagy eke volt. Ez az eke mindent félresöpört, ami a síneken volt. Még ott is, ahol földcsuszamlás történt – és veszélyesnek tűnt –, az eke tisztára seprte a pályát, és a vonat nem veszített a sebességéből. Aztán láttam, hogy az eke egy nyitott könyv. A gőzmozdonyból nem jött füst, így megértettem, hogy nem a gép ereje hajtotta előre a vonatot. Ami a vonatot előrevitte, az az volt, hogy a vonaton lévő nép olvasta a könyvet – és elhitte, ami oda van írva! Az emberek kihajoltak az ablakokon, lobogott a hajuk a szélben, és könnyes volt a szemük a szélről. Ujjongtak, mert olyan gyorsan haladt! Aztán jött a következő kép: A vonat állt. Egy állomáson állt. Az ekét – a könyvet – leszerelték, és az egyik kocsii tetején hevert. Ott mozdonyvezetők, kalauzok, vasutas sapkás, csillagos és csíkos egyenruhás emberek járkáltak. Olvasgattak kicsit a könyvben, vágtak és ragasztottak – kivették belőle azt, amit nem tudtak beilleszteni a rendszereikbe. Egész oldalakat téptek ki a könyvből, és semmit sem tettek azért, hogy az ekét visszaszereljék. Néhányan csodálkoztak, miért nem megy a vonat. A túlnyomó többség elégedett volt azzal, hogy áll, úgy szálltak le és fel, ahogy nekik tetszett. Ez a vonat természetesen az egyház és a keresztények gyülekezete. A könyv a Biblia. A Biblia ereje abban rejlik, hogy a keresztények olvassák a Bibliát – és elhiszik, ami ott áll! Amikor a keresztények ezt teszik, az egyház haladni fog. Az egyháznak megvan a potenciálja, hogy szélesebben haladjon előre, és ez akkor fog megtörténni, amikor a keresztények olvassák a Bibliát, és a Bibliában leírtak alakítják a keresztények életét. Ezt a képet majdnem 40 évvel ezelőtt kaptam – és ha akkor igaz volt, most mindenképpen igaz! A központi és irányadó teológusok és püspökök úgy vágnak és ragasztanak Isten Igéjében, hogy semmi sem marad belőle. A liberális teológia miatt a Bibliát már nem tekintik szent könyvnek. Úgy hiszem, Isten borzad ettől! Esetleg

még rosszabb: haragszik! És arra hív minket, hogy szereljük vissza az ekét a vonat elejére! Isten egész Igéjét az egyház népe és a keresztény gyülekezet szeme elé kell állítani – és ennek kell formálnia az életünket, megtisztítania és megszentelnie minket! Akkor a norvégiai egyház újra mozgásba lendülhet! Talán a kép prófécia volt a mi időnkre? Régóta nem járt vonat a síneken Norvégiában. Régóta nem volt ébredésünk! Sok kő és fa dőlt a sínekre, és több földcsuszamlás is történt. Lehetetlennek tűnhet, hogy egy vonat elinduljon egy ilyen rossz állapotban lévő vágányon. De – a Biblia azt mondja nekünk, hogy olyan Istenben hiszünk, akinek semmi sem lehetetlen – nemde?! Tegyük vissza az ekét a helyére!

— *Morten Gravdal nyelveken szólásának magyarázata 40 évvel ezelőttről*

A YouTube-videó címe, amelyben ezt megosztja: «Látomást kapott arról, mi lesz a Norvég Egyház sorsa».

Az Ószövetség olyan, mint Isten ígéreteinek árnyéka, Jézus, a mi Megváltónk pedig megnyitotta az Igét, és Ő az útjelző az igazi ígélet földjére: a Mennybe. Amikor az izraeliták kiszabadultak Egyiptomból, Isten tudatosan csapdába csalta őket, hogy át kelljen kelniük a Vörös-tengeren, hogy megmeneküljenek a haláltól. Ez a Jézus Krisztusban való megváltás árnyéka volt. Mindannyiunknak át kell kelniük a Vörös-tengeren, ami a kereszttség az új életre (Róma 6:4) és a régiből való megtisztulás! Isten elzárta a visszatérés egyszerű lehetőségét is. Egyiptom a halál képe volt, a világ sorsa. Akik Istent választják, bekerülnek az Ő családjába, és beoltatnak a nemes olajfába (Róma 11:17). Ők a Szentek, az Áldottak, akik bátorsággal kiálthatják a **Seregek Urának** ezt a nevet: **Abba, Atyám**:

Annakokáért atyámfiak, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk. Mert, ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a szellem által a test cselekedeteit megöldökölték, éltek. Mert akiket Isten Szelleme vezérel, azok Istennek fiai. Mert nem kaptatok szolgaság szellemét ismét a félelemre, hanem a fiúságnak Szellemét kaptatok, aki által kiáltjuk: Abba, Atyám! Ez a Szellem bizonyítást tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örökösársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg.

— *Róma 8:12-17*

Egy bizonyágtétel, amit meg szeretnék osztani ebből az évből, az az, amikor *Anne-Gro Fjellingsdal* testvérünk meggyógyult Labergetben. A Levanger Vineyard gyülekezetel volt összejövetelünk, és a dicsőítés alatt bizsergést éreztem a nyakam egyes részein. Nem értettem, miért, körülnéztem, és mint rendesen, azt gondoltam: vagy én vagyok ez,

vagy *valami készülődik*. Később vacsoráztunk, és *véletlenül* Anne-Gro mellé kerültem. Egy idő után a beszélgetés során megjegyeztem neki, hogy valami furcsát éreztem ott az alkalom alatt, de nem értettem, miért. Ekkor Anne-Gro megjegyezte, hogy neki pontosan azon a helyen vannak problémái évek óta, és folyamatosan fájdalomcsillapítókat szed. Röviden: imádkoztunk, és ő azonnal érezte a bizsergést ott, ahol a fájdalom volt, meggyógyult, és abbahagyta a fájdalomcsillapítók szedését. Ez így is maradt azóta minden évben. Anne-Gro-nak megvan a lelkek megkülönböztetésének ajándéka, és ez egy olyan ajándék, amelyet a gyülekezetnek használnia kell (1Korinthus 12:9-10).

Ugyanebben az évben a Szent Szellem nemcsak a készülő kiadványokról beszélt nekem, hanem arról is, hogy ki fogom adni a *saját könyvemet* is. Emlékszem, a lakás hátsójában álltam, közvetlenül a mosógép mellett, amin a szárítógép volt. Egy Miele hőszivattyús szárítógép, mindenekelőtt. Mégis váratlanul ért, amit hallottam:

Hamarabb fogod kiadni a Bibliát, mint a saját könyvedet!

— A Szent Szellem 2015-ben hozzám

Emlékszem, megint tiltakoztam. Egy dolog volt megépíteni a kiadói motort, de hogy bibliai kiadásokra használjam, abban nagyon bizonytalan voltam. Úgy építettem meg, hogy a könyv függelékeként szolgáljon, ahol hivatkozni lehet a bibliaversekre, beilleszteni őket a könyvbe és linkelni a függelékben lévő Bibliához – de nem önálló Bibliák készítésére szántam. Időbe telt hozzászokni a gondolathoz, de párhuzamosan azzal, ahogy a kiadói motor technikai része és a saját munkamódszereim beértek, pontosan úgy történt, ahogy a Szent Szellem mondta. Sőt, nemcsak olyan különálló Bibliákat adtam ki, mint az orosz, japán, vietnámi és kínai, hanem tanulmányi Bibliákat, párhuzamos Bibliákat, King James Strong-számokkal ellátott Bibliákat, valamint önálló bibliai szótárakat is. Alapvetően *kicsit elszabadultak a dolgok*, ha mondhatjuk így, de jó értelemben. És az a könyv, amire a Szent Szellem gondolt, az az, amit most éppen olvasol. Ez a memoár levélként indult, könyvvé fejlődött, és most evangéliumi eszközként működik.

Azt is elmondhatom, hogy amikor 2015-ben helyettesítő tanár voltam a levangeri általános iskolában, kirúgtak, mert meséltem a diákoknak azokról a csodálatos dolgokról, amiket Istennel éltem át. A diákok kérdezgettek, ki vagyok, és meséltem kicsit az életemről, de ez a vezetésnek egyáltalán nem tetszett. Az, hogy a hitem miatt utasítanak el állásoktól, olyasmi, amiről Norvégiában nem beszélnek nyíltan, de tény. A hívőket arra kényszerítik, hogy ne beszéljenek Istenről, és helyettesítőként nyilván egyszerű volt kirúgni engem. Amikor a Szentek visszahúzódnak attól, hogy támogassák azokat, akik az első vonalban állnak, azt hiszem, ezzel maga Jézus fogja szembesíteni őket később. Felidézem jó barátom, *Testvér Øivind* szavait Frekhaugból még 2011-2012 körül, aki azt mondta nekem, hogy a személyes jellem építése fontos. Ez nemcsak azokra vonatkozik, akik a munka frontvonalában állnak, hanem minden Szentre.

Emellett történt, hogy ebben az időben találkoztam egy csoport fiatallal a levang-eri középiskolánál. Ott volt az egyik lányom is, és beszéltem nekik kicsit Jézusról, majd megkérdeztem tőlük, van-e valamilyen fájdalmuk vagy egyéb testi problémájuk, amiért imádkozhatnak. Egyikük rám nézett, és azt mondta, hogy hosszú ideje hátproblémái vannak. Megkérdeztem, rátehetem-e a kezem és imádkozhatok-e. Miután imádkoztam érte, már nem érzett semmilyen kellemetlenséget, és kicsit csodálkozva nézett. Megkértem, hogy menjen és ugorjon a trambulínon, és amikor visszajött, még inkább meglepettnak tűnt, mert a panaszai elmúltak. Mondtam neki, ne hagyja, hogy bárki lebeszélje a csodáról, bízzon abban, amit átélt, és tudja meg, hogy Isten szereti őt. Általában azt is elmondom, hogy újjá kell születniük, és hogy Jézus az út, az igazság és az élet (János 14:6), de a világ gyakran nem akarja Istent. Nos, amikor hazaértem, a feleségem kemény tekintete fogadott, aki már évek óta kritizálta az Istenért végzett munkámat. Többek között azt mondta nekem, hogy az emberek jönnek Jézushoz, nem pedig fordítva. Ez kissé különös, hiszen a tény az, hogy maga Jézus járta Izraelt, megosztotta az ígét az emberekkel és megkeresztelte őket. És elküldte a tanítványait is, hogy hirdessék az evangéliumot a népnek, akik szintén imádkoztak értük, és jelek és csodák követték őket. Mindent Jézus parancsára és tekintélyével tettek, mielőtt Ő a keresztre került és felvitetett Istenhez. Még azelőtt, hogy a Szent Szellem eljött volna a népre, és a tanítványok valóban szellemkeresztségben részesültek volna. Azzal a tekintéllyel működtek, amit Jézus adott nekik.

Miután pedig János fogságba vettetett, elméne Jézus Galileába, hirdetvén az Isten országának evangéliumát, és mondván: Bételt az idő, és elközelített az Istennek országa; térjete meg, és higgyetek az evangéliumban. Mikor pedig járna a galileai tenger mellett, látá Simont és Andrást, a Simon testvérét, amint a tengerbe hálót vetnek; mert halászok valának. És monda nékik Jézus: Kövessetek engem, és én azt művelem, hogy embereket halásszatok. És azonnal elhagyván az ő hálóikat, követék őt. És onnan egy kevéssé tovább menve, látá Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, annak testvérét, amint a hajóban azok is a hálókat kötöztetik vala. És azonnal hívá őket. Azok pedig elhagyván az ő atyjokat, Zebedeust a napszámosokkal a hajóban, utána menének. És bemenének Kapernaumba; és mindjárt szombatnapon bemenvén a zsinagógába, tanít vala. És elálmélkodának az ő tanításán; mert úgy tanítja vala őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. Valala pedig azoknak zsinagógájában egy ember, akiben tisztátalan szellem vala, és felkiálta, mondván: Ah! mi dolgunk van néked velünk, názareti Jézus? Azért jöttél-é, hogy elveszess minket? Tudom, ki vagy te: az Istennek Szentje. És megdorgálta őt Jézus, mondván: Némulj meg, és menj ki belőle. És a tisztátalan szellem megszaggatá őt, és fenszóval kiáltva, kiméne belőle. És mindnyájan elálmélkodának, annyira, hogy egymás között kérdezgeték, mondván: Mi ez? Micsoda új tanítás ez, hogy hatalommal parancsol a

tisztátalan szellemeknek is, és engednek néki? És azonnal elméne az ő híre Galilea egész környékére.

— *Márk 1:15-28*

Váratlan-e ilyen ellenállást találni az evangéliummal szemben akár a saját családjában is? Gyanítom, hogy amikor ez megtörténik, a családtagok mindenféle kifogást találhatnak, hogy elítéljék az ember Istenért tett tetteit. Ez gyakran a saját bizonytalanságukból fakad, abból, hogy mit gondolnak róluk az emberek. Tudom, hogy számítani kell az arcvesztésre, amikor az emberek lenézően beszélnek Jézus hirdetőiről. Ez része az Istenért végzett munkának. Vannak fantasztikus örömök, de időnként szomorúság is. És sok akadály gördül az utcai evangéliumhirdetés elé, és ezek némelyike a családon belüli személyes konfliktusokból ered.

Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre; nem azért jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert. Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja között, a leány és az ő anyja között, a meny és az ő napa között; És hogy az embernek ellenségei legyenek az ő háznépe.

— *Máté 10:34-36*

Akinek nem volt része abban, hogy elítéljék és kritizálják az evangélium megosztásáért, annak alapvetően nincs joga véleményt nyilvánítani az evangélista magánügyeiben anélkül, hogy alaposan ismerné az adott helyzetet. Többen próbáltak jó, jóindulatú és néha dorgáló szavakkal fordulni hozzám. És hálás vagyok érte, hogy próbálnak segíteni. Teljesen igaz, hogy követtem el hibákat, abszolút. De hallgattam és szenvedtem is csendben, ahol csak Isten tudja, mi történt valójában. Időnként a gyülekezeti tagok is rosszat mondanak majd a hátad mögött. De mondom neked: bocsáss meg azoknak, akik kritizálnak (Kolosszé 3:13). Vigyázz a szívedre, hogy folytatni tudd az evangélium megosztását, és örülni tudj az áldásoknak, amiket kapsz, minden nap.

Annakokáért, szerelmeseim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nemcsak az én jelenlétemben, hanem most sokkal inkább az én távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvösségeketek; Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből.

— *Filippi 2:12-13*

29. fejezet

Ázsia (2016)

Most 2016-ot írunk, és a második utamon voltam kelet felé. Nagyon örültem, hogy Jangilivel együtt találkozhattam a pásztorok csoportjával. Különböző gyülekezetekben szolgáltunk. Nem volt egyszerű elindulni Norvégiából, mivel a feleségem várandós volt az egyik fiunkkal, és ha nem kaptam volna megerősítést arra, hogy ez a helyes út, haboztam volna az indulással. Végül azonban minden jól alakult, mind az utazás, mind a későbbi szülés tekintetében. Ami különleges volt ez alkalommal, az az, hogy valaki megvesztegetett vagy informált néhány helyi tisztviselőt arról, hogy Jangili illegálisan építette fel a házát. Talán a munkánkra adott válaszként, nem tudom. Közvetlenül azután, hogy elutaztam, megjelent náluk egy csoport ember, akik kilakoltatták őket, és lerombolták az otthonukat, miközben a család az utcán állva nézte végig az egészet. Ezt brutálisan és hatékonyan hajtották végre, a pásztor pedig sokkos állapotban kórházba került. Idővel összeszedte magát, és ami később történt, az az volt, hogy a helyi hatóságok elismerték a *hibát*, és bocsánatot kértek.

Jangili és családja új építőanyagokat kapott a hatóságoktól, és mi is segítettünk nekik újjáépíteni az otthonukat a hozzá tartozó gyülekezeti teremmel együtt. Nemcsak ez történt, hanem a papírjaikat is rendbe tették, így már bibliaiskolát is működtethetnek a helyszínen, tehát mindent összevetve áldássá vált számukra ez a helyzet a nehézségek ellenére, amelyeken keresztülmentek. Azt is hozzá kell tennem, hogy csodálatos volt meglátogatni őket ebben az ázsiai országban, és olyan csodákat és jeleket láttunk, amelyek minden szentet megerősítettek a hitben. Ezek közül az egyik az ételszaporítás volt (János 6:11-13). Emlékszem, amint az étkezés kezdetén, még mielőtt a lelkipásztor megszólalt volna, a lelkemben hallottam a Biblia ételcsodájáról. Aztán a lelkipásztor nyíltan ezt mondta nekem: «Jorn, sosem vettem ennyi csirkét—amit látsz, az nem a mennyiség, amit vásároltam.» Szüksége volt az ételre a bibliatanulmányozó diákoknak is, és sokkal több volt belőle, mint amennyinek lennie kellett volna. Ugyanebben az időben a Levangerben élő szerettem is hasonlót élt át, ahol az étel megsokasodott. Egyszerűen csodálatos volt.

Azt is meg kell említenem, hogy amikor hazaértem Norvégiába, egy keresztény ázsiai férfi felvette velem a kapcsolatot. Beszélt nekem a feleségemről és a szüleiről. Amit gyakorlatilag mondott, az az volt, hogy a feleségem azt hiszi, okosabb nálam, és hogy az édesanyja és édesapja Isten misszionáriusai voltak, de valami olyan nehezedik rájuk, ami megnehezíti számukra, hogy megfelelően dolgozzanak Istennek. Először azt gondoltam, hogy udvariatlan, amiért ilyesmit mond, de amikor átgondoltam, megértettem, hogy ez

igaz, és nem tagadhattam le azt, amit az elmúlt években tapasztaltam körülöttük. Az embernek szeretnie kell a feleségét (Efezus 5:25), de amikor ő a legfőbb ellenségeddé válik és ekként cselekszik, olyanná lesz, mint egy hitetlen. Nem látom, hogy ez változott volna az elmúlt öt évben, ami különféle kihívásokat jelent a gyerekekkel kapcsolatban. Ez nem jelenti azt, hogy rosszul kellene bánnom vele, de el kell ismernem, hogy az élet a válás után is kihívásokkal teli a családot illetően. Isten pedig egyértelmű volt velem abban, hogy nem élhetek nemi életet a leendő feleségemmel anélkül, hogy összeházasodnánk. Azt mondani, hogy hívők vagyunk és szeretjük Istent, miközben nem vagyunk házasok, ellentmondásos, és nem felel meg Isten szívének arról, hogy mi is valójában a szeretet (Jakab 2:17). Ezt az ex-feleségemnek is megmondtam. A cselekedetnek és a hitnek kéz a kézben kell járnia, vagy legalábbis küzdeni kell érte. Ugorjunk vissza 2016-ba: még mindig álláskereső vagyok, és Norvégiában vagyunk az USA-beli bibliaiskolai út után.

2016-ban megpályázok egy rendszerfejlesztői állást a HUNT (Helseundersøkelsen Nord-Trøndelag) Kutatóközpontnál Levangerben. Nem kapom meg, annak ellenére, hogy a saját fejemben én voltam a legalkalmasabb jelölt a pályázati lista alapján. Meglehetősen meglepődtem ezen, de nyilván mindennek megvolt a maga értelme. Valami belül azt súgja, hogy *«ez az én munkám»*, anélkül, hogy ésszel fel tudnám fogni. Akkor még nem tudtam, hogy másfél évvel később felvesznek majd egy projektállásba. Mégis, ebben az évben a Szentlélek azt mondja nekem, hogy ki fogom adni a Bibliát, mielőtt kiadnám a könyvemet. Tiltakoztam, mert egyáltalán nem éreztem magam biztosnak ebben, de végül mégis így történt, és megbarátkoztam a gondolattal.

Lemondtam a munkanélküli segélyről, bár nem volt sok pénzünk, mivel a feleségem is szülési szabadságon volt. Éjjel-nappal azon dolgoztam, hogy kifejlesszem azt a kiadói motort, amely digitalizálja a régi Bibliákat, bibliai szótárakat, beleértve a héber és görög szótárt is. Ez *össze lett szöve*, pontosan úgy, ahogy a 2012. májusi prófécia mondta, amikor a Kvinneforum Nordhordland házicsoportjában voltam. A kiadói motor képes standard digitális szövegek könyveket is készíteni, de eddig csak oktatási célokra használtam erre. A Bibliákhoz és szótárakhoz szükséges anyagokat ingyenesen szerzem be az internetről, mivel a szerzői jogi védelmük már lejárt. Összesen körülbelül 40 fordítót bíztam meg a folyamat során, hogy lefordítsák az általam norvégul és angolul írt *előszót*. 2016 júniusára saját meglepetésemre több mint 30 kiadványt sikerült megjelentetnem az Amazonon. Bár elenyészően kevés fogyott belőlük, a startjel elhangzott. Aztán egy reggel felébredtem, és a következőket hallottam a szellememben:

Ne légy messze tőlem, mert közel van a nyomorúság, és nincs, aki segítsen.

— Zsoltárok 22:12

Ekkorra már túlvállaltam magam a testemmel, miközben a kiadói motoron dolgoztam. Emellett túl sok internetes videót néztem a világ állapotáról, és extra ideges voltam

amiatt, hogy ez mit jelent. „Most van a világvége” – gondoltam, bármilyen hihetetlenül is hangzik, de egyszerűen túl kimerült voltam fizikailag ahhoz, hogy tisztán gondolkodjak. Nem töltöttem időt Istennel sem, hanem minden másra fókuszáltam, csak nem Őrá (Máté 6:33). A Zsoltárok 22:12 mindenestre kulcsfontosságú verssé vált számomra abban, hogy segítsen megbirkózni azzal, ami a következő két évben jött, és mélyen hálás vagyok Istennek, hogy figyelmeztetett. Egy teljesen új korszak kezdete áll a küszöbön, és Isten pontosan tudja, hogy nehéz időszak lesz, mielőtt a dolgok megváltoznának.

Ami még később történt ebben az évben, az az, hogy Isten hajnali háromkor beszélt hozzám (Zsoltárok 63:7). Megszakítás nélkül dolgoztam, és nem volt szokatlan, hogy reggel 5-6 körül feküdtem le, és csak néhány órát aludtam, mielőtt felkeltem volna a gyerekekhez. A feleségemnek ekkor még nem volt munkája, szülési szabadságon volt a két legkisebb fiunkkal, így ez egy szép, de mozgalmas időszak volt. Szeretek egy kicsit *gyerekes* lenni, és az öt gyermek ebből a szempontból is áldás.

Azon az éjszakán három körül feküdtünk le, és teljesen össze voltam törve a munkától és a mentális stressztől. Éppen csak lefeküdtem az ágyba, amikor Isten közvetlenül beszélt hozzám, és ezúttal nem a Szentlélek, hanem az Atya szólt. Szinte beleremettem belül, amikor a szavak elhangzottak, és az Atyaisten angolul szólt hozzám:

As if I do not love to hear your voice.

— *Isten beszél éjjel 03-kor 2016-ban*

Ezzel egy időben éreztem, amint teljesség és erő áramlik át rajtam, amikor az Atya ki mondja a szavakat, én pedig *összetörtem*, és a könnyeim folyni kezdtek. Az a tudat, hogy **El Shaddai** közvetlenül azt mondja, hogy szeret engem, sokkhatásként ért, és megéretttem, hogy Hiányzik neki, amikor a gyermekei nem töltenek időt Vele és nem keresik Őt. Ez nem volt része az Ő tervének számomra, és abba kellett hagynom az aggodást az idő miatt. A munka hihetetlenül izgalmas volt, de félre kellett tennem a nyugtalanságot, és nem szabadott éjszaka, kevés alvással dolgoznom, mert ez leépítette a testemet.

Talán észrevetted, hogy most használom először az El Shaddai nevet Istenre? Amikor ezt írtam, a szellememben kerestem a választ, és akkor ötlött fel bennem, hogy az El Shaddai-t kellene használnom. Ezután utánajártam, és megtaláltam, hogy *legelőször* így mutatkozott be *Jahve Isten* Ábrámnak, és ez az első alkalom, hogy a Shaddai név szerepel a Bibliában. Ez akkor történik, amikor Isten bemutatkozik Ábrámnak:

Amikor Ábrám kilencvenkilenc esztendő volt, megjelent az ÚR Ábrámnak, és ezt mondta neki: „Én vagyok a Mindenható Isten (**El Shaddai**). Járj én-előttem, és légy feddhetetlen! Szövetséget kötök veled, és felettébb megso-kasítalak téged.” Ekkor Ábrám arcra borult, Isten pedig tovább beszélt hoz-

zá: „Ez az én szövetségem veled: Sok nép atyjává leszel. Ne nevezzenek többé Ábrámnak, hanem Ábrahám legyen a neved, mert sok nép atyjává teszelek téged.”

— 1 Mózes 17:1-5

Ha megnézzük az El Shaddai héber jelentését, az «El»-t az «Isten» szóra használják, a «Shaddai» pedig három héber betűből áll: *Sin, Dalet és Jod*. A **Sin** az emésztő, elnyelő. A **Dalet** az ajtó, gyakran a fizikai és a szellemi közötti választóvonal vagy átjáró értelmében. Végül ott a **Jod**, a legkisebb az összes héber betű közül, amely a zsidó gondolkodás szerint az atomi, a legkisebb egység, a robbanóerő és az Istenben lévő teremtő erő szimbóluma. Minden héber betű tartalmazza önmagában a *jodot*. A betűk alapján a Shaddai olyasmint jelenthet, mint Isten leírása: «A szellemi világból a fizikai világba ható teremtő erő, amely egyszerre teremtés és pusztítás, *mindenható*, ha egyetlen szóba akarjuk sűríteni». A héber ábécé piktogramjai önmagukban is a megértés egész világát hordozzák. Amikor Jézus azt mondja: én vagyok a kezdet és a vég, az Alfa és az Ómega (Jelenések 22:13), az a görög ábécé első és utolsó betűje. De ha a héber ábécét nézzük, akkor az az Alef és a Táv. Az Alef az egység, az erő, a vezető, az első képe. **A Táv pedig olyan, mint egy oldalára fektetett kereszt**, jelentése pedig jel, jegy, ómen vagy pecsét. Amikor Jézus a kereszten függött, azt mondta: «Elvégeztetett». Ezért Ő a kezdet és a vég is, és ez csak a Jéghegy csúcsa annak, ami a Biblia héber nyelvén el van rejtve.

Isten hangját hallani azon az éjszakán, és ilyen módon megismerni az irántam való szeretetét, nehezen leírható élmény, de a mai napig meghatároz engem. Ez mindenesetre nem csak nekem szól, és ez az oka annak, hogy megosztom veled. Egyike vagyok Isten irántunk való szeretetének számtalan tanúja közül (1 János 4:19). Bár olyanok vagyunk, mint egy láthatatlan pont, és semminek számítunk, ha mindent összevetünk, Isten mégis ránk tekint és kijelenti magát nekünk (Zsoltárok 8:4-5). Nemcsak ez, hanem nekünk adja az Ő Lelkét is. Alapvetően egészen abszurd az a sok jó dolog, amit mi, a szentek átélünk, a próbák és az elutasítás ellenére, amin keresztülmegyünk.

Ebben az időszakban történt az is, hogy belenéztem egy fiatal nő szemébe, aki a házunk közelében lakott Levangerben. Úgy tűnt, hogy kicsi fiát éjszakánként gyötri valami, és egy alkalommal rám nézett, és olyan volt, mintha egy szellem vagy démon nézett volna vissza rám a szeméből. Mélyen megdöbbenett, és abban a pillanatban megértettem, hogy a démonok néha felfedhetik magukat annak az embernek a szemén keresztül, akit gyötörnek (Mark 5:9). Később, amikor elmentem mellette az utcán, sosem vett tudomást rólam, és nem köszönt. Gyanítom, hogy ez is része volt az oknak, bár sosem mondtam el neki, mit láttam. Ez egy kijózanító emlékeztető arra, hogy a szellemi harc valóságos, és közelebb van, mint gondolnánk (Ephesians 6:12).

30. fejezet

Az Imaközpont Levangerben (2017)

2017-et írunk, és találkozom egy USA-ból származó misszionárius házaspárral, akik több éven át szolgáltak Ázsiában. Éppen vendégelőadók a levangeri Bønnesenteretben, amelyet *Håkon Fagervik* alapított. Nem ismernek engem, de imádkoznak értem, és azt mondják, hogy sokat fogok írni Istennek (Efezusi 2:10), és abba kell hagynom az óra nézegetését (Máté 6:34). Azt is mondták, hogy ne kérjek Istentől olyan anyagi dolgokat, amikre nincs szükségem – legalábbis én így értettem. Azt is megjövendölték, hogy valami váratlan fog történni az életemben, aminek nem fogok örülni, és ami teljesen ellenkezik a személyiséggemmel, de a misszionárius úgy érezte, hogy mégis igent kellene mondanom rá (Jakab 1:2-4). Ez mindössze rövid idővel azelőtt történt, hogy a feleségem különvált tőlem 2017 augusztusában.

31. fejezet

A különválás (2017)

A feleségem elvitte a gyerekeket egy utazásra, azzal a szándékkal, hogy távol legyen tőlem, amikor felveszi velem a kapcsolatot. Felhívott, és a telefonon keresztül azt mondta, hogy soha többé nem leszünk együtt, és elválik tőlem. Ekkor *Marcus Wick* Istentől kapott szavai már szinte feledésbe merültek; elárulva éreztem magam, és a testem sokkot kapott. A következő éjszaka az egyik legrosszabb volt, amit valaha átéltem, egész éjjel patakokban folyt rólam a verejték (Zsoltárok 34:19). A testem küzdött, hogy egyben vésszelje át az éjszakát; úgy éreztem, mintha összeomlás előtt állnék. Reggel Isten egy álmot adott, hogy segítsen áttörni:

Látok két professzionális nőt, a háttérben a L'Oréal szóval. Úgy tűnik, sminket és hasonló termékeket árulnak, és professzionálisan vannak stilizálva. Aztán az egész kép elfordul, mintha egy színházi díszlet fordulna meg. Előttem egy lenyűgözően jóképű, nyugati származású férfi bukkan fel, világos bőrű és szőke. Minden részlet tökéletes rajta, egyedi, feltűnő öltözködési stílusa és olyan frizurája van, amelyet még soha nem láttam. A haja az egyik oldalon rövidebbre van vágva, a másikon középhosszú. Széles mosollyal azt mondja: **”Én vagyok az ország negyedik leggazdagabb embere!”**

— *Álom a különválást követő reggelen*

Teljesen lenyűgöz, milyen finoman van felöltözve, de mielőtt az álom véget érne, megértem, hogy a külső megjelenése nem tükrözi a belső énjét – épp ellenkezőleg. Felismerem, hogy Isten világosan megmutatja nekem: nem szabad hagynom, hogy megtevésszen az, ami történik. Azonban több hónapba telt, mire valóban rájöttem a történetek szükségességére.

A különválást nehéz volt elviselni, de el volt rendelve (Róma 8:28). Annak teljes tanulmányozásához, hogy mit mond Isten Igéje a házasságról, a válásról és az újracházasodásról – az eredeti görög és héber szövegek alapján megvizsgálva –, olvassa el kísérőkönyvünket: *The Case for Marriage* (junifye.publifye.pro/the-case-for-marriage). Minél távolabb kerültem az eseménytől, annál tisztábban emlékeztem azokra a figyelmeztetésekre, amelyeket a Szentlélek adott nekem előzetesen. A Szentlélek prófétai szavakon keresztül szólott, mondván, hogy ami történni készül, az a természetem ellen való, de el kell fogadnom. Az, hogy vannak prófétai tanúbizonyságok, akik igazat szólnak a potenciálisan romboló események előtt, fontos indoka annak, hogy miért van szükségünk aktív,

elő egyházra (2Korinthus 13:1). Mint egyháznak, törekednünk kell az Isten által nekünk adott szellemi ajándékok használatára (1Korinthus 12:7), és nem szabad visszatartanunk azokat. Figyelmeztetésként mondom ezt a szenteknek: legyetek része az egyháznak, ne utasítsátok el azt. Nyitottnak kell lennünk a Szentlélek vezetésére is, legyen szó egy konkrét gyülekezethez való csatlakozásról vagy onnan való távozásról. Nem mindig egyszerű felismerni, mikor jön el a váltás ideje, de ezt jelenti a Lélek által vezetett élet. Mindenekelőtt Istennek tartozunk számadással az életünkért, nem pedig olyan személyeknek, akik megpróbálnak kontrollálni minket. A megkülönböztetés képessége létfontosságú ebben a tekintetben (Zsidók 5:14). Ha imádságban keressük Istent, amikor belső indíttatást érzünk, vezetve leszünk. Gyakran tapasztaltam, hogy a fejem az analitikus gondolkodással és logikával egy dolgot mond, miközben a Lélek teljesen az ellenkező irányba vezet (Példabeszédek 3:5-6). Isten gyermekének merésznek kell lennie ahhoz, hogy elengedje az irányítást, és hitben járva kövesse a Szentlélek vezetését (Róma 8:14). Néha a megerősítés csak utólag érkezik, de még ez is időbe telhet.

Visszatérve az álomhoz, figyelemre méltó módon a testemben lévő sokk eloszlott, mire felébredtem (Zsoltárok 30:5). Rájöttem, hogy majdnem megtévesztett a körülöttem zajló események külső látszata. A feleségem több éven át elutasította az Istenért végzett munkámat, miközben férjként különféle módon becsmérelt a gyermekeink előtt. Küzdöttem, hogy megőrizsem a nyugalمامat, és nem segített a helyzeten, hogy dühössé és vitatkozóvá váltam. Szerette a gyerekeket, a házat, az autót, az ételt és a különféle tevékenységeket. Újjászületett keresztény volt, kétségtelenül, de mégis. Igaz, hogy megvannak a magam gyengeségei, de az, ahogyan ő éveken át diagnosztizálta a hibáimat és hiányosságaimat, számomra nem tűnt szeretetből fakadónak. Van egy minta, amit felismerni kezdtem: egy házastárs, aki közvetve szembesül saját hiányosságaival, képes 180 fokos fordulatot venni, és kifelé fordítani a vádat — amit ma *gaslighting*-nak neveznek — hogy elkerülje a felelősségvállalást. Évekig éltem ebben a légkörben. Nem akarom azt színlelni, hogy tudom, mindez tudatos volt-e a részéről. Az én felelősségem az volt, hogy imádkozzak érte és beszéljek vele. Az imában kudarcot vallottam, a kommunikáció pedig lényegében egyirányú volt – ezt ő maga is többször beismerte. Egy közeli nagybátyám egyszer egy látogatás alkalmával, közvetlenül a gyerekek előtt megkérdezte tőlem, hogy emlékszem-e a születésnapjukra. Ez az egyik gyengeségem: a szelektív memória, hogy szépen fogalmazzak. Mások ADHD-nak hívják, bár ezt jelentős stressz is kiválthatja. Mindannyiunknak megvannak a gyengeségei, de úgy gondolom, sokunk számára a legnagyobb a szeretet hiánya. A technikai zsenialitás és a kompetencia gyakran a siker külső mércéi, de az én képességeim inkább a *kreativitás, az elszántság és a kitartás*. Természetemnél fogva meglehetősen gyermeki is vagyok, ami jellemző a személyiségtípusomra.

A 2017-es év különleges volt abból a szempontból, hogy csak a különválás után értettem meg: a Women's Forum Nordhordland által 2012-ben kapott prófécia a Bibliák

és bibliai szótárak *összeszövése*vel kapcsolatos munkámra vonatkozott. Abban az évben a kiadói munka óriási lendületet vett, aminek eredményeként 2000 cím jelent meg az Amazon-on, a Google Play-en és az Apple iTunes-on *TruthBeTold Ministry* név alatt. Nyugodtan keressenek rá az Amazon.com-on, és győződjenek meg róla. A Google Play 2019-ben szinte az összes kiadványt eltávolította, arra hivatkozva, hogy nem felelnek meg az irányelveiknek, annak ellenére, hogy nem tudták bizonyítani, hogy az anyagom nem egyedi. Így megy ez az óriásokkal; a kis cégek sebezhetőek, ha nincs több lábuk, amin állhatnak.

Meg kell említenem, hogy egy testvér Krisztusban több hónappal a különválás előtt felvette velem a kapcsolatot, mondván, Isten arra kérte, hogy hívjon fel, hogy minden nap imádkozhassunk együtt telefonon. Isten nyilvánvalóan tudta, hogy mindketten nehéz élethelyzetbe kerülünk. Ezen a bizonyos napon felhívtam őt, és elmeséltem neki az álmomat, amit éppen átéltem. Teljesen elhallgatott; egy idő után azt mondta, hogy a főbérője apja volt a negyedik leggazdagabb ember Bergenben. Mivel a főbérő semmilyen dokumentációt nem mutatott fel, amikor lefoglalta a kauciót a ház után, amit ez a testvér éppen akkor fejezett be bérelni, ezt a széles mosoly megerősítéseként értelmeztem. Rájöttem, hogy még ha kívülről minden tökéletesnek is tűnik, az egyáltalán nem jelenti azt, hogy az illető egyenesen áll Isten előtt. Az álombeli férfi az Antikrisztust képviseli – aki a szentek ellen munkálkodik, miközben tökéletes, feddhetetlen külső megjelenést tart fenn (2Korinthus 11:14).

Legkisebb lányom, Engeline, ekkor négy és fél éves volt. Hónapokkal a különválás előtt átélte, hogy Jézus eljött hozzá éjszaka. Jézus elmondta neki, hogy szereti a családkat, és ő ezt másnap megosztotta velem. Isten prófétai beszéden keresztül figyelmeztetett engem a történésekre, de nyilvánvalóan a legkisebb lányomnak is saját békességet akart adni a különválás előtt. **Megkérdeztem őt** a különválás után, hogy ki dobta ki apát a házból, mire azt felelte: «Isten», majd megrázta a fejét, mintha meglepődött volna a saját válaszára. Aztán kijavította magát: «Nem, anya volt!» – és zavart arcot vágott. Megértettem, hogy Isten szólt rajta keresztül – olyasmi ez, ami azóta számtalanszor megörvendeztetett.

Az augusztus és december közötti öt hónap kemény volt. Ebben az időszakban tapasztaltam azt is, hogy azok, akiket jó barátoknak hittem, távolságot tartottak. Volt egy álmom is, amelyben az ex-feleségem oldaláról egy közeli családi barátot láttam, akinek a nyelve ketté volt hasadva, mint egy kígyónak. Akkor nem értettem az álmot, de utólag látom, hogy prófétai volt. Azt hiszem, akkoriban senki sem tudta körülöttem, hogy egy próféta már 2014-ben beszélt a különválásról. Csak a következő hónapokban tudatosult bennem, miről is beszélt valójában Isten. Figyelemre méltó módon *szerencsére* rendelkezem felvételekkel arról, amit három szent mondott 2014-ben.

Több dolog is történt abban az évben, és végül egy lakóközösségben kötöttem ki Verdalenban, a Forbregdsmyra 90A alatt, ahol 2018 márciusáig béreltem egy szobát. El kellett adnom az autót a gyerektartás miatt, és végül nagyon kevésből kellett megélnem. Elég makacs voltam ahhoz, hogy ne folyamodjak segélyért, de körülbelül egy hónappal a különválás után elutaztam az Egyesült Államokba. Ott töltöttem egy kis időt egy barátommal a bibliaiskolából. Különleges időszak volt, de neki sikerült távol maradnia minden alkalommal, amikor ezen az úton tanúja voltam Isten áldásának az embereken. Tulajdonképpen az ex-feleségem ösztönzésére utaztam az USA-ba, hogy meglátogassam a Vineyardot Myrtle Beach-en, Dél-Karolinában. Ott a *Shiloh Place Ministries* szervezett egy konferenciát, melynek címe «The Power of a Father's Love» (Az atyai szeretet ereje). Amikor az első napon beléptem, kaptam egy puszit az arcomra *Knobby Nobles*-től, és kellemesen meglepődtem. Édesanyám régen mindig adott puszit az arcomra lefekvés előtt, de soha korábban nem fogadtak ilyen puszival; olyan volt, mintha hazatérnék. Emlékszem azokra az időkre, amikor ugyanezt tettem a nevelőapámmal lefekvéskor. Egyértelmű volt, hogy az ő családjában ez nem volt hagyomány, de én akkor is tovább csináltam.

Végezetül, testvéreim, örüljete, törekedjete a tökéletességre, intséte egymást, legyetek egyetértők, éljete békességben, akkor a szeretet és a békeség Istene veletek lesz. **Köszöntséte egymást szent csókkal!** Köszönte-nek titeket a szentek mindnyájan. Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, az Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!

— 2Korinthus 13:11-13

Meg kell említenem azt is, hogy két családdal is találkoztam Myrtle Beach-en a konferencia alatt. Az egyik találkozás a tengerparton történt, miközben élveztem a begördülő hullámokat és a madarakat, amint ide-oda szaladgálnak a parton átcsapó víz előtt. Hirtelen egy magas afroamerikai férfi állt mellém; először nem láttam őt, de a felesége mögötte állt. Mindketten tele voltak az Úr örömeivel, és testük több területén meggyógyultak a beszélgetésünk alatt, ahogy éreztem magamban, hol szenvednek. Erről eddig nem sokat beszéltem, de az egyik ajándék, amit a Szentlélek ad nekünk, a gyógyítás hatalma. Ez nem jelenti azt, hogy minden könnyű, vagy hogy mindig látjuk a gyógyulást, de tény, hogy a szentek hordozzák ezt az ajándékot a Szellemben. Ez azonban nem jelenti azt, hogy mindenki használja ezt az ajándékot, vagy hitben jár vele kapcsolatban. Az egyik szent, aki nagy örömét leli az Úrban, *Testvér Elise* Frekhaugban. Sokakat inspirál az utcai evangélizációban és az Istennel való járásban, áldott nővér az Úrban. A másik család, akivel találkoztam, csodálatos tapasztalatokat szerzett Jézussal. Egy nap eljöttek és elvittek magukhoz, hogy meglátogassam az otthonukat. Meghívtak egy idős házaspárt is, akik megkértek, hogy imádkozzak értük. Megkérdeztem, nem baj-e, ha egy kicsit *hangosan* imádkozom. Ahogy imádkoztam, a férfi érezte, hogy valami megreccsen az állkapcsában. Általában, amikor imádkozom, áldást mondok az illető egész testére,

nem csak a konkrét területre. Volt egy élettelen lába, és az ima után újra tudta mozgatni. Néhány hónappal később mondták nekem, hogy állva köszöntötte a szenteket, amikor megérkeztek a templomba; ami történt, áldás volt mindannyiunk számára. Az USA-beli szentek szintén nagylelkűek, és értik, hogy egy evangélista nem csak *levegőn és szereteten* él, amikor Istenért dolgozik. Erről nem szóltam semmit, de ők úgy döntöttek, hogy cserébe megáldanak engem. Mindig csodálatos megtapasztalni az áldást, ami oda-vissza áramlik.

Láttam egy férfit is a konferencián, és azonnal a halál szellemét éreztem magamon. Olyan volt, mintha haldoklott volna, és megfélemlítve éreztem magam ettől, de nem szóltam semmit. Nem sokkal később értesültem róla, hogy meghalt. Ilyen dolgokat tapasztaltam a Szellemben az elmúlt években.

Több dolog is történt ezen az amerikai úton, de nem minden volt könnyű. A barátom akkoriban küzdött az Istennel való járásában. Imádkoztam, hogy Isten mutassa meg neki a valódi helyzetét, és ez volt az az álom, amit ezután látott:

Az álomban egy fejlődő országbeli épületben volt emberekkel. Valami gonosz volt abban az épületben. Egy gonosz férfi volt ott, normális testtel, de hatalmas szarvakkal a fején (Jelenések 13:1). Járt körbe-körbe, és embereket ölt. Néhányan el tudtak menekülni, de nem mindenki vette őt komolyan vagy törődött vele. Csak ennyire emlékezett az álomból. Rendelkezem erről egy felvétellel, ezért tudtam ilyen részletesen leírni.

— *Az ő álma 2017-ben*

Őt végül kicsapták a bibliaiskolából, mert fegyvert hordott magánál, ami tilos volt az iskola területén. Időt töltöttem azzal, hogy próbáljak segíteni neki, de nem fogadta el; ehelyett a sötétségbe vonult vissza, és elutasította, amit kínáltam.

2017-et írtunk, és találtam egy szobát Verdalba, a Forbregdsmyrán egy lakóközösségben, két másik fiatalemberrel. Valaki talán ostobának tarthatott, amiért nem kerestem állást, de ez volt a helyzetem valósága. Volt végzettségem, de nehéz volt munkát találni, amikor sokan a bibliaiskolát csak egy lyuknak látták az önéletrajzomban. Hűséges maradtam azonban, időt töltöttem Istennel (Ézsaiás 41:10), és annak a fél évnek a nagy részét a kiadói rendszer építésének szenteltem, mivel sok munka volt még hátra. Ez volt az a pont is, amikor ez a testvér cserbenhagyott és visszaélt a barátságunkkal, amire a Szentlélek figyelmeztetett:

Cserbenhagy téged; szeretlek.

— *A Szentlélek 2017-ben*

Már korábban figyelmeztettem ezt a testvért, hogy mi történhet, ha elhanyagolja az Atyával töltött időt. Ő folytatta ezt, majd kapcsolatot kezdett egy másik nővel. Közeli testvérem volt, akit jó barátoknak tartottam, és segítettem neki egy kritikus ponton – olyasmi volt ez, amiről Isten tudta, hogy meg kell történnie a túlélése érdekében. Ő nem viszonozta ezt a tiszteletet, annak ellenére, hogy segítettem neki kilábalni egy kilátástalan helyzetből.

Ha nem segítettél volna, talán ma már nem élnék.

— *2017-et írunk, és egy testvér azt mondja*

Abban az évben Isten mutatott nekem egy fát, amelynek törzse zömök, de alacsony volt. A tetején kerek, dús korona volt, friss zöld levelekkel. A levelek között friss piros gyümölcsök voltak, mintha a málna és a szamóca keresztezései lennének. Nem volt belőlük sok, és egyenletesen oszlottak el a fa tetején, de tudtam, hogy a gyümölcs jó. Hiszem, hogy a fa azt a koncepciót képviselte, amin dolgoztam. A vastag törzs mély gyökerekre utalt, ami bátorított, mert a növekedés nagy lehetőségét jelezte. Csak most gondolok bele, hogy a törzs a fa korát is jelzi; ez jelezhetette az alapötlet érettségi szintjét. Hiszem, hogy a kép bátorításnak és a munkám Szentlélek általi elismerésének készült. Szintén abban az évben kaptam egy üzenetet Istentől egy idős házaspáron keresztül az USA-ban. Az ottani szentek, akikkel az államokban töltött időm alatt együtt dolgoztam, örültek nekem. Isten kinyilatkoztatta nekik, hogy figyelmeztessenek engem, és kérjenek, hogy folytassam az Ő munkáját.

Most 2017 decembere van, és a gyerekek látogatása nehéz. A házasságból elsősorban egy franciaágyam, egy íróasztalom, egy számítógépem, néhány szerszámom és természetesen a ruháim maradtak. Nem akartam többet elvenni a család vagyonából, inkább úgy döntöttem, hogy hagyom, hogy az ex-feleségem és a gyerekek megtartsák azokat. Megkaptam az egyik autót, de kénytelen voltam eladni, hogy fedezni tudjam a gyerektartási követeléseket, annak ellenére, hogy nem volt jövedelmem. Az ex-feleségem azt állította, hogy a lehetőségeim alatt keresek – ami egyszerre volt igaz és teljesen téves –, aminek következtében a norvég állam fiktív jövedelmet állapított meg. Szerencsére végül elfogadták a fellebbezésem, de addigra az autót már eladtam. Az ex-feleségem naivitással magyarázta tetteit, de amikor az ember látja, hogy az ilyen viselkedés megismétlődik a következő években, világossá válik, hogy szándékos volt.

Amiről nem beszéltem sokat, az az, hogy azok a hónapok tele voltak kegyelemmel is. Egy lakóközösségben éltem Verdalan, tíz kilométerre a gyermekeimtől, nagyon kevés ingósággal. De reggelente ott ültem a tűz mellett egy csésze teával, és időt töltöttem az Atyával (Zsoltárok 46:10). Megtapasztaltam a gondviselés apró csodáit ebben az időben.

Még mindig 2017-ben járunk, és hűségesen keresem Istent minden nap. Hetente egyszer járok a Vineyard házicsoportba, a kéthetente tartott istentisztelet mellett. Ekkorra

a kiadói rendszer beérett, és 2018-ra már több mint kétezer címet jelentettem meg az Amazon-on, a Google Play-en és az Apple-ön. Alázattal el kell ismernem, hogy újra és újra megtapasztaltam Isten kegyelmét, és nem tehetek mást, mint hogy dicsőítem Őt jóságáért, újra és újra.

2017 volt az az év is, amikor találkoztam a levangeri *Kari Jartveit*-tel. Hetvenes éveiben járt, és csodálatos imádságos asszony volt. A levangeri Staup Egészségügyi Központba feküdt be, ahol lányával, *Hildével* meglátogattuk. Kari csodálatosan kedves, de egyenes beszédű volt, és kétségtelenül szerette őt az Isten. A betegség nem jelenti azt, hogy nem születtünk újjá, vagy hogy Isten nem szeret minket; természetesen nem. Ez volt a második alkalom, hogy láttam Istent kiönteni az öröm olaját egy emberre. Akkor történt, amikor Kari minden figyelmeztetés nélkül és akaratlanul elkezdte emelni a karjait, miközben örömteli nevetésben tört ki. A gyász és fájdalom közepette Isten az öröm olaját adta neki (Zsoltárok 45:7) – teljesen hihetetlen! Ő maga is egy kicsit zavarba jött ettől az egésztől, de én tanúja voltam, és ez egyszerűen Isten szeretete volt. Még csak nem is imádkoztunk együtt, mielőtt megtörtént volna, de az Úr olyan jó volt. Azonnal megértettem, hogy az öröm olaja áradt ki rá, éppen úgy, ahogy én magam is átéltem néhány évvel korábban. Akkoriban a NOKLUS-nál dolgoztam, és a fürdőszobában álltam, amikor megtörtént. Amikor ez Karival megtörtént, próbálta eltakarni magát a sállal, ami a nyakában volt, de hiába. Isten szerelme kézzelfogható volt, amikor ez történt. Hilde, a lánya szintén rendelkezik prófétai ajándékkal Istentől, amit nem fél használni. Anya és lánya sok időt töltöttek együtt imádságban, ami egyértelműen látszott, amikor együtt voltunk. Olyanok voltak, mint két borsó egy hüvelyben, szellemben nagyon közel álltak egymáshoz, ahol az egyik kiegészítette a másikat. Kari egyébként gyászolt, mert tudta, hogy hamarosan elhagy minket.

Kari később mesélt nekem egy erőteljes esetről, ahol szemtanúja volt a következményeknek egy olyan személynél, aki pornónézéssel elárulta házastársát. Én magam is ezt tettem 2012-ig, amikor megvallottam az ex-feleségemnek és abbahagytam (1János 1:9). Kari elmesélte, hogy az áldozatot – a feleséget a házasságban – hihetetlen módon megszálta egy szellem. A következő történt: A férj és a feleség fogták egymás kezét, és a férj megesküdött, hogy nem nézett *pornográfiát*. Ekkor a feleség elment Karihoz, és összeesett előtte a padlón. Kari megértette, mi történik, és azonnal kiűzte a szellemet. Az áldozat később semmire sem emlékezett ebből. Ettől függetlenül Kari tanúja volt az egész eseménynek, és bizalmába fogadott engem. Kari nem sokkal később elhunyt, de emlékszem a ragyogására; ő volt azon kevesek egyike, aki értette, hogy Istenért dolgozom. Nem volt sok mindenem akkoriban, amiből megélhettem volna. Adott nekem élelmet, pedig nem sokat mondtam a helyzetemről. Arra is emlékszem, amikor Kari mesélte, hogy egy nap a férje, aki mesterfodrász volt, hirtelen megállt a nappali közepén, és könnyek csordultak le az arcán.

Kari: Mi bajod van?! Férj: Látom Jézust itt állni velünk a nappali közepén.

— *Kari Jartveit és a férje*

Kari férje sajnos sok évvel előtte meghalt. Gyanítom, hogy a halála elkerülhető lett volna, ha a gyülekezetük abban az időben éber és eleven. Kari ezt közvetve meg is erősítette, amikor említette, hogy a férfit, aki elárulta a feleségét, korábban prófétaileg figyelmeztették, de ezt a figyelmeztetést *elutasító, de humoros* módon lesöpörték ugyanabban a gyülekezetben.

Emlékszem egy napra azon az őszön, kint álltam a szabadban. Különös melegség vetett körül a testemet, és szerettem érezni a mellett elsuhanó szellőt. Nem volt szükségem többre egy egyszerű ingnél vagy pulóvernél, ami tőlem egészen szokatlan volt. Miközben ott álltam, lenéztem, és öt négylevelű lóherét láttam. Az ötös szám beleégett az elmémbe a nap hátralévő részére. Nem értettem, miért.

Most 2017 decembere van, egy este az ágyamban fekszem a verdali szobámban, mintegy tíz kilométerre Levangertől. Szomorúságot és vágyat érzek, hogy a dolgok rendeződjenek. Ott és akkor elmondtam a Mennyei Atyának, hogy próbáltam ajtókat nyitni és bezárni, de semmi sem működik. Isten ekkor megmutatta nekem, hogy minden meg fog fordulni, és egy kétéves érési időszak áll előttem (Jeremiás 29:11). Pontosan öt hónap telt el a különválás óta – ugyanannyi, mint a lóherék száma. Ez nagyon fellelkesített; bár konkrétan nem tudtam, mi fog történni, örömet éreztem magamban, mielőtt elaludtam. Amit Isten tervezett, az az volt, hogy hamarosan új munkát kapok, és körülbelül három hónap múlva megismerem leendő feleségemet. Amikor Isten kétéves érési időről beszélt, kifejezetten a Publifye cég elindítására utalt, amiről később többet is megosztok majd.

32. fejezet

Új projektmunkakör (2018)

2018 januárja van, és felhív *Oddgeir Holmen* a levangeri HUNT Forskningssenter-től. Oddgeir az IT részleg középvezetője, és a legnagyobb főnök, akinek valaha dolgoztam. A rendszermérnök, *Anders Smedegaard Pedersen*, akit 2016-ban helyettem vettek fel, most éppen távozni készül a munkahelyéről. Oddgeir ezért új munkatársat keres, aki átveheti a helyét. A projekt várhatóan 2019 májusában fejeződik be, így szükség van valakire Anders helyett. Szerveznek egy találkozót Oddgeirrel, Andersszel és *Per Bjarne Løvsletten*-nel, és ajánlatot kapok, hogy ez év január 15-én kezdjek. Talán a publikációs motoron végzett munkám győzte meg őket? Mindenesetre azt hiszem, mély benyomást tett rájuk, amikor elmondhattam, hogy éppen most fejeztem be egy olyan publikációs motor megépítését, amely egyetlen digitális kiadványon belül több millió belső hivatkozással rendelkező, több ezer oldalas publikációkat képes létrehozni. Az egyik legnagyobb kiadvány 10 millió hivatkozást és körülbelül 150 000 digitális oldalt tartalmaz, és eddigre már több mint 20 nyelven publikáltam Bibliákat. Kicsit sarkítva fogalmazok ezekkel a számokkal, de abszolút nem túlzás állítani, és tulajdonképpen fantasztikus öröm, hogy a dolgok ilyen jól mentek. Valóban nagy áldás ez, amelyről Isten már 2012 májusában prófétált nekem, amikor találkoztam a Kvinneforum Nordhordland kis női csoportjával.

Ezt nem dicsekvésből mondom, hanem mert Isten valóban olyan eszközt adott a kezembe, amelyet nagy örömmel használok (1 Péter 4:10). Új korszak kezdődött, és nagyon jól érzem magam a levangeri HUNT Forskningssenter-nél. Ezzel párhuzamosan megbízik valakit 2000 borítókép elkészítésével, hogy kiadhassunk 2000 Bibliát az evangéliumokkal (Máté, Márk, Lukács és János), könyvenként két vagy három nyelven, párhuzamos versekkel. A kínai, a japán és az orosz is e nyelvek közé tartozott. A munka rám eső része elenyésző volt, mivel a publikációs motor elvégezte a nagyját. Különös dolog elmesélni az embereknek, hogy több mint 2000 kiadványt jelentettem meg, de ez már csak így van. Örömteli, de egy kicsit őrült dolog.

Reméltem, hogy a publikációk olyan anyagi háttérrel biztosítanak majd, amellyel függetlenné válhatok a munkáltatóktól, és aktívabban oszthatom meg az evangéliumot, de nyilvánvalóan még nem jött el ennek az ideje.

2018 az az év is, amikor megismerem leendő feleségemet. Úgy hívom őt, hogy a leendő feleségem, de ennek egyszerűen az az oka, hogy ezt a szöveget 2022-ben kezdtem el írni, és visszatekintek az időben. Már 3-4 évvel korábban futólag ismertem őt a gyülekezetből, de alig beszéltünk, mert nagyon gyengén tudott norvégul. Most meghív va-

csorára a levangeri menekültszállásra (asylmottak), és a norvég tudása is láthatóan sokat fejlődött. Akkoriban még nem tudta, hogy külön élek, de korábban megtapasztalta a gyógyulást, amikor imádkoztam érte, így örömmel hívott meg. Egy ázsiai országból származik, szereti Istent, és erőteljes szabadulásokat élt át, ahol Jézus veszélyes területeken, többek között hajón is átvezette őt. Elkezdünk beszélgetni mindarról, amit átéltünk, az Istennel való utunkról, és arról, amiről a Biblia ír és amit megoszt velünk. Segíteni kezdek neki a norvég nyelvben, és tanítom őt a Bibliából. Gyorsan jó barátok leszünk, és megdöbbenek, amikor Isten megmutatja nekem, hogy ő a leendő feleségem. Több alkalommal is megtapasztalom, hogy a Szentlélek beszél rólam neki. Isten álmomban megmutat egy darabot a múltjából is, és azt is, mi vár ránk talán 20 év múlva (Apostolok cselekedetei 2:17). Nem terveztem, hogy új feleséget keresek, egyedül akartam Istennek dolgozni, mivel az előző házasságom egy szomorú fejezet volt. Istennek azonban láthatóan nem az volt a terve, hogy mégis egyedül éljek (Jeremiás 29:11). Általában nem értem azonnal a képeket, amiket Isten éjszaka mutat, és így volt ez akkor is, amikor egy rövid jelenetet mutatott leendő feleségem életének egy kritikus pontjáról.

Álmomban vagy éjszakai látomásban látok egy autót, amely érkezik és megáll az út szélén. Az erdő széléről többen előjönnek és az autó felé mennek. Tudom, hogy nem tolvajok, hanem azért jönnek, hogy kivegyenek valamit az autóból. Ez volt az álom, és szokás szerint nem értem, amit látok, de tanúja vagyok.

— *Látomás a ruhákkal teli autóról*

Erről az álomról senkinek nem beszélek, és magam is azt hiszem, talán csak véletlen, vagy valami olyasmi, amit napközben láttam és azután megálmodtam. Amikor rövid idővel később a *Leira Asylmottak* közös konyhájában ülünk, és a leendő feleségem éppen főz, hirtelen a semmiből elkezd mesélni, hogyan imádkoztak érte 12 éves korában, és ez hogyan változtatta meg az életét. Elmesélte, hogy 9 és 12 éves kora között elég «vad» (rabiát) természetű volt. Ezt alapvetően azok a zavargások váltották ki, amelyek Khomeini hatalomra kerülésekor történtek. Az apja végül annyira elkeseredett miatta, hogy telepakolta az autót ruhákkal és cipőkkel. Elvitte őt szegény keresztényekhez, akik imádkoztak érte. Hálából kapták meg a cipőket és a ruhákat. És ekkor értem meg, hogy Isten ezt már megmutatta nekem egy éjszakai látomásban. Ez az első alkalom, amikor elmondhatom, hogy Isten egy olyan múltbeli eseményt mutatott meg nekem, amely sorsdöntő volt egy ember életében. Egy napon, amikor a leendő feleségem menekültszállásának közös konyhájában állok.

Hogyan lehet, hogy ennyire szereti Istent?

— *Egy kérdés feszül belül*

Leendő feleségem sok mindenben ment keresztül, és megértem, hogy a feleségem lesz, de ugyanakkor Isten figyelmeztet is. A Szentlélek megmutatja nekem, hogy többször is el fog hagyni engem – ami, hogy úgy mondjam, pontosan be is igazolódott. Nem fizikailag, hanem lelkileg. És örülök ennek a figyelmeztetésnek, mert ez előre felkészített. Ez a félelem miatt volt, amely a származási országában a közeli családtagjai részéről érkező súlyos fenyegetések hatására alakult ki benne. Különösen nehéz időszak volt ez számára hívóként egy olyan ázsiai országban, ahol halállal sújtják a keresztényeket a hitükért. A halálos fenyegetések nem ismeretlenek leendő feleségem számára. Azt mondják, az idő minden sebet begyógyít, de kérdéses, hogy ez automatikusan megtörténik-e, ha az ember nem dolgozik aktívan a megbocsátáson. Még ha minden erőnkkel próbáljuk is megakadályozni a seb elfertőződését, annak további következményei lehetnek a testünk olyan területein is, ahol nem várnánk. Hiszem, hogy amikor Isten azt mondja, meg kell bocsátanunk, hogy bocsánatot nyerjünk, az gyakran a test gyógyulását is jelenti. A megbocsátás olyan, mint egy fizikai seb megtisztítása, ami ismét lehetőséget ad a testnek az öngyógyításra.

Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát néktek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

— *Máté 6:14*

Leendő feleségemet 15 évesen kényszerházasságba kényszerítették, és közvetlenül az esküvő előtt már nagyon elkeseredett volt. Édesanyja ezért elvitte őt és a nővérét egy keresztény hölgyhöz, egy fodrászhoz, akinek prófétai ajándéka volt.

Két fiad lesz... és nehéz időközön mészt keresztül, mielőtt sok év után egy távoli országba utazol. Ott találkozol egy férfival, aki segít visszatérned az életbe, mint egy süllyedő hajó, amelyet visszatartanak. Az életed az első 50 évben nehéz lesz, azután jóra fordul.

— *Prófétai szó a leendő feleségemnek*

Egy idő után rádöbbenek, hogy néhány évvel korábban hallottam a Szentlelket beszélni hozzám a levangeri Vineyard gyülekezet egyik alkalmával 2015-ben.

Aki őt megkapja, az szerencsés.

— *A Szentlélek ezt mondta a leendő feleségemről*

Reagáltam is erre: miért kellene nekem ezt tudnom?! Ezt egészen 2018-ig nem értettem, amikor kezdett összeállni a kép, hogy a Szentlélek rólam beszélt, mint a szerencsésről. Ez segít elfogadni és megérteni, hogy az az öröm, amit a leendő feleségem iránt érzek, nem csak a sajátom, hanem helyes Isten előtt is. Fontos a házasságot tisztelni, nemcsak az emberek, hanem Isten előtt is, sőt, leginkább előtte. Meg kell próbálnunk mindenben tisztelni az Atyát, és senkivel szemben nem igazságtalannak lenni. Sok minden történik ebben az évben, és azt tapasztalom, hogy mind a gyülekezet, mind a közeli hívő barátok gyanakvóak, és azt gondolják, nőcsábász vagyok. Akárhogy is, én biztos vagyok a dolgomban, és ő is az. Ugyanakkor Isten azt mondja nekünk, hogy nem részesülhetünk a házasság örömeiben, amíg nem vagyunk házасok. Mert hogyan is dolgozhatnánk Érte, ha vétünk a házasság ellen, és bűnt követünk el az Ő teste ellen?

Minden szabad nékem, de nem minden használ; minden szabad nékem, de én nem engedem, hogy bármi is uralkodjék rajtam. Az eddel a hasnak van, és a has az eddelnek; Isten pedig mindezt megsemmisíti. A test pedig nem a paráznaságé, hanem az Úré, és az Úr a testé. Isten pedig az Urat is feltámasztotta, és minket is feltámaszt az ő hatalma által. Nem tudjátok-e, hogy a ti testeitek a Krisztusnak tagjai? Elvegyem-e hát a Krisztus tagjait, és parázna nőnek tagjaivá tegyem? Távol legyen! Avagy nem tudjátok-e, hogy a ki a parázna nővel egyesül, egy test vele? Mert ketten lesznek, úgymond, egy testté. A ki pedig az Úrral egyesül, egy lélek ő vele. Kerüljétek a paráznaságot! **Minden bűn, melyet az ember cselekszik, kívül van a testen; de a ki paráználkodik, a maga teste ellen vétkezik.** Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma, a melyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek azért az Istent a ti testetekben.

— 1 Korintus 6:12-20

Mindent összevetve úgy döntünk, hogy hallgatunk Istenre, és a testünkkel tiszteljük Őt, és ezt tesszük a mai napig is. Sokat mondhatnék és megoszthatnék arról, ami történt. Akárhogy is, tudom, hogy én és a leendő feleségem néhány év múlva nagy ajándékot kapunk. A Szentlélek mondta is, és meg is mutatta nekem, mi az. Ezt azért mondhatom, mert az a hölgy, aki prófétált a leendő feleségemnek, a nővéréről is beszélt, és minden, amit mondott, beteljesedett és igaznak bizonyult. Amikor a Szentlélek először beszélt erről, őszintén szólva azt hittem, elment az eszem. De négy tanú van arra, amit Isten egy majdnem 40 éves időszakon keresztül elmondott. Amikor némi elkeseredettségemben nemrég megkértem Istent, hogy erősítse meg ezt, egy hívő nőtestvér kapott egy álmot, amely világossá tette, hogy ez Istentől volt és van. Miért osztom meg ezt, még ha nem is teljesen egyértelmű, amit valójában mondok? Mert szeretném, ha a nem hívők látnák, hogy a mennyei Isten fantasztikusan jó, és van remény mindenki számára. Néme-

lyikünk sötét völgyekben jár, és én bizonyosságot akarok tenni arról, amit láttam és hallottam, nem csak magamban tartani. Ez nem jelenti azt, hogy mindig mindent elmondhatok, mivel vannak dolgok, amik magánjellegűek és nem megoszthatóak. Természetesen ez egyensúlyozás. Isten mindenesetre csodálatos világot teremtett, és megmutatja szeretetét irántunk Igéjén és a Szentlelken keresztül. Megtart minket a hullámhegyeken és hullámvölgyeken keresztül, ha hagyjuk Neki (Zsoltárok 23:4). Gondot visel a szívünkre a viharokban, és megérdemli dicséretünket és odaadásunkat.

A próféta asszony, aki a leendő feleségemmel beszélt, a harmadik tanú, és ő 35 évvel ezelőtt ugyanerről szólt. A második tanú a leendő feleségem, és ő maga is látta az ajándékot, amit kapunk, és megdöbbsent rajta, de Isten valóban kegyelmes volt hozzánk. Kicsit titokzatos vagyok, amikor ezt írom, de nem minden helyénvaló a nyilvános megosztásra.

Öt gyermekem van, és már tudom – Isten megmutatta –, mi vár rám e tekintetben is. Nem mindenki fogja elfogadni ezt a bizonyrágtételt, amíg be nem következik, de részeket megosztok belőle, hogy később senki ne mondhaszon ellent nekem. Valójában küzdöttem a Szentlélek ellen ebben, mert annyira erős volt ez számomra, hogy elbizonytalanodtam a saját üdvösségemben amiatt, amit a Szentlélek mutatott. Néha sokkoló, amikor Isten jövőbeli eseményeket mutat meg, különösen, ha az ennyire személyes és közeli. És abban a pillanatban megkérdőjeleztem a saját üdvösségemet. Akárhogy is, Isten jó. Fájdalmas volt elveszíteni a saját gyermekeim közelségét a mindennapokban, ezért nagyon hálás vagyok Istennek, és örülök annak, ami történni fog. Erről a leendő feleségem maga sem szívesen beszél a helyzete miatt, így hát ez van. Remélem és imádkozom azért, hogy képesek legyünk megtenni azt, amit Isten kér tőlünk a továbbiakban.

Amikor valaki 11 évet vár menekültstátuszra Norvégiában, sok próbán megy keresztül. Isten nagyon jó volt hozzá, és néhány évvel ezelőtt a levangeri Bønnesenter-ben kézrátétellel meggyógyult a lába. Az alhasi fájdalmak is, amelyeket minden menstruációkor érzett körülbelül 10 éves kora óta, megszűntek az imádság után körülbelül 3 évvel ezelőtt (Jakab 5:16). És mentálisan is egyre jobban van. Aktív és szociális nő, aki sokat tesz a környezetéért, és fia 2022. június 13-án orvosként diplomázott 6 év tanulmány után.

Kezdetben leendő feleségem egyik fia nem örült nekem. Pont erről jut eszembe: emlékszem, leendő feleségem mesélte egy nap, hogyan kapott bátorítást Istentől több mint 10 évvel ezelőtt. Ebben látta egyik fiát egy folyosón állni, szakállal és fehér köpenyben, mint egy orvost. Ezt akkor mutatták meg neki, amikor Törökországban voltak, ahol a fiának esélye sem volt iskolába járni és továbbtanulni. Most egyszerűen mesélem el, de akkoriban egyáltalán nem volt könnyű az életük, ezért Istennek jó oka volt arra, hogy bátorítsa őt. Különleges látni, ahogy az ilyen dolgok megtörténnek, de utólag már értem, miért mondta a Szentlélek, hogy szerencsés vagyok, amiért őt kapom. Gyakran csak akkor értem meg a Szentlélek szavait, amikor látom, hogy beteljesednek, és ez lehet hónapokkal vagy évekkel később is. Kicsit ironikus, de az ex-feleségem azzal volt elfoglalva,

hogy a hibáimat keresse, és nem azzal, hogy amit valójában tettem, az Istennek tetsző volt-e. Sokkal több kritikát kaptam emberektől a viselkedésem miatt, mint amennyi feddést a Szentlélektől. De a Szentlélek is megfeddett, csak hogy tisztázzuk. És ez több alkalommal is megtörtént.

A leendő feleségemmel töltött idő után látom, hogy ő evangélista, és Isten tüze és szeretete van benne az evangélium megosztása iránt. Nagyon közösségi ember és erőforrás mások számára. Isten legutóbb akkor beszélt hozzá, amikor a Sotra szigetén, a Sartor Senter-ben lévő *Tremorkirken*-ben voltunk, jó egy héttel azelőtt, hogy eljöttem Øygarden-ből. Ott Isten megmutatta neki, hogy 5 hónap múlva elkezdünk együtt dolgozni, és ez 2022. június 19-én volt. Ez az első alkalom, hogy az Atya beszélt hozzá és dátumot adott neki, pontosan úgy, ahogy közösen kértük néhány nappal azelőtt. Az Atya meghallgatott minket, egészen fantasztikus! Ez nem jelenti azt, hogy a dolgok mindig egyszerűek, de nagy békességem és örömöm van abban, ami következik. Akárhogy is, most egy kicsit elébe mentem az eseményeknek. De szerettem volna megosztani egy keveset a leendő feleségemről, hogy tudjatok róla valamit.

Barátságunk egy korai szakaszában, 2018 körül, a Szentlélek megmutatja nekem, hogy neki *a padlóra kell kerülnie*. Nem értem, mit jelent ez, de rövid idővel később, amikor imádkozom érte, összecuslik és elalszik a karjaimban a padlón. Tovább imádkoztam, amíg be nem fejeztem, és amikor végül felébredt, olyan volt, mintha egy csecsemő szemébe néznék. Nem felejttem el az élményt, de valójában nem tudom pontosan, mi történt, azon kívül, hogy azt hiszem, egyfajta megtisztuláson ment keresztül. Tudom, hogy ez előre meg volt mondva, és hogy ez szükséges volt. Nyelveken imádkoztam felette, amíg aludt, mert tudom, hogy olyankor a lélek imádkozik, nem az értelmünk (Róma 8:26).

Szeretném hozzátenni, hogy a fia és *Testvér Ole Martin*, ketten a szentek közül, odajöttek hozzám, és ebben az évben egy *nőcsábászhoz* hasonlítottak. Emberek valótlanságokat is beszéltek a hátam mögött rólam és a leendő feleségemről, és idegesek voltak, hogy helyes-e, ami történik. Ő sem tett meg mindent, ami helyes volt Isten előtt, mielőtt megismerkedtünk, és ez a találkozó ennek is következménye volt. A fia aggódott érte. Mindannyian a múltunk eredményei vagyunk, és amikor megismerjük az igazságot, le kell vetköznünk a félelmet és a rettegést. Ez rám éppúgy vonatkozik, mint a testvéreimre. Amikor vádak fogalmazunk meg a sajátjaink ellen, azoknak megalapozottaknak kell lenniük, és szeretettel kell közelednünk. Ez itt nem történt meg, de őt jó testvérnek ismerem, és most már teljesen rendben van, hogy egy kicsit túllőtt a célon, bár teljesen felesleges volt. A leendő feleségemet gyakorlatilag kényszerítették, hogy maradjon távol tőlem a következő 6 hétben. Sokk volt ilyen módon megvádolva lenni, és ebben az időszakban teljesen elfogyott az energiám. Ekkor beszélt hozzám a Szentlélek, és konkrétan adott nekem egy nevet, aminek a mai napig örülök. Nemcsak ezt, hanem a Szentlélek figyelmeztetett is, és azt mondta, hogy én és a leendő feleségem később *el fogjuk szűrni* (rote det til). Amit meg is tettünk, majd újra elfordultunk tőle. Hogy úgy mond-

jam, vigasztalást és intést is kaptam a Szentlélektől. Ami kicsit érdekes volt ebben az időszakban, hogy minden éjjel 9-10 órát aludtam, és ironikus módon ez milyen hatással volt a HUNT Forskningssenter-nél végzett munkámra. Az agyam éjszaka jól kipihente magát, és alapvetően remekül teljesítettem a munkában. Most kérdezhetnénk, hogy addig alulteljesítettem-e, de nem mondhatom, mert minden működött, amit csináltam, és Oddgeir nagyon elégedett volt a munkámmal. Képes voltam átlátni mindent, amire szükségük volt, megtaláltam és kijavítottam jelentős hibákat, amelyek még az én időm előtt kerültek a rendszerbe, eszközöket fejlesztettem, és megtettem mindent, amit elvártak tőlem, sőt többet is. Áadtam egy projektet is, amit a Közegészségügyi Intézetnek (Folkehelseinstituttet) készítettünk, és később is hasonlót tettem. Technikailag minden kiválóan működött, és nagyon élveztem a munkát, mivel a HUNT-nál töltött idő alatt a *Golang* nyelvet is megtanultam.

33. fejezet

Kutatóközpont (2019)

2019 közepe van, és befejeztem rendszermérnöki projekt munkámat a levangeri HUNT Forskningssenternél. Most Ázsiába utazom, és egy pásztorral felmegyek a hegyekbe egy ottani pásztorcsoporthoz, hogy megosszam az igét és együtt dolgozzam velük (Máté 28:19).

Az egyik ázsiai országban tartózkodva a Szent Szellem bizonyos alkalmakkor szólt hozzám, amikor el kellett viselnem, hogy az Ő szája legyek a nép felé intő szóval. Az egyik ilyen alkalom az volt, amikor a gyülekezet egyik véne vétkezett ellene. Én nem tudtam róla, de szellememben erősen éreztem, mielőtt saját szememmel láttam volna. A másik alkalommal egy keresztény orvos beteg volt, és teljesen lebénulva feküdt egy hordágyon, közvetlenül a föld felett. Vizeletszaga volt. A Szent Szellem azt mondta, hogy az állapota önhibájából ered, és nekem engedelmeskednem kellett, és megmondanom ezt neki. Könnyek szöktek a szemébe, és megvallotta, hogy amit mondtam, az igaz, és elismerte, amit tett (Jakab 5:16). Imádkoztunk érte, és attól a ponttól kezdve elindult a gyógyulás, és néhány hónappal később már újra lábra állt. Idős ember volt, és sajnos nem sokkal később meghalt, bár a bénulásból felépült.

A missziós út után visszatértem, és elkezdtem munkát keresni. Különböző interjúkra hívtak be, de mégsem sikerült. Nyolc hónap után kicsit feladtam, és elkezdtem tesztelni egy új termékkel kapcsolatos ötletemet. Ezt egy, az önkormányzat által megbízott harmadik félen, a verdali *Proneo AS*-en keresztül értékeltettem ki. Egy teljes jelentéssel érkeztem hozzájuk arról, amit már kifejlesztettem, valamint az új termék ötletéről. A vezető meglepettnek tűnt, és az általa előkészített kérdésekre a jelentésemben már benne volt a válasz.

A Proneo zöld utat adott az ötletnek, én pedig támogatásért folyamodtam a NAV-hoz (Példabeszédek 16:3). Miről szól ez? Egy új termékről, amely segít az embereknek digitális könyveket készíteni, és ezeket saját írású vagy vásárolt szótárakkal ötvözni, mind ezt online értékesítésre vagy digitális terjesztésre. Tudomásom szerint jelenleg nincs hasonló eszköz a piacon. Visszatekintve 2012-re, a Kvinneforum Nordhordland profétálta, hogy talán *valami újat fogok tenni, amit még senki más nem tett azelőtt*; dolgokat fogok egybefonni. Ez jól összecseng a régi publikációs motorral is.

Néhány hét elbírálási idő után megkaptam a jóváhagyást a pályázatra, és megkezdtem az egyéves fejlesztést a saját otthoni irodámban. **Korábban írtam arról, hogy 2017 decemberében Isten azt mondta nekem: két év az érési idő** (Prédikátor 3:1). Ekkor

döbbsentem rá, hogy amikor elkezdtem a pályázati folyamatot, pontosan két év telt el. A NAV-tól kapott támogatás pedig szinte ugyanazon a napon érkezett meg, amikor Norvégia lezárt. Feltűnt nekem, hogy az új eszközön végzett munka megkezdésének időpontja egybeesik azzal, amikor a munkanélküli segély időtartamát meghosszabbították, és ráadásul szabadságpénzt is adtak a segély után.

Egy évig dolgoztam otthonról, miközben a kormány extra támogatást vezetett be a munkanélkülieknek. Közvetlenül azelőtt, hogy megkaptam a NAV-tól a tizenkét hónapos otthoni munkára vonatkozó támogatást, azt álmodtam, hogy kitakarítom az egyik szobámat. Körülbelül ugyanebben az időben leendő feleségem azt álmodta, hogy rengeteg kartondobozt lát a nappalimban. Nem értettem, mit jelent ez, és az egészet kicsit furcsának találtam. Leendő feleségem javasolta, hogy használjuk az egyik hálósobát otthoni irodának, és elkezdtek kipakolni onnan. Átvittük az ágyamat a nappaliba, és ezzel egyidejűleg kitakarítottunk a nappaliban és a tetőtéri tárolóban is. Amikor meglátam az összes kartondobozt a nappali padlóján, és a hálósoba már üres volt, rájöttem, mit tett Isten. Az Atya két évvel korábban beszélt erről a projektről, és egyúttal megmutatta nekünk annak kezdetét is. Izgultam, hogy belevágjak-e egy ilyen projektbe Isten nélkül, és utólag megkönnyebbültem, hogy az Atya megmutatta nekem ezt (Filippi 1:6).

Ebben az évben erős nyugtalanságot éreztem az apám miatt is. Meglátogatott engem, és akkor azt éreztem, hogy valami komoly baj van. Mondtam neki, hogy szeretném megkeresztelni a folyóban, közvetlenül ott, ahol laktam. Sajnos határozottan visszautasította, majd a Fülöp-szigetekre utazott. Nem volt békességem az apámmal kapcsolatban ebben az időben (Róma 9:1-2).

34. fejezet

Kutatóközpont (2020)

2020 eleje van, és azon dolgozom, hogy befejezzem a termékem pilot verzióját. A dolgok kezdenek összeállni, de közben kissé aggódom amiatt, mi történik majd, ha a NAV-tól kapott támogatás megszűnik, és ott állok munka és pénz nélkül. Ekkor történik, hogy egy hittestvérem, egy asszony, aki a férjével együtt az Egyesült Államokban szolgál egy lelkes házaspár tagjaként, felveszi velem a kapcsolatot a Facebookon. Elmondja nekem, hogy olyasmit tettem közzé a Facebookon, ami nem helyes. Megköszönöm ezt neki, és törölöm a bejegyzést. Meglepődött az alázatomon, és hirtelen szólni kezd hozzá a Szentlélek, megmutatva neki egy anyagi áttörést az életemben. Azt is elmondja, hogy Isten meghallgatta az imáimat a jövőbeni szolgálatommal kapcsolatban. Tűnődöm, mit jelenthet ez, de tudatosan próbálok nyugodt maradni a jövővel kapcsolatban, ami nem mindig egyszerű. Meg kell hagyni, több lehetséges forgatókönyvet is mérlegeltem arra nézve, hogyan fogok boldogulni az elkövetkező időben, de Isten két álmon keresztül helyretett engem. Az egyik álomban látom a Vasa-hajót kifutni a kikötőből, majd gyorsan elsüllyedni. A másik álomban egy magas, elnyújtott teremben repülök, és úgy viselkedem, mint egy nyafogó Superman, miközben odabent körözk. Megértem, hogy Isten azt mutatja meg: hiábavaló a jövőt tervezgetni, és azért helyezett ide, amilyen időben éppen vagyok, és nem szabad panaszkodnom ott, ahová Ő állított (Ézsaiás 55:8-9). Ez megnyugtat engem.

Közvetlenül azelőtt, hogy a NAV támogatása lejárna, felveszem a kapcsolatot Oddgeirrel. Kiderül, hogy ebben az évben egy komoly tanácsadói megbízást kapok a HUNT-tól, emellett pedig jogdíjakat a megjelent publikációim eladása után. Más szóval, anyagilag minden elrendeződik (Filippi 4:19). Hozzátehető, hogy a termék, amelyet ebben az évben a Kutatóközpont számára építettem, már használatban van az *Aldring i Trøndelag* (AiT) és a COVID-projektjükben, amely két évig tart, és szintén a kívánt módon működik:

Kifogástalanul működik.

— *Oddgeir Holmen visszajelzése*

A gyerekekkel minden rendben, de egy napon mindannyiunknak meg kell állnunk Isten előtt az életünkkel és azokkal a döntésekkel, amelyeket a házastársunkkal szemben és egyébként a szentekkel szemben hoztunk (Róma 14:12). Vannak dolgok, amiket más-képp kellett volna látnom a volt feleségemmel és a gyerekekkel kapcsolatban, de a válasz nem része ennek.

Ebben az évben a levangeri menekültszállítás beszünteti működését. Leendő feleségemet egy új menekültszállásra helyezik át, amitől egy kicsit tartott, mivel Isten figyelmeztette őt, hogy a dolgok egy ideig nehezedni fognak. Ugyanakkor Isten jelzi, hogy a várakozási idő lejárt, bár konkrét időpontot nem kapunk erre vonatkozóan. Türelmesnek kell lennünk (Zsidók 10:36). Az év elején összegyűjtöttem az ügyiratokat és dokumentáltam az ő evangéliumi munkáját itt Norvégiában. Ezt elküldtük a *Norsk Organisasjon for Asylsøkere* (NOAS) szervezetnek. Őt különböző házaspár és Sharon fia írt levelet, amelyben kezeskednek érte. A várható ügyintézési idő legfeljebb tizenkét hónap, kilenc hónapos várakozással, de a mai napig a tizennyolcadik hónapban járunk anélkül, hogy az UNE-től bármilyen visszajelzést kaptunk volna.

A Bjørn miatt érzett 2019-es nyugtalanságom ebben az évben beigazolódik. A Fülöpszigeteken tartózkodva véletlenül meglövik. Az orvosok szerint, ha a golyó nem találja el a bordáját és nem változtat irányt a testében, valószínűleg meghalt volna. Úgy vélték, angyalok segítettek neki (Zsoltárok 91:11), és nyilvánvalóan csoda volt, hogy túlélte. Szerettem volna megkeresztelni őt a folyóban, mielőtt elutazott, de ő ezt elutasította. Most már értem, hogy a miatta érzett nyugtalanságom valós volt, és nem éreztem biztosnak, hogy valóban Isten kezében volt-e egészen addig a pillanatig. Remélem, van benne elég alázat elismerni ezt, ha valaki kérdezi őt – mind a keresztkedést, mind a korábban történeteket. Mindenesetre nem az ő hibája volt, áldozata lett egy gyilkossági kísérletnek, amely a mellette ülő személy ellen irányult. Az indíték egy pénzügyi adósság eltörlése volt.

35. fejezet

Publifye AS (2021)

Elérkeztünk a 2021-es évhez, és annak az évnek a végén járok, amelyben a NAV támogatott a munkámban. Most megalapítom a Publifye AS-t. Hiszem, hogy a jövőben sokan örülni fognak a terméknek és a mögötte álló erőforrásoknak. Ez egy olyan eszköz, amely iskoláknak, szervezeteknek és magánszemélyeknek egyaránt lehetőséget ad arra, hogy nagyobb elkötelezettséget teremtsenek a tanulás és az olvasás iránt (Róma 11:29). A tanárok, egyetemi hallgatók és diákok ezt saját szövegek írására használhatják majd, amelyekbe szótárak vannak beleszöve – ami teljesen új dolog a piacon. Az ehhez szükséges tudás egy része abból a tapasztalatból származik, amelyet több ezer digitális könyv építése során szereztem, többmillió kapcsolódási ponttal rendelkező szótárakkal, számos terjesztővel és technológiai megoldással ötvözve.

Amikor 2014-ben, az USA-ból való távozásom előtt prófétai szót kaptam, egy próféta azt mondta nekem, hogy kreatív vagyok, és ez igaz is. Elhangzott az is, hogy nehéz időszak áll előttem. De szeretek dolgokat alkotni, ha mondhatni így, és megvan a képességem arra, hogy meglássam, hogyan valósítsam meg azokat, és ez segíteni fog kivezetni minket a nehéz időszakból (Példabeszédek 16:3).

Ami az édesapámat illeti: amikor ebben az évben meglátogatott, őszinte voltam vele, és kértem, hogy keresztkedjen meg Jézus Krisztusban. Habár kételkedett, végül igent mondott, és én, valamint leendő feleségem megkereszteltük őt a Levanger folyóban. Jómagam bizonytalan voltam abban, hogy ez helyes-e, ezért jelet kértem Istentől. Ami ezután történt, az az, hogy egy hívő testvérnő, *Maryam*, látomást kapott édesapámról: először egy börtönben látta őt, majd később a börtönön kívül. Tengerészsapka volt rajta, fehér szakállá volt, Jézus és én pedig mögötte álltunk. Maryam soha nem találkozott az apámmal, és nem tudta, hogy tengerész volt, ahogyan azt sem, hogy fehér szakállá van, így ez megnyugtató volt. Maryam egy üzenetet is küldött nekem közvetlenül a keresztele előtt, amelyben azt írta, hogy az apám *minden bizonnyal megkeresztelkedik a hétvégén*. Minden pontról pontra beigazolódott. A Maryamtól kapott kép egyértelművé tette, hogy Isten a keresztség által szabaddá tette az apámat (Róma 6:4), és ez elegendő megerősítés volt számomra.

Édesapám néhai felesége, Ragnhild is elfogadta Jézus *ajándékát* mindössze néhány hónappal a halála előtt. Akkoriban Isten azt helyezte a szívemre, hogy utazzak Bergen városába, röviddel az eltávazása előtt. Emlékszem, beléptem a gondozóotthon szobájába, és ő úgy ragyogott fel előttem, mint a nap. Élete nagy részében küzdelmes sorsa volt,

ezért csodálatos volt ezt látni, és szent meggyőződése, hogy angyalok voltak velünk a szobában aznap. Megosztottam vele az evangéliumot, és ő befogadta Jézust. Lehetséges egy ember számára, hogy igent mondjon Jézusra és újjászülessen (János 3:3), még akkor is, ha az elméje nem fogja fel, mi történik, mert én magam is átéltem ezt. Bízom benne, hogy Isten az Ő kegyelmében és erejében megtartja ígéletét, és mind Ragnhildot, mind az édesapámat az Ő biztonságos kezében őrzi (Filippi 1:6).

Áldott legyen az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre elhatározta, hogy fiává fogad minket Jézus Krisztus által, akarata tetszése szerint, kegyelme dicsőségének magasztalására, amellyel megajándékozott minket a Szeretettben. Őbenne van a mi váltságunk az ő vére által, bűneink bocsánata az ő kegyelmének gazdagsága szerint, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel. Mert megismertette velünk akaratának titkát az ő tetszése szerint, amelyet előre elhatározott önmagában, az idők teljességének rendjére nézve, hogy Krisztusban összefoglaljon mindeneket, a mennyekben levőket és a földön levőket egyaránt. Őbenne lettünk örökösökké is, miután eleve elrendeltettünk annak végzése szerint, aki mindent saját akarata tanácsa szerint cselekszik, hogy dicsőségének magasztalására legyünk mi, akik már előre reménykedtünk a Krisztusban. Őbenne titeket is, miután hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek, **megjelölt az ígélet Szentlelkével mint pecséttel, aki örökségünk záloga, Isten tulajdon népének megváltására, az ő dicsőségének magasztalására.**

— *Efezus 1:3-14*

Ez volt az az év is, amikor leendő feleségem képet kapott Istentől arról, hogy a dolgok jobbra fordulnak, és *derengés látszik a horizonton*, amit Isten 2022 júniusában a Sotra szigetén található Tremorkirken gyülekezetben konkrétan meg is erősített.

Vannak gyülekezetek, amelyek keresik Isten akaratát és az Ő kegyelmi ajándékait, de erős hiányt érzek aziránt, hogy Isten Szelleme által vezetett istenfélő szenteket lássak az egyházban; sajnos sok gyülekezet megtagadja Isten erejét és a Szentlelket:

akiknél megvan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét. Az ilyenektől fordulj el!

— *2Timóteus 3:5*

Hogyan várhatja el az egyház, hogy az evangélium Isten ereje nélkül haladjon előre (1Korinthus 4:20)? Az emberek nem tudják, mit mulasztanak el, mert a magunkét keressük, és nem az Istenét; még ha kívülről szépnek is tűnik, halál után nincs benne élet (Róma 8:6). A megtérésem után keserű szájíz maradt bennem arra gondolva, hogy korábban a Den Norske Kirke tagja voltam, de nem tudtam meg az igazságot: hogy vallást kell tennem a számmal, felnőttként meg kell keresztelkednem, és fogadnom kell az áldást azáltal, hogy a szentek rám teszik a kezüket (Róma 10:9-10).

36. fejezet

Az út tovább (2022)

2022 közepén járunk, és már nagyon vártam, hogy leendő feleségem megkapja a tartózkodási engedélyt, hogy elkezdhessük közös szolgálatunkat. Ez azonban nem történt meg, és a Járásbíróság (Tingretten) egyáltalán nem volt nyitott az ügyére. Mondhatom azt, hogy egy évvel ezelőtt mindketten azt álmodtuk, hogy az ügyintézés nem lesz *«szalonképes»*, ha lehet így fogalmazni. Ennek ellenére békességem van (Filippi 4:7), még akkor is, ha őszintén szólva a Den Norske Stat részéről ezt árulásnak éreztem. És az ál- munk is pontosan ezt mutatta meg: hogy az ügyintézési rendszer olyan volt, mint egy szennyvízcsatorna.

Egy menedékkérő korábban alig kétezer koronát kapott havonta, de ez háromezerre emelkedett. Ennek kellene fedeznie az étkezést, a ruházkodást és a közlekedést. Tudok olyan menedékkérőkről, akiknél elmegy az áram, ha bekapcsolják a vízforralót, mert túl sokan laknak egy házban. Télen pedig előfordult, hogy napokra megszűnt a főfűtés, így különösen melegen kellett öltözködniük, és be kellett érniük egy kis kályhával a hálószo- bában. Általában több emberrel kell osztozniuk a hálósobán és a fürdőszobán. Mind- ezek ellenére nehéz lenne azt mondani, hogy nem vagyunk áldottak, mert valóban azok vagyunk. Embereken segítettünk együtt, beszélgettünk, kerestük Istent, örvendeztünk, gyülekezetbe jártunk, ő pedig évek óta önkénteskedik a gyülekezetben és azon kívül is. Dolgozott a Den Norske Kirke-ben, a Vineyard-ban Levanger-ben, segített az időseknek az idősoththonban, tagja volt a helyi Sanitetsforeningen-nek ott és Trondheim-ben is. Ak- tíván megosztja az evangéliumot az emberekkel, bárhol is jár, és evangelizációs mun- kánk fokozódni fog a jövőben, ha engedelmesek leszünk az időnkkel, erőforrásainkkal és magánéletünkkel. Embereket kereszteltünk meg együtt, részt vesz az alkalmakon, és házassági kurzuson is jelen van videóhívásokon keresztül, ahol a világ minden tájáról, többek között az USA-ból is bekapcsolódnak lelkipásztor házaspárok.

Egy 2022 júniusi, Øygarden-ben tett kirándulás alkalmával találkoztam egy fiatal fiúval, aki elmesélte, hogy az unokahúga hallotta a Szentlelket beszélni hozzá, és utá- na percekig teljesen szóhoz sem jutott. Mindig öröm hallani mások bizonyágtételét a Szentlélek munkájáról az életükben. A tartózkodásom alatt több fiatalnak is hirdettem az evangéliumot, köztük ennek a fiúnak és a barátnőjének is.

Kicsit később egy másik fiatal csoporttal találkoztam az Øygarden Terminal-nál, ahol kézzel a térde. Az előző éjszaka azt álmodtam, hogy valaki meghalt a sekély vízben. Ami ezután történt: ebben a társaságban egy fi-

atal fiú elmesélte nekem, hogy idén tavasszal meghalt a medencében, de néhány perc után újraélesztették. Ez az újságban is benne volt, meg is mutatták nekem a mobiljukon. Csak ekkor mondtam el nekik, mit mutatott nekem Isten az előző éjszaka. Az, hogy Isten ilyen dolgokat mutat nekem, Isten élő tanújává tesz engem, erőben és nem csak szavakkal. Gyakran, amikor fiatalokkal beszélek, rengeteg kérdést kapok, ezért fontos, hogy előtte keressem Istent, imádkozzam, tanulmányozzam és emésszem az Ő igéjét és azt, amit nekem adott, hogy képes legyek válaszolni, és ne jöjjen zavarba, amikor mindenre kíváncsiak.

Személy szerint nagyon aktívvá válok, amikor fiataloknak bizonyosságot teszek, mert olyan, mintha tűz égne bennem. El kell várnunk, hogy Isten velünk legyen, és sokszor jelek és csodák követik az imát (Márk 16:17-18). Bízunk kell Istenben, és hinnünk kell, hogy a gyógyulások megtörténnek, és az emberek megszabadulnak a fájdalomtól és a problémáktól, még ha nem is látjuk mindig azonnal. Ugyanilyen fontos hinni abban, hogy a keresztség megszabadítja őket a haláltól (Róma 6:4)! De mindig igyekszem ott találkozni az emberekkel, ahol éppen tartanak, ahogy Pál is beszél erről. Látom, hogy Isten emberekhez vezet, és rámutat nekik az én életemen keresztül; olykor fantasztikus örömet tapasztaltam meg, és tudom, hogy e munka folytatása már az ajtó előtt áll.

A következő eset 2022. július 13-án történt:

Éppen egy muszlim nővel beszélgettem, és arról tettem bizonyosságot, hogy egyedül Isten jó, ahogy Jézus mondja nekünk (Márk 10:18). Ezután arról beszéltem, hogy Isten megemésztő tűz (Zsidók 12:29), és hogy az ember nem láthatja az Atyát anélkül, hogy meg ne halna (2Mózes 33:20). Hirtelen félrekapja a fejét, és azt mondja, nem tud a szemembe nézni, mert azok *«megváltoztatják a színüket»*. Ez talán háromszor fordult elő a következő tizenöt percben, és minden alkalommal láttam, hogy egyértelmű félelem szállja meg, ami teljesen kizökkenti. Teljesen tudatában vagyok azoknak a csodáknak, amelyek akkor történnek, amikor Istenért munkálkodunk, de ez korábban még nem fordult elő velem; elcsodálkoztam, és kerestem Istent a válaszáért. Úgy hiszem, az előttem álló asszony nem akart megtisztulni a bűneitől, és nem bírta elviselni, amikor Isten megmutatott valamennyit önmagából a szememen keresztül. Mielőtt ez megtörtént volna, azt mondta, soha nem fogja elhagyni a muszlim hitet. Kérdés, mi történik ezután, megérti-e a történet súlyát, hacsak a Sátánnak nem sikerül ezt is ellopnia tőle.

— *Találkozás Istennel*

Jelek és csodák követik azt, aki Jézust Úrnak és Mesternek vallja szóval és cselekedettel. És amit a saját szemével látott, azt később sem tagadhatja le. Én sem akarok homályt

vetni az igazságra, és azt mondani, hogy mindenki a Mennybe kerül. Jézus Krisztus, Isten egyszülött Fia, az út, az igazság és az élet (János 14:6). Be kell fogadnunk Őt, hogy megtisztuljunk bűneinktől:

És monda nékik: *«Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek. Aki hiszen és megkeresztelkedik, üdvözülni fog; aki pedig nem hiszen, elkárhozik.»*

— Márk 16:15-16

Amikor Isten megmutatta leendő feleségemnek, hogy pontosan hány hónap van még hátra, amíg elkezdhetjük a közös munkát, az olyan volt, mintha egy írás jelent volna meg előtte a képernyőn. Kicsit *meghökken*, de sikerült a mobilommal hangfelvételt készítenem róla, amikor utána elmesélte nekem. Amit az Atya tett értem és leendő feleségemért az elmúlt években, az hatalmas áldás (Zsoltárok 103:2).

Már elkezdtek a szervezést Ázsiában olyan munkatársakkal, akik az evangélium terjesztésén dolgoznak.

Ahogy ezt 2026-ban írom, az öt gyermekemmel jó a kapcsolatom, és amikor csak tudnak, csatlakoznak hozzám, beleértve a közelgő húsvétot is. Vágyom arra a napra, amikor építhetnek egy otthont, ahol szabadon jöhetnek-mehetnek, ahogy csak szeretnék. Jövőbeli feleségem menekültügyi ügye nyolc év után is megoldatlan maradt, ami azt jelenti, hogy a norvég törvények szerint továbbra sem házasodhatunk össze. Várunk, és bízunk Isten időztetésében (Habakuk 2:3). Sok minden történt 2022 óta, de a munka folytatódik—mind a szolgálat, mind a kiadványok—, és hiszem, hogy a legjobb fejezetek még előttünk állnak.

Még sok minden van, amit nem mondtam el és nem osztottam meg, de remélem, ez a memoár útmutatást ad arra nézve, hogy mi mellett állok, és hol tart engem Isten (Jeremiás 29:11).

37. fejezet

Ki Jézus Krisztus?

Remélem, egy nap írhatok arról, hogy valójában ki is *Jézus Krisztus* az Ó- és Újszövetségben. Sokan nem értik, hogy Jézus Krisztus az, aki minket teremtett (Kolossé 1:16), és nem csupán Isten Fia. Jézus azt mondta, hogy amikor Őt látjuk, az Istent látjuk (János 14:9). Noha az „Isten” kifejezés az Atyára, a Fiúra és a Szentlélekre utal, János evangéliuma megerősíti azt, amit sokan álmaikban tapasztalnak: hogy semmi sem teremtett, csakis Jézuson keresztül, beleértve téged és engem is. Jézus sok embernek felfedi valódi énjét álmaikban, elmondva nekik, hogy Ő Isten (János 10:30, Ézsaiás 9:6). Ez összhangban van a Bibliával; ez nem véletlen. Ez nem paradoxon, és ezért mondta Jézus a tanítványoknak, hogy amikor Őt látták, az Istent látták. Ugyanebből az okból sokan – gyakran olyanok, akik keresztényeket üldöztek vagy ölték egy hamis vallás szolgálatában – hirtelen azt álmodják, hogy Jézus eljön hozzájuk, kijelentve, hogy Ő Isten, és megkérdezi, miért üldözik az Ő népet.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben Istennél volt. Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

— *János 1:1-3*

Az *alternatív irodalom* visszatérő témája Jézus leírása „felemelkedett mesterként” vagy csupán prófétaként. Ezek a források tagadják, hogy az Ő vére tisztára mos minket bűneinktől (Zsidók 9:22, Róma 5:9), vagy hogy Ő teremtette az emberiséget. Azt is figyelmen kívül hagyják, hogy Ő Isten Fia; ha egyáltalán szóba kerül a téma, a szerzők megpróbálják áldozatát valami felszínes és tisztán szimbolikus dologgá kiforgatni, ahelyett, hogy olyasvalaminek tekintenék, amiben nekünk személyesen részesülnünk kell. Amikor Jézus azt mondja, hogy ennünk kell az Ő testét és innunk kell az Ő véré, hogy örök életünk legyen, létfontosságú, hogy figyelembe vegyük:

Jézus így szólt hozzájuk: «Bizony, bizony, mondom nektek: ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok a véré, nincsen élet tibennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én vére, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem valódi étel, és az én vérem valódi ital. Aki eszi az én testemet, és issza az én vére, az énbennem marad, és én őbenne. Ahogyan engem az élő Atya küldött el, és én az Atya által élek,

úgy az is, aki engem eszik, élni fog énáltalam. Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le; ez nem olyan, mint amelyet az atyák ettek, és mégis meghaltak: aki ezt a kenyeret eszi, élni fog örökké.»

— János 6:53-58

A földönkívüli lényekkel és UFO-kkal kapcsolatos különféle történetek és magyarázatok egy olyan álarcosbál részei, amelynek célja, hogy elterelje figyelmünket az igazságról. Jól ismerem ezeket a kérdéseket, mivel hosszú évekig tanulmányoztam őket – lényegesen többet, mint az átlagember. Ezt nem gőgből mondom. Értem (bár némelyek ironikusnak találhatják), hogy a *természetfeletti* nagy része éppolyan valóságos, mint az Istentől jövő csodák, amelyeknek tanúja voltam. Azonban az a tény, hogy egy ilyen esemény megtörtént, nem feltétlenül jelenti azt, hogy az az igazságot képviseli. Olyan ez, mint egy cirkuszba látogatni: nagy a zaj és a felhajtás, de a cél nem az, hogy *közelebb vigyen az élethez*, hanem a szórakoztatás. Az embereket gyakran haláluk napjáig szórakoztatják, anélkül, hogy valaha is elnyerték volna az életet (Példabeszédek 14:12). Bizonyos értelemben triviálisan hangzik, de megtörténik. Olyan lesz, mint a heroinfüggőség, ahol az embert felemésztik a következő adagról szóló gondolatok; kiszívja az életet az emberből. Csak mert valaki kívülről jól néz ki, még nem jelenti azt, hogy belül van élet.

Hiszem, hogy legtöbbünk ismer olyanokat, akik a tisztátalan lelkeken keresztül tapasztalták meg a csodás dolgokat, de keveseknek adatik meg az ajándék, hogy megkülönböztessék, mik is ezek valójában. Tapasztalatom szerint az ezen események mögött álló szellemek nem vallják Jézust Úrnak, és végső gyümölcsük a halál, nem pedig az élet (2Korinthus 11:14). Talán némelyik a felszínen rendkívülinek tűnik, de a megtévesztés céljából történik. Nagyon hasonlít ahhoz, amikor embereket hipnotizálnak a televízióban, vagy amikor *fehér boszorkányokat* vagy *ördögűzőket* látunk szellemeket kiűzni házakból. Isten azt mondja, meg kell vizsgálnunk a lelkeket, hogy Tőle vannak-e:

Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, hogy Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött el a világba. Az Isten Lelkét erről ismeritek meg: amelyik lélek vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el, az Istentől van. Amelyik lélek pedig nem vallja Jézust, az nem Istentől van. Ez az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön, és most már a világban van.

— 1János 4:1-3

Az emberek hagyják magukat megtéveszteni és elcsábítani, mint az éjszakai fény félelme vonzó rákok vagy rovarok. „Gyümölcszeikről ismeritek meg őket” (Máté 7:16). Most már látom, hogy bár 2008 előtt nem születtem újjá, egy részem értette, hogy valami nincs rendben, még ha nem is tudtam pontosan megfogalmazni. Így van ez sokakkal

körülöttünk. Ezért osztjuk meg Isten igazságát, és mondjuk el másoknak, amit Ő a fülünkbe súg.

Tapasztalatból tudom, hogy e világ hatalmasságai próbálják elrejtetni az igazságot az emberek elől, mivel fiatalabb koromban én is részese voltam ennek. Sátán minden erejével azon van, hogy az embereket bármi másra fókuszálja Istenen kívül, gyakran elferdítve az igazságot, miszerint a házasságon kívüli szexuális élet bűn. Az intim jeleneteket tartalmazó filmek és egyéb médiatartalmak nemcsak Isten szemében rosszak, hanem azt is okozzák, hogy az emberek a bűn rabszolgaivá válnak, és még többre vágynak:

„Amikor felemelitek az Emberfiát, akkor tudjátok meg, hogy én vagyok, és semmit sem teszek önmagamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy szólok. És aki küldött engem, velem van: nem hagyott egyedül, mert én mindenkor azt teszem, ami neki kedves.” Amikor ezeket mondta, sokan hittek benne. Jézus ekkor így szólt a benne hívő zsidókhoz: „Ha ti megmaradtok az én ígében, valóban tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.” Azok ezt válaszolták neki: „Ábrahám utódai vagyunk, és soha nem szolgáltunk senkinek: hogyan mondhatod hát te, hogy szabadok lesztek?” Jézus így válaszolt nekik: „Bizony, bizony, mondom nektek: mindenki, aki bűnt cselekszik, szolgálja a bűnnek. A szolga pedig nem marad a házban örökké, a fiú marad ott örökké. Ha tehát a Fiú szabaddá tesz titeket, valóban szabadok lesztek. Tudom, hogy Ábrahám utódai vagytok, de meg akartok ölni, mert az én ígémnek nincs helye bennetek. Én azt beszélem, amit az én Atyámnál láttam, ti is azt teszitek, amit a ti atyátoktól hallottatok.” „A mi atyánk Ábrahám” – válaszolták neki. Jézus így szólt hozzájuk: „Ha Ábrahám gyermekei volnátok, Ábrahám cselekedeteit tennétek. De ti meg akartok ölni engem, olyan embert, aki az igazságot beszéltem nektek, amelyet az Istentől hallottam. Ábrahám nem ezt tette. Ti azt teszitek, amit a ti atyátok tesz.” Erre ezt mondták neki: „Mi nem paráznaságból születtünk, egy Atyánk van: az Isten.” Jézus így válaszolt nekik: „Ha Isten volna a ti Atyátok, szeretnétek engem, mert én az Istentől jöttem el és vagyok itt; nem magamtól jöttem, hanem ő küldött el engem. Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem vagytok képesek meghallani az én ígémet. Ti az ördög atyától valók vagytok, és atyátok kívánságait akartátok teljesíteni. Emberölő volt az kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a sajátjából szól, mert hazug, és a hazugság atyja. Mivel pedig én az igazságot mondom, nem hisztek nekem. Közületek ki tud rám bűnt bizonyítani? Ha az igazságot mondom, miért nem hisztek nekem? Aki az Istentől van, hallja az Isten beszédeit; ti azért nem halljátok, mert nem az Istentől valók vagytok.” Erre a zsidók így feleltek neki: „Vajon nem jól mondjuk, hogy samáriai vagy, és ör-

dög van benned?” Jézus így válaszolt: „Bennem nincs ördög, ellenkezőleg, én tisztelem az én Atyámat, ti pedig gyaláztok engem. Én nem keresem a magam dicsőségét: van, aki keresi, és ő majd ítéletet mond. Bizony, bizony, mondom nektek: ha valaki megtartja az én ígémet, nem lát halált soha.”

—János 8:25-51

A *tisztátalan lelkeknek* két oldala van. Az egyik az, hogy el akarják hitetni az emberekkel, hogy minden csak fizikai és anyagi, és nincsenek szellemi lények. A másik oldal akkor látható, amikor az emberek megértik, hogy létezik szellemi valóság. Amikor ez megtörténik, a tisztátalan lelkek megpróbálják a keresőket egy olyan mágikus világba bonyolítani, amely hajlamos elhomályosodni, minél mélyebbre megy benne az ember (1Timóteus 4:1). Kezdetben a dolgok csábítónak és ártalmatlannak tűnnek.

Egy férfi, aki ugyanabba a bibliaiskolába járt, mint én, egy képzett zongorista, teljesen elfordult Istentől (2Péter 2:20-22). Kapcsolatban állt egy nővel, akinek szintén prófétai ajándéka volt, de eltanácsolták őket a bibliaiskolából olyan okokból, amiket nem ismerek. Ezután teljesen elveszítették a talajt a lábuk alól. Egy időre minden a feje tetejére állt, ők pedig tárt karokkal *tántorogtak bele* ebbe. Az lett a vége, hogy télen egy hegyen meghalt a hidegtől, szemlátomást zavart mentális állapotban, egy szellemi nirvána keresése közben. A kárhozatba vivő út tágas, és sokan vannak, akik azon mennek be (Máté 7:13). Soha korábban nem láttam még senkit, aki ennyire drasztikusan elfordult volna Istentől, és ilyen hamar utána életét vesztette volna, annak ellenére, hogy több hívő előre figyelmeztette őt, és tisztán látták, mi zajlik. Úgy hiszem, mindketten abbahagyták a húsevést is, és radikális diétába kezdtek. Egyre soványabb lett, úgy írta le, mintha bármit elviselne, és mintha az egész szürreális lenne. Ez egy extrém véglet volt, de az egész spektrumot látjuk magunk körül. Sokan keresik az igazságot.

Sokan hagyják, hogy életüket egy tisztátalan szellemiség diktálja. Sok *fehér boszorkány* hiszi azt, hogy amit tesz, az jó, de a gyakorlatban Isten ellen és tisztátalan lelkekkel együtt dolgoznak (Galata 5:19-21). Némelyek emiatt személyes problémákkal szembesülnek, és nem értik az okát. Mennyei Atyánk óva intett minket a mágiától (5Mózes 18:10-12), mégis egyre népszerűbb a mai filmekben, például a Harry Potter sorozatban. Mi tér vissza sokukban? Miszticizmus és természetfeletti események – egy lenyűgöző sötétség, amely az okkultizmuson keresztül rabul ejt, mint az éjszakai lámpafény a lepékét. Tudatlanul csapdába csalják az embert, és ott ragad. Némely fiatal horrorfilmeket néz, de utána felkapcsolt villanynál kell aludnia, képtelen utána békére lel. Hatással van ránk, amit a szemünkön keresztül befogadunk, beleértve a pornográfiát is. Én magam is küzdöttem pornográfia-függőséggel körülbelül 2012-ig, és ma már tudom, hogy a meztelenség és a szexualitás a házasságon belülre tartozik (Máté 5:28). Ez is olyasmi volt, amit Isten erősen a szívemre helyezett: hogy házasságtörést követek el más nőkkel a képernyőn keresztül.

Annak mélyebb tanulmányozásához, hogyan fedi fel magát Jézus az Ó- és Újszövetségen keresztül – a nevek, az előképek, a prófécia, valamint a rá mutató héber és görög szavak által minden oldalon – olvassa el a *Jesus in Scripture* című kísérőkönyvünket (junifye.publifye.pro/jesus-in-scripture).

Ezt ugyanis tudva tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyereszkeskedőnek – aki bálványimádó – sincs öröksége a Krisztus és az Isten országában. Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédekkel, mert ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait. Ne legyetek tehát részesei ezeknek! Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljétek úgy, mint a világosság gyermekei! A világosság gyümölcse ugyanis minden jószág, igazság és egyenesség. Vizsgáljátok meg, mi kedves az Úrnak, és ne vegyetek részt a sötétség meddő cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le azokat! Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen. De mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá válik. Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világosság. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.” Jól vigyázzatok tehát, hogyan éltek; ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert a napok gonoszak. Éppen azért ne legyetek meggon-
dolatlanok, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata. Ne részegedjétek meg bortól, mert abban kicsapongás van, hanem teljétek meg Lélekkel, beszélgetve egymás között zsoltárokkal, dicséretekkel és lelki énekekkel; énekeljétek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak.

— *Efezus 5:5-19*

38. fejezet

Nincs halál, nincs szellem?

Ma már tudom, hogy az embernek el kell fordulnia bűneitől, és vissza kell térnie Istenhez (Apostolok cselekedetei 3:19). Az egyetlen dolog, ami jóváteheti a magunkra mért halálos ítéletet, az Jézus vére (Zsidók 9:22). Ha úgy megyünk végig az életen, hogy nem fogadjuk el Jézust, akkor a halál után azt fogjuk aratni, amit a testünkben vetettünk, amíg éltünk. Először fizikai halált halunk, majd szellemi halált – más szóval kétszer halunk meg (Jelenések 20:14-15). Maga Jézus figyelmeztetett erre súlyos szavakkal: az örök tűz az ördögnek és az ő angyalainak van fenntartva, és akik elvetik Őt, az örök büntetésre jutnak (Máté 25:41, 46). Ez nem babona, hanem olyasmi, amivel a szentek közül néhánynak konkrét tapasztalata van. Ha keresed az igazságot, tudod, hogy még ha nem is mindenki tapasztalta meg ezt, az nem jelenti azt, hogy ne lenne igaz. Ezért beszélünk ezekről a dolgokról. Ez nem valami kitaláció, amit azért tárunk eléd, hogy megpróbáljuk ráijeszteni az embereket az Istennel való életre; ez nem így működik. A tapasztalat igényelhető és aktívan kereshető. Ha komolyan gondolod az életedet, ne hagyd veszendőbe menni.

Semmi sem fordíthatja vissza vagy veheti el a bűnünket. Az egyetlen kivétel Jézus vére (1 János 1:7). Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát életet, hanem Isten haragja marad rajta (János 3:36). Miért? Mert Jézus Isten (Kolosszé 2:9), és az Ő élete végtelenül értékes (1 Péter 1:18-19). A másik út az lenne, ha a saját életünkkel fizetnénk a bűneinkért. Isten igazságos (5 Mózes 32:4), és adott nekünk egy kiutat a bűneinkből, és ez Jézus. Az Ő Fia, a mennyei Atyától kapott felhatalmazással, életét adta értünk, hogy mi élhessünk. Az Ő felfoghatatlan értékű vére jóváteszi bűneinket és tisztára mos minket. Amikor tisztára vagyunk mosva, Isten templomává válhatunk, és a Szent Szellem lakozást vehet bennünk (1 Korinthus 6:19). Újonnan születünk szellemben (János 3:5, Titusz 3:5, 1 Péter 1:23), és ezt nem lehet senkire ráerőltetni, hanem saját akaratunkból történik, függetlenül attól, hogy értjük-e vagy sem. Én hitben léptem előre, amikor az evangélista megszólított, és az új szellemem megtapasztalása sokként ért – de pozitív sokk volt.

A keresztség által eltemetjük a régi életet (Róma 6:4). Majd feltámadunk a vízből egy új életre Jézussal, ugyanúgy, ahogyan Ő a halálból az életbe ment, amikor Isten feltámasztotta. Részeséivé válunk ugyanannak a Szellemnek, amely Jézusban van. A Szent Szellemet a másik Segítőnek nevezik (János 14:16), és Jézus az első. Kerestem Istent, és Ő válaszolt nekem tizenöt éves koromban, de tizenhét évbe telt, mire valóban «megtaláltam Őt», és elfogadtam Jézust megváltómnak. Remélem, átérzed annak komolyságát, amit itt eléd tárok, és nem hagyd magad kizökkenteni, amikor olyan bizonyágtétellel

állok elő, amely egyszerre hangzik fantasztikusnak és őrültségnek. Teljesen tisztában vagyok ezzel, de nehéz kimondani az igazságot anélkül, hogy valóban kimondanánk az igazságot. Mindannyian eltávolodtunk Istentől egy bizonyos ponton mások bűnének következményeként, és mindannyiunknak szüksége van Istenre, hogy az élet szellemét újra belénk lehelje (Ezékiel 37:5-6). Isten életet lehelt Ádámba (1 Mózes 2:7), és amikor Ádám meghalt, az nem a testében, hanem a szellemében történt. Ugyanez vonatkozott Évára is. Ezért változtak meg gyökeresen, amikor a szellemük meghalt. Ugyanezen okból változunk meg mi is teljesen, amikor újjászületünk Isten Szellemétől (2 Korinthus 5:17).

Íme, hamar eljövök, és velem van az én jutalmam, hogy megfizessek mindenkinek a cselekedete szerint. Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég. Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és a kapukon át bemennek a városba. Kint maradnak az ebek, a varázslók, a paráznák, a gyilkosok, a bálványimádók és mindazok, akik szeretik és cselekszik a hazugságot. Én, Jézus, küldtem az én angyalomat, hogy ezekről bizonyosságot tegyen nektek a gyülekezetekben. Én vagyok Dávid gyökere és sarja, a fényes hajnalcsillag. A Szellem és a menyasszony így szól: „Jöjj!” Aki hallja, ezt mondja: „Jöjj!” Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ajándékba!

— *Jelenések 22:12-17*

Azt mondom neked, amit Anániás mondott Pálnak, miután Pál éppen visszakapta a látását:

Most tehát miért késlekedsz? Kelj fel, keresztkedj meg, és mosd le bűneidet, segítségül hívva az Úr (Jézus) nevét.

— *Apostolok cselekedetei 22:16*

39. fejezet

Amit maga Jézus mondott

Az emberek halálra vitatkozzák a keresztséget — kiforgatják, felhígtják, kimagyarázzák. Zsinatokra, hitvallásokra és a saját értelmükre hivatkoznak, de ritkán állnak meg, hogy magát az Urat hallgassák meg. Nem Pált. Nem Pétert. Nem egy zsinatot. Íme az ő szavai, és semmi más. Hadd szóljon maga a Mester.

39.1 Az ajtó az ő országába

Jézus nem úgy kínálja a keresztséget, mint a hit valami elhagyható kelléke. Megparancsolja — az ország küszöbe ez, az ajtó az új életbe.

Márk 16:16, KAR · A ki hiszen és megkeresztelkedik, idvezül; a ki pedig nem hiszen, elkárhozik.

Máté 28:19, KAR · Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében,

János 3:5, KAR · Felele Jézus: Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.

Némelyek talán azt mondják, hogy e szavak hitelessége bizonytalan, mivel Márkevangéliumának záróversei hiányoznak két ősi kéziratból. Iréneusz azonban már Kr. u. 180-ban Márk saját szavaiként idézte e sorokat, jóval az említett kódexek lejegyzése előtt, a kéziratok elsőprő többsége pedig mellettük tanúskodik. Figyeljük meg továbbá, mit is kárhoztat ez a vers: kizárólag a hitetlenséget – «a ki pedig nem hiszen» –, sohasem pedig a víz hiányát. Semmi olyat nem követel meg, amit a Szentírás egésze ne parancsolna: ApCsel 2:38, Róma 6:4, 1 Péter 3:21. Hadd essék hát e bizonyágtétel teljes súllyal a latba.

39.2 Minden igazság betöltése

Neki nem volt bűne, amit le kellett volna mosnia. Mégis lement a Jordánba — minden kötelezettség nélkül —, hogy minden igazságot betöltsön, és utat törjön nekünk.

Máté 3:15, KAR · Jézus pedig felelvén, monda néki: Engedj most, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engede néki.

39.3 A mélyebb keresztség

Jézus a saját halálát keresztségnek nevezte. A vízen túl ott a keresztt — és azt mondja, hogy követői ugyanabba a halálba szállnak alá, hogy az ő életére támadjanak fel.

Lukács 12:50, KAR · De keresztséggel kell nékem megkereszteltetnem; és mely igen szorongattatom, míglen [az] elvégeztetik.

Márk 10:38-39, KAR · Jézus pedig monda nékik: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-é a pohárt, a melyet én megiszom; és megkeresztelkedhettek-é azzal a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem? Azok pedig mondanak néki: Megtehetjük. Jézus pedig monda nékik: A pohárt ugyan, a melyet én megiszom, megisszátok, és a keresztséggel, a melylyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek;

Apostolok 1:5, KAR · Hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szent Lélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva.

Ő szólt. Megparancsolta, maga járta végig az utat, és a vizet egyszerre tette sírrá és anyaméhvé — az ő saját halálának és feltámadásának képévé. A vitának vége. Az egyetlen kérdés, ami marad: megteszed-e, amit mondott.

40. fejezet

Felnőttkeresztség

40.1 A keresztség egy menyegző

Nem titokban kelsz egybe egy idegennel. Tanúk előtt állsz, fogadalmat teszel, felöltözől és bemutatnak. Az Írás tanúsága szerint ez Krisztus és az Ő egyháza titka: egyetlen Férjnek vagyunk eljegyezve (2 Korinthus 11:2), és Ő a Vőlegény – Keresztelő János így nevezte Őt (János 3:29), és Ő is így nevezte Önmagát (Máté 9:15). A keresztség vize az az oltár, ahol a hívő kimondja az igent.

A hit a szív igenlése; a keresztség a test fogadalma. Jézus egyetlen lélegzettel kapcsolta össze őket: „*Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog*” (Márk 16:16) – higgy először, s azután a víz pecsételi meg azt, amit a hit már birtokol. És halljuk Pált: „*akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra*” (Galata 3:27). A keresztség a menyegzői köntös. Elhagyni a vizet nem az evangélium egyszerűsítése, hanem a szertartás elutasítása – szeretni a Vőlegényt, de soha el nem jönni a menyegzőre.

Értsük meg az óvást: maga a víz senkit sem mos tisztára – egyedül a Bárány vére teszi azt. A keresztség „*a jó lelkiismeret keresése Isten iránt*” (1 Péter 3:21), a zálog, nem pedig az ár. A lator a kereszten e nélkül fogadtatott be, mert a Vőlegény ott volt mellette, színről színre – de ez a kivétel, amely erősíti a szabályt. Mindenki más számára áll a rend: higgy, temetess el és támadj fel Ővele (Róma 6:4), és támadj fel a Bárány menyegzőjére (Jelenések 19:7). Mielőtt mérlegre tennénk az emberek hagyományait, rögzítenünk kell a Vőlegény mércéjét.

Ami nem következik, az nem vélemény. Ez bizonyíték – az Újszövetség görög nyelvtana, az Ószövetség héber tipológiája, valamint a Tórába 3400 éve elrejtett betűsorozatok alapján, amelyek emberi szem nem olvashatók addig, amíg a számítógépeket fel nem találták a kutatásukhoz. Három független tanú, három évezreden át, akik mind ugyanazt mondják: a keresztség a tudatosoké. Szükségszerűség. És a felnőttké. Ha kísértést érzel, hogy elutasítsd ezt – olvasd tovább. A bizonyíték ellenőrizhető. A szentírási hivatkozások meg vannak adva. A Tóra betűibe rejtett szavak pedig pontosan erre a nemzedékre vártak.

A gyermekkeresztség több száz éve meghatározó hagyomány Norvégiában. Sok család számára természetes, hogy gyermeküket születése után röviddel megkereszteltetik a templomban. A Norvég Egyház, a korábbi államegyház volt e szokás legfőbb gyakorlója, bár a katolikus és a metodista egyházak is gyakorolják a gyermekkeresztséget. A szertartás során a gyermeket a keresztelőkúthoz viszik, gyakran olyan fehér keresztelőruhá-

ban, amely generációkon át öröklődhetett. A pap háromszor önt vizet a gyermek fejére, miközben ezt mondja: „Megkeresztellek téged az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében” (Máté 28:19). A család keresztszülőket is választ, hogy támogassák a gyermeket keresztény nevelésében. Bár a gyermekkeresztség még mindig elterjedt, a keresztelek száma az utóbbi években csökkent. Sok norvég számára a gyermekkeresztség nemcsak vallási cselekedet, hanem családi hagyomány és alkalom a rokonok és barátok összegyűlésére az új családtag megünneplésére. A hagyomány azonban semmiképpen sem garancia arra, hogy egy gyakorlat összhangban van azzal, amit Isten parancsolt nekünk. Ezért vannak olyan keresztény felekezetek, mint a baptista és a pünkösdi gyülekezetek, ahol ehelyett a felnőttkeresztséget gyakorolják.

Az irónia szembetűnő, hiszen abban az igében, amelyet a pap idéz, az egyetlen felszólító mód a *mathēteusate* (G3100) – „tegyetek tanítvánnyá” (a Károli-fordítás „tegyetek tanítványokká”-nak fordítja). A keresztség, *baptizantes* (G907), csupán egy jelen idejű melléknévi igenév, amely leírja, *hogyan* történik ez a tanítvánnyá tétel. A Szentírás tehát feltételezi, hogy akit megkeresztelnek, az már tanítvány.

Emlékszünk, milyen készségesen engedték meg a zsidók, hogy Keresztelő János megkeresztelje őket (Máté 3:5-6). Ennek oka valószínűleg az, hogy régóta ismerték a mikve מִקְוֶה^{H4723} fogalmát, amely a vízbe való teljes alámerítkezés általi lelki megtisztulás rituáléja. Maga a héber *mikve* szó kettős jelentéssel bír, amelyet a Brown-Driver-Briggs lexikon tár fel: jelenti „vizek gyülekezését” és „reménységet” is. Jeremiás 17:13-ban a próféta ezt írja: «Ó, Uram, Izráel reménysége (*mikvéje*)!» A „reménységnek” fordított szó ugyanaz, mint a rituális fürdő. A tisztulás vize és Izráel reménysége egyetlen héber szó. A szabályos mikvéhez a víz egy részének „mennyből” kellett származnia, ami azt jelentette, hogy közvetlenül esővízből vezették a medencébe. Ez Jézus prófétai képe volt – Ő, aki a mennyből jött, akit Isten küldött. Jézus azt is mondta: «**Én vagyok az élő víz**» (János 4:14). A zsidók számára a «*mikve*» mindenekelőtt a lelki megtisztulást jelképezi (Titusz 3:5; ApCsel 22:16). Izráel évezredek óta gyakorolja a mikvét a megtisztulás eszközeként. Erre menstruáció után, halott érintése után vagy nagy életesemények, például házasságkötés előtt került sor.

Maga a cselekedet cáfolja a módszert. A görögöknek három ige közül lehetett választani: *rhantizō* ῥαντίζω^{G4472} – meghinteni, *cheō* – önteni, és *baptizō* βαπτίζω^{G907} – alámeríteni vagy teljesen elfedni. A Lélek következetesen az alámerítést választotta – és ellentétben a *baptō*-val, ami egy rövid mártást jelent, a *baptizō* tartós átalakulást jelöl.

A messiási zsidók tudják, hogy a mikve prófétai képe volt annak a megtisztulásnak, amelyen mindenkinek át kell mennie, hogy a halálból az életre jusson Jézus Krisztusban. Ezt látjuk Izráel Vörös-tengeren való átkelésakor is, vagy amikor Noé elhívást kapott, hogy *a tengeren hajózzon* a bárkában. Mindkettő az eljövendő *üdvösségre vezető keresztség* képe volt (1 Péter 3:21). A keresztség meghalás *a réginek* és feltámadás az újnak (Kolossé 2:12).

Ha Jézus az út, az igazság és az élet (János 14:6), és Ő maga is megkeresztelkedett (Máté 3:13–17), miért ne követnénk az Ő példáját, különösen mivel Ő maga is keresztelt tanítványaival (János 3:22)?

A Fiú saját mintája önmagáért beszél. Megkapta az ószövetségi csecsemőjeleket – nyolcadnapon körülmetélték (Lukács 2:21) és bemutatták a templomban (Lukács 2:22) –, de csecsemőként soha nem keresztelték meg. Ehelyett harminc évet várt, és saját akaratából ment le a Jordánhoz (Máté 3:13–17), hogy megmutassa nekünk: a keresztség a tudatos, önkéntes engedelmesség cselekedete.

Amikor Jézus azt mondta Nikodémusnak: *«újonnan kell születnetek»* (János 3:7), nem egy új tantételt fogalmazott meg egy éjszakai beszélgetésben – egy egész prófétai-szövetségi várakozást sűrített egyetlen mondatba, és egy olyan embernek címezte, aki azt hitte, már bent van. Izráel tanítója számára semmi sem volt új ebben. **A Szentírás megígérte ezt.** Ezékiel hallotta, amint Isten megfogadja, hogy *«tisztá vizet hint»* népére, *«új szívet»* ad nekik, és *«lelkét adja beléjük»* (Ezékiel 36:25-27); egy fejezettel később a száraz csontok lélegzetet vesznek és életre kelnek (Ezékiel 37). Mózes ugyanazt a reménységet állította elé, mint azt a szívet, amelyet Isten maga metél körül, *«hogy élhess»* (5 Mózes 30:6); Jeremiás mint az új szövetségbe beírt törvényt (31:33); Dávid mint a kiáltást: *«Tiszta szívet teremts bennem... és új, erős lelket újíts meg bennem»* (Zsoltárok 51:12). Víz, Lélek, új szív, élet – a János 3:5 pontos „bútorzata” évszázadok óta ott állt a héber Szentírásban.

És ez nemcsak a lapokon volt így. **Kortársai imádkoztak érte:** Jeruzsálemtől egy egynapi járóföldre a qumráni férfiak arra kérték Istent, hogy tisztítsa meg őket szent lelkével, *mint tisztító vizekkel*, és emelje fel őket *a Seolból az örökkévaló magasságba* (a Közöségi Szabályzat és a Hálaadó Himnuszok). **Saját törvénye félig már törvénybe iktatta:** egy pogányt, aki belépett a szövetségbe, arra köteleztek, hogy hagyja maga mögött korábbi létét – a régi rokonság érvénytelen, új identitás ruháztatik rá –, és a megtértek alámerítkezését már a Hillel és Sammáj házai is vitatták az ő nemzedékében vagy annak közelében (Misna Peszachim 8:8). **És Keresztelő János épp most kényszerítette ezt a napvilágra,** amikor magukat az izráelitákat is le hívta a vízbe, és figyelmeztette őket: *«ne mondjátok... Ábrahám a mi atyánk»* – mert Isten kövekből is támaszthat gyermekeket Ábrahámnak (Máté 3:9). Az első születés semmit sem ér.

Tehát az újjászületés sosem volt olyasmi, amit kívülről tettek egy emberrel; ez egy külső volt, amelyet ő maga lépett át. *«Szükséges»* – mondta Jézus –, és a *ti* többes számú, túlmutat a szobában lévő egyetlen emberen –, *«hogy felülről születjete»*; és ugyanabban a lélegzetvételben megnevezte, hogyan: ahogy Mózes felemelte a kígyót, úgy az Emberfiának is felemeltetnie kell, hogy aki hisz, annak élete legyen (János 3:14-15). Nemcsak a pogányoknak, nemcsak Izráelnek az idők végén, hanem *neked* – most, a Lélek által, a Fiún keresztül, és a vízbe, nyitott szemmel. Ezért nem volt a jel sosem csecsemőé helyettesítés útján: a megtérő választotta a mikvét, János hallgatói maguk sétáltak le a partra,

és Nikodémus – akinek nem információ hiányzott, csak a hajlandóság – végül a saját ajtaján sétált be (János 7:50; 19:39). A keresztség annak a tudatos átkelése, aki már felülről született.

Az ember az egyiptomiakra is visszaemlékezhet, akik a világot jelképezik, éppúgy, mint az emberek Noé idejében. Szimbolikusan szólva, ők nem mentek át a Vörös-tenger tisztító próbáján, bár azt hitték, hogy át fognak. Ez tükrözi Noé özönvizét is, ahol a gonoszság már nem maradhatott fenn. A mikve tehát az új élet jelképe, és egyúttal ítélet a régire. Nagyon hasonlít az úrvacsorára, ahol az ember Jézus vérében és testében részesül, vagy üdvösségre, vagy ítéletre (1 Korinthus 11:27–29). Ez a keresztség – ez a megtisztulás – nem választható azok számára, akik be akarnak lépni az Ígéret Földjére; ez abszolút szükségesség (János 3:5). Mégsem helyettesíti a víz a hitet; kifejezi azt. A keresztség annak a szívnek a kijelölt válasza, amely már hisz és megtért (1 Péter 3:21) – nem olyan cselekedet, amely kiérdemli azt, amit csak Krisztus vére adhat (Efezus 2:8-9). Az a tény, hogy ezt ma sok gyülekezetben elhanyagolják, nem érvényteleníti az igazságot; a történelem még most is ismétli önmagát. Sokan állnak Isten előtt, öntelten és gőgösen, anélkül, hogy értenék, hová vezet ez az út.

Róma 6:1-11 · Mit mondjunk tehát? Maradjunk-e a bűnben, hogy a kegyelem növekedjék? Szó sincs róla! Hogyan élhetnénk még a bűnben mi, akik meghaltunk a bűnnek? Vagy nem tudjátok, hogy akik Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? Eltemettettünk tehát vele együtt a keresztség által a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Mert ha eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, bizonyára feltámadásának hasonlóságában is eggyé leszünk vele. Tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszített vele, hogy megsemmisüljön a bűn teste, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az felszabadult a bűn alól. Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élni is fogunk vele. Tudjuk, hogy Krisztus, miután feltámadt a halálból, többé nem hal meg; a halál többé nem uralkodik rajta. Mert amivel meghalt, a bűnért halt meg egyszer s mindenkorra, amivel pedig él, az Istenért él. Így tehát ti is tartsátok magatokat úgy, mint akik meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.

Akik nem voltak hajlandók átkelni a tengeren, azok meghaltak volna *a régi világban*, és János tudta ezt, amikor Jézusról beszélt:

Máté 3:11-12 · Én vízzel keresztelek titeket «*megtérésre*». De aki utánam jön, hatalmasabb nálam, akinek a saruját sem vagyok méltó hordozni. **Ő (Jézus Krisztus) Szentlélekkel és tűzzel fog titeket megkeresztelni.** Szórolapát-

ja az ő kezében van, és megtisztítja az ő szérűjét. A búzát az ő csűrőbe gyűjti, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.

Kritika ért, amiért megosztottam szavakat Isten Igéjéből, a Bibliából. Istennel kapcsolatos tapasztalataim azonban megerősítik, hogy az Ő Igéje igazság; ha jó gyümölcsöt akarunk, ragaszkodnunk kell Isten Igéjéhez, és aszerint kell cselekednünk. Sok hívó azt gondolja, hogy az ember a gyermekkeresztség által jut be Isten Országába, de a Biblia semmit sem sugall erről. Én magam is hallottam a Szentlélektől, hogy nem kell aggódnunk a gyermekekért, mivel Isten megtisztítja őket, ha az üdvösség előtt halnának meg. Ez 2016 körül történt, és a Szentlélek megadta nekem az *ablúció* szót, egy olyan kifejezést, amelynek nem tudtam a jelentését. Akkoriban azon töprengtem, mi történik azokkal a gyermekekkel, akik nem születtek újjá, amikor Jézus Krisztus visszatér. Akkor a Szentlélek megadta nekem ezt az egy szót:

Ez akkor történt, amikor Áront, Mózes testvérét főpappá iktatták be, ami kiterjedt tisztulási rituálékkal járt. A 3 Mózes 8 szerint Áront és fiait vízzel mosták meg, különleges papi ruhákba öltöztették, szent olajjal kenték fel, és különleges áldozatokat mutattak be, hogy megszentelődjenek és felkészüljenek a szent szolgálatok végzésére. Amikor Áron megtisztult és felkészült, évente egyszer, az engesztelés napján, Jom Kippurkor beléphetett a Szentek Szentjébe (Kodesh HaKodashim), hogy rituális cselekedeteket végezzen a Szövetség Ládája előtt. Ez volt a Tabernákulum legszentebb része, ahol Isten jelenléte egyedülálló módon nyilvánult meg. Világos, hogy a Szentlélek meg akarta mutatni nekem, hogy a gyermekek Isten kezében vannak, és nem kell aggódnunk értük. Ez ellentétben áll azzal, amikor egy gyermek felnőtté válik, és felelősséggel tartozik saját Istennel való kapcsolatáért és Jézus befogadásáért.

— Az *ablúció* tisztálkodást jelent

A Bibliában azt is látjuk, hogy Jézus soha nem keresztelt meg gyermekeket, hanem megáldotta őket (Márk 10:14). És a görög nyelv olyan különbséget tesz, amelyet az angol elrejt: a szó, amelyet Máté a „gyermekre” használ a Máté 19:13–14-ben, a paidion παιδίον^{G3813} – olyan gyermekek, akik már elég idősök ahhoz, hogy járjanak és odajöjjenek. A Lukács 18:15 egy másik szót használ – brephos βρέφος^{G1025}, ami meg nem született vagy újszülött csecsemőt jelent. Jézus megáldotta a csecsemőket. Nem keresztelte meg őket. És amikor a konkordancia eszközökkel az Újszövetség minden versét átkutatjuk, a baptizō βαπτίζω^{G907} kilencszer jelenik meg a hinni, megtérni és vallást tenni szavakkal együtt. Nulla alkalommal jelenik meg a csecsemő vagy gyermek szavakkal együtt. Egyszer sem. E bizonyíték teljes tanulmánya, beleértve a héber gyökereket, a pászka-kapcsolatot és a görög morfológiát, elérhető kísérelőkönyvünkben, a *Through the Waters*-ben (junifye.publifye.pro/through).

the-waters). A Szentírásban felnőtteket kereszteltek meg, nem csecsemőket (ApCsel 2:38; 8:36-38; 16:33). Jövendőbeli feleségem áldás számomra, mivel ő is hall Istentől, és hordozza az Ő tüzét az evangélium megosztásában a körülötte lévőkkel. Meg voltam győződve arról, hogy a felnőttkeresztséget Isten rendelte el, de tudtam, hogy neki ezt magától az Atyától kell hallania. Tudom, hogy Jézus nem a gyermekkeresztségről beszél János evangéliumának 3. fejezetében, ahogy Márk is megerősíti:

Márk 16:16 · Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözülni fog; aki pedig nem hisz, elkárhozik.

Jézus gyakran beszélt a pokolról, és erős szavakkal figyelmeztetett minket. Azt mondta, jobb elveszíteni egy testrészt, mint a pokolra vettetni, ahol a féreg nem hal meg, és a tűz nem alszik ki (Márk 9:43-48). Beszélt a gazdag emberről, aki kínban volt a lángok között, és irgalomért kiáltott (Lukács 16:23-24). Ezek nem metaforák, hanem valóság.

A betűkbe rejtve

De a bizonyíték nem áll meg ott, amit a Biblia a felszínen mond. A Tóra – Mózes első öt könyve – 304 805 héber betűt tartalmaz, amelyeket 3400 éve hiba nélkül másoltak. Amikor a modern számítógépek ezeket a betűket egyenlő távolságra kódolt szavak után kutatták (Equidistant Letter Sequences, ELS), olyasmit találtak, amit az emberi szem soha nem láthatott volna.

A 49-es ugrásnál – a pünkösöd felé való számolás, az ötvenedik nap – tizenegy héber szó, amely a keresztség teológiájához kapcsolódik, mindegyik egyszer vagy nagyon ritkán jelenik meg az egész Tórában. És mindegyik a meghatározó szakaszára esik. **Tevilah** (טבילה, alámerítkezés) egy olyan versre esik, amely azt parancsolja, hogy «mossa meg magát vízben» (3 Mózes 15:7). **Teshuvah** (תשובה, megtérés) annak a szolgának a törvényére esik, aki úgy dönt, hogy gazdájával marad (2 Mózes 21:5–6). **Mashiach** (משיח, Messiás) arra esik, hogy «az én nevem van őbenne» (2 Mózes 23:21). **Yeshuah** (ישועה, üdvösség) az oltár vérről való felszentelésére esik (3 Mózes 8:15). A konyha a 49-es ugrásnál nem főzészről szóló versre esik. A tevék nem tevékre esnek. Ezek a kontrolllok véletlenszerű, nem kapcsolódó szövegre esnek. De minden keresztséggel kapcsolatos szó a saját szakaszára esik.

Amikor a Tóra szövegét egy hengerre – az eredeti tekercsre – tekerik, a tizenegy szó olyan párokba csoportosul, amelyek ezt hirdetik: megtérés az üdvösség mellett, a pászkabarány mellett; hit az alámerítkezés mellett; és a Messiás, akinek oszlopa körbeöleli a tekercset, érintve az alámerítkezést. A *Mashiach* (358) és a *Tevilah* (56) gemátriája összesen 414 – ez pontosan **Nachson** (נחשון) gemátriája, azé az emberé, aki a zsidó hagyomány szerint hitből először lépett be a Vörös-tengerbe, mielőtt az kettévált volna.

A Tórában **Nikodémus** nevét is kerestük – azt az embert, akinek Jézus azt mondta, hogy «*víztől és Lélektől kell születnie*» (János 3:5). Neve egyszer szerepel az egész Tórában, az 1092-es ugrásnál. A 4 Mózes 7:17-nél kezdődik – **Nachson ben Amminadab** áldozatánál. Az az ember, akinek azt mondták, lépjen be a vízbe, annak az embernek a nevén keresztül kódolva jelenik meg, aki először lépett a vízbe. És a felszíni szavak, amelyeket Nikodémus keresztet, úgy olvashatók, mint az evangélium: Nachson (hit), hintőmedence (vér alkalmazása), Mózes (a törvény), engesztelés és elfedés – «*mert akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra*» (Galata 3:27).

A legszembetűnőbb: amikor megmértük a távolságot az **Emunah** (אמונה, *hit*) és a **Tevilah** (טבילה, *alámerítkezés*) között a Tóra rejtett betűiben, a legközelebbi pár **két betű távolságra** ül az **5 Mózes 21:23**-nál – «*átkozott, aki fán függ.*» Az a vers, amelyet Pál a Galata 3:13-ban a keresztről idéz. Hit és alámerítkezés, érintkezve a keresztre feszítés versénél. A Tóra az üdvösség két követelményét egymás mellé kódolta pontosan azon a helyen, ahol az üdvösséget megvásárolták – 1400 évvel a kereszt felállítása előtt.

És amikor a keresztségi ugrásoknál bármilyen héber szót kerestünk, amely csecsemőt jelent, az eredmények lesújtóak voltak: **Tinok** (csecsemő) a 49-es ugrásnál *halálos ítéletre* esik (2 Mózes 21:15). **Tinok** a 34-es ugrásnál **teljesen hiányzik**. A Tóra hitet, megtérést, alámerítkezést, Messiást és üdvösséget kódol a keresztségi ugrásoknál. A csecsemő sehol sem található. Egyyszer sem. Egyetlen ugrásnál sem, ami számít.

Mózes nem rendezhette volna el a 304 805 betűt úgy, hogy ezek a szavak ezekre a szakaszokra essenek. A korlátok túl specifikusak. Az igazodás túl pontos. De Valaki megtehetette. És a teljes elemzés – statisztikai tesztekkel, kontrollszavakkal és minden ellenőrzött eredménnyel – elérhető a *Through the Waters* című kísérőkönyvben (junifye.publifye.pro/through-the-waters).

Kihívást intéztem jövődöbeli feleségemhez a keresztséggel kapcsolatban, és azt mondtam: „Kérdezd meg Istent, meg tudja-e erősíteni, hogy a keresztség a felnőttké.”

Amikor Isten nem sokkal később felébresztette őt, egy régi Bibliát mutatott neki – talán egy héber Bibliát, bár nem volt biztos benne. Isten megerősítette neki ezt az üzenetet a keresztségről. Ezt mondta: «**Remélem, az emberek hallgatnak Rám! A gyermekkeresztség áldás, de a felnőttkeresztség szükségesség!**»

— *Isten felébreszti jövődöbeli feleségemet az éjszaka közepén*

Ki kényszerítheti a gyermekeket, hogy kövessék Jézust? Senki. De a gyermekkeresztség hagyománya semmissé teszi Isten Igéjét. Ezt nehéz lehet elfogadni, de a Biblia ezt mutatja, és a Szentlélek maga erősítette meg. Saját tapasztalatom is ezt mutatta – nem csak nekem személyesen, hanem azoknak is, akik jelen voltak, amikor az egyik szentet

megkeresztelték, és nem sokkal később nyelveken kezdett szólni, anélkül, hogy értette volna, mi történik (ApCsel 2:4; 10:44-46). Beszéltem olyan hívőkkel, akik nem fogadják el ezt, de amikor kihívtam jövődöbéli feleségemet, hogy kérjen választ Istentől, Isten az éjszaka közepén szólt hozzá, és megerősítette saját Igéjét. A gyermekkeresztség nem Istentől való hagyomány, hanem emberektől (Márk 7:8). Választanunk kell az utunkat: emberek vagy Isten. Jelek és csodák követik azokat, akik hisznek (Márk 16:17); mások emberi szavakkal beszélnek, és vagy megpróbálják kimagyarázni Isten erejének hiányát, vagy *elkerülik a beszélgetést* róla.

A Biblia világosan kimondja, hogy a szentek csodákat és jeleket fognak tenni, ugyanúgy, ahogy *Jézus Krisztus, a mi Megváltónk* tette (János 14:12). Nem olvassuk, hogy erő nélküli, fennkölt szavakkal kellene beszélnünk. Pál nem ezt mondja a saját szolgálatáról. Péter sem – aki életét adta Jézus Krisztusért – volt pusztá szavak embere, hanem Isten erejének embere. Ma azoknak a tanítványoknak, akik teljes lényükkel szolgálják Istent és Őt keresik először, ugyanazok a kegyelmi ajándékaik vannak, mint a Jézus idejében élőknek (Galata 3:27; 1 Korinthus 12:4-11). Nincs helye annak, hogy langyosak legyünk Isten Igéjével szemben, most vagy valaha.

Egy konkrét ellenvetés tartja az épeket a padsorokban. Hadd válaszoljak rá, mielőtt meghallgatnánk az Úr szavait Laodiceához.

A bronzkígyó és a lator

Az ellenvetés egy kiszámítható pajzs: *a kereszten lévő lator keresztség nélkül üdvözült, tehát én mentesülök alóla*. Ez egy kategóriahiba, amely teológiának álcázza magát. A lator a kereszten haldoklott; nem volt hozzáférése a vízhez. Üdvössége a kivétel csodája volt, nem a Királyság szabálya. Elvégezte az alapvető cselekedetet: a Megváltóra tekintett.

János 3:14-15 · És amiképpen Mózes felemelte a kígyót a pusztában, akképpen kell az Emberfiának is felemeltetnie, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

A minta rögzített: *ra'ah* (ראַה — nézni), *chai* (חַי — élni). A 4 Mózes 21-ben a sārāp שָׂרָפִים^{H8314} (tüzes kígyó) halált hozott, de a nēs נִסִּים^{H5251} (zászló, jel) életet hozott. A lator a felemelt Emberfiára tekintett, miközben teste a saját fájához volt szegezve. Nem tudott lemenni a vízhez, de szívét a Király felé fordította. Pontosan azt tette, amit az Atya megkövetelt azokban a körülményekben, amelyekben volt.

Te nem vagy a lator. Nem vagy keresztre szegezve. A folyó partján állsz, és a víz emelkedik. A lator kivételére hivatkozni, miközben elutasítod az Úr parancsát, nem hit; ez Naámán gőgje, mielőtt megmerítkezett volna a Jordánban (2 Királyok 5). Naámán nagyobb gesztust, méltóságteljesebb utat akart, de csak abban a sáros engedelmisségben talált gyógyulást, amelyet kezdetben megvetett.

Az emberek előtti vallástétel nem választható. Krisztus egyértelmű: *«Aki azért vallást tesz rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt»* (Máté 10:32). A keresztség az a nyilvános, fizikai vallástétel, hogy az óember meghalt, és az új ember feltámadt. Ezt visszatartani annyi, mint visszatartani azt a nyilvános tanúbizonyságot, amelyet Krisztus követel az övéitől.

Minden hívőnek legalább meg kell térnie. De az épek számára az a megtérés, amely megáll a víz előtt, olyan megtérés, amely elrejtette fejét a tábor elől. Ne bújj a lator mögé, hogy igazold a saját szárazságodat. Nem követelheted a kígyórúd életét, miközben elutasítod az új szövetség vizét. A víz vár, és a parancs világos.

A keresztelő és a Lélek

De mi van akkor azzal a gyermekkel, akit a keresztelőkúthoz visznek, mielőtt beszélni tudna? Itt egy gyengéd, jószándékú szokás csendben sokakat elragadott arról az egyetlen alapról, amely megtart. Mert a Lélek nem egy tudatlanon végzett rítus által adatik; a hitnek adatik: *«A törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket, vagy a hit hallásából?»* (Galata 3:2). És minden keresztség, amelyet az apostolok feljegyeztek, egy hívő szívet követ: *«Térjete meg, és keresztteljedj meg mindegyiktek... és megkapjátok a Szentlélek ajándékát»* (ApCsel 2:38) – először megtérés, aztán a víz, aztán az ajándék. A Szentírás még azt is megmutatja, hogyan tette helyre az újrakeresztelés a sorrendet: azoktól az emberektől, akik csak János keresztségét ismerték, akik *«még csak nem is hallották, hogy van-e Szentlélek»*, megkérdezték: *«Mire kereszttelkedtetek meg?»*, majd *«megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevében»* (ApCsel 19:2-5). A hit előtt kapott mosakodás nem volt akadály; a hívő keresztségét követelte.

A középső igealak – az akarat nyelvtana – azt mutatja, hogy az alany önmagán cselekszik. *«Mózesre kereszttelkedtek meg mindnyájan»* (1 Korinthus 10:2), mégis a görög *ebaptisanto* (G907) középső alak: *önmagukat* keresztelték meg. Pálnak azt mondták: *«Kelj fel, kereszttelkedjél meg, és mosd le bűneidet»* (ApCsel 22:16 — *baptisai*, G907, és *apolousai*, G628, mindkettő középső felszólító mód); és bár a „megkeresztelkedtek” a Galata 3:27-ben szenvedő alak, a *«Krisztust öltöttétek magatokra»* középső alak – *enedusasthe* (G1746), olyan cselekedet, amelyet te magad végzel. Egy csecsemő semmilyen cselekedetet nem tud végezni középső alakban.

Még Péter is jelzi ezt az ApCsel 2:38–39-ben: a tömeghez intézett felhívás – *«Térjete meg»* (*metanoēsate*, G3340) – többes számban áll, míg a keresztség egyesével emel ki mindenkit: *«keresztteljedj meg mindegyiktek»* (*baptisthētō*, G907). És az ígélet a *«gyermekeitekre»* a *teknon* (G5043, utód) szót használja, nem a *brephos* (csecsemő) szót; eléri *«mindazokat, akiket az Úr, a mi Istenünk elhív»* – *proskaleō* (G4341) –, és elhívottnak lenni feltételezi a hallás képességét.

Három szöveget kényszerítenek a gyermekkeresztség szolgálatába, és mindegyik, egészében olvasva, az ellenkező irányba mutat. **A háztartások** – *«ő... és az ő háza népe»* (Ap-

Csel 16:15), «ő és minden övé» (ApCsel 16:33), «Sztefánasz háza népe» (1 Korinthus 1:16) – bizonyítékként szolgálnak arra, hogy csecsemőket kereszteltek meg a házzal együtt. De hallgassuk meg a börtönőr házát a végéig: az ige «mindazoknak, akik az ő házában voltak» hirdettetett, és ő «örvendezett, hogy egész házával együtt hitt Istenben» (ApCsel 16:32-34). A ház hallott és hitt, és azután keresztelkedett meg. A **körülmetelési** párhuzamot kínálják ezután – mégis Pál nem a csecsemőkorhoz, hanem a hithez köti: eltemettettek vele a keresztségben, «amelyben vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által» (Kolosse 2:12). És «Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket» (Máté 19:14) az Úr, amint felveszi őket, hogy megáldja – nem hogy megkeresztelje; kezeit rájuk tette és imádkozott, nem öntött vizet.

Amikor tehát egy eszméletlen csecsemőn végzett szertartást úgy tanítanak, hogy az közvetíti a Lelket, és azt az Úr által parancsolt keresztség helyett fogadják el, az pontosan azt teszi, amit Ő megfeddett: «Érvénytelenné teszitek Isten ígését a ti hagyományotok által» (Márk 7:13). A történelem ugyanazt a mesét mondja, amit a szöveg: a gyermekkeresztség legkorábbi világos említése bárhol – Tertullianusnál, 200 körül, *De Baptismo* című értekezésében – egy érv amellet, hogy *halasszák el*. Amikor Órigenész a 200-as évek közepén védelmezte a szokást, csak „apostoli hagyományként” tehette, Szentírás nélkül; és a karthágói zsinat (256) csak az időzítést vitatta – hogy várjanak-e a nyolcadik napig –, a megengedést sosem. Még ahogy a gyakorlat gyökeret vert, senki sem tudta a Szentírásból kimutatni, hogy apostoli lenne. Ez gyökerében az emberek hagyománya, amelyet Isten parancsa fölé helyeztek.

Mégis hallgassd meg a korlátot, nehogy ez megsebezzen egy gyengéd lelkiismeretet: a víz nem varázslat. Nem «a test szennyének lemosása, hanem a jó lelkiismeret keresése Isten iránt» (1 Péter 3:21) – és egy latornak, akinek semmilyen keresztsége nem volt, azt mondták: «Ma velem leszel a paradicsomban» (Lukács 23:43). Tehát egy igaz hívő, aki még nincs eltemetve a vízbe, nem záródik ki emiatt; a hit üdvözt. De két dolog következik. Ne a hit előtt elvégzett rítusra alapozd a bizonyosságodat – alapozd a Lélek saját bizonyoságtételére benned. És ha hiszel, engedelmeskedj: gyere le te magad a vízbe, és add meg a saját lelkiismeretteddel azt a választ, amit egy csecsemő nem tudott.

A vér vőlegénye

A legélesebb tanú az egész Tórában arra, hogy a szövetség jele sosem volt választható, egy éjszakai szálláshelyen fekszik, a 2 Mózes 4:24–26-ban. Egyiptomba menet az ÚR találkozik Mózesel, és *meg akarja ölni* – nem a gyermeket, hanem a felnőtt férfit, Izráel választott szabadítóját. Az ok az, hogy a szövetség jelét elhanyagolták. Ekkor Cippóra egy kovakő kést vesz, és levágja *fia* előbőrét – az ige **וַתִּכְרֹת** *vatikrot*, a karat **כָּרַת**^{H3772} szóból, ugyanaz a szó, amelyet a „szövetséget kötni” kifejezésben használnak (1 Mózes 15:18) –, a vérrel megérinti a lábait, és azt mondja: „Bizony, vérvőlegény vagy te nekem” (**חַתָּן דָּמִים** *chatan damim*). A halál visszahúzódik. A szövetség vére elfordította az ítéletet.

Még a szavak is hordozzák a szövetséget. Az ige, amelyért Cippóra nyúl – **וּתְכַרֵּת** *vatikrot*, a kárat **כָּרַת**^{H3772} gyökből – a szövetség mindkét oldalát egy szóban tartja: jelenti azt is, hogy *”szövetséget kötni”* (1 Mózes 15:18), és azt is, hogy *”kivádatni”*. Belépni annyi, mint *bevádatni*; elfordulni annyi, mint *kivádatni* – egy és ugyanaz a szó. És a név, amelyet kiált – **חַתָּן**^{H2860}, „vőlegény” – maga is szövetségi szó: a lexikon külön jelentésként adja meg: *”körülmetélt gyermek, vallási eljegyzés egy fajtája”, a ”házasság útján rokonságot kötni”* gyökből (H2859). A körülmetélés vérbeli házassági jel volt. Ezért nevezi a Szentírás Krisztust Vőlegénynek (János 3:29; Efezus 5:25–32; Jelenések 19:7), és mi a vízben keresztül lépünk eljegyzésbe Övele.

Figyeld meg, ki volt halálos veszélyben, és ki kapta a kést. Az ítélet a *fel nőttre* esett – Mózesre, arra, aki felelni tudott a szövetségért. A jelet a *gyermekre* helyezték, más kezével. Ilyen volt az ószövetség útja: jel a testben, olyanra helyezve, aki még nem tudott válaszolni. De pontosan ezért kellett egy új jelnek jönnie. Az új szövetséget nem lehet egy alvó csecsemőre helyezni egy szülő kezével. Belső oldala a szív körülmetélése, *”amely kéz nélkül való”* (Kolossé 2:11; Róma 2:29), Isten saját munkája az egyénben; külső oldala a keresztség, *a jó lelkiismeret keresése Isten iránt* (1 Péter 3:21), görögül *eperōtēma* – a te saját esküdt igened. Mindkettő személyes: sem szülő, sem pap, sem állam nem adhatja meg őket helyetted. Ugyanaz a szövetség – görögül *diathēkē* –, amelynek a körülmetélés a *jele* volt (1 Mózes 17:11), és amelybe a keresztség a *zálog*: egy pecsét, ugyanabban a vérben, ahogy Pál mondja, hogy a két jel egy Krisztusban (Kolossé 2:11–12) – de egy Krisztusban, nem a test leszármazásában, így a pecsét a hitet követi, nem a születést. A 2 Mózes 4 az ószövetség utolsó fáklyája, amelyet helyettesítés útján hordoztak, és a vérvőlegény, akit megnevez, túlmutat önmagán az igazi Vőlegényre, akinek saját vére pecsételi meg a szövetséget: *”ez az én vérem, az új szövetségé”* (Máté 26:28). Mert a *diathēkē* görögül *”végrendeletet”* is jelent – olyan szövetséget, amely csak halállal lép érvénybe (Zsidók 9:16–18). A szövetség vér által él, és a keresztségben mi lemegyünk abba a halálba (Róma 6:3–4).

Senki se tévessze el. Ez nem menti fel a gyermekkeresztséget – eltörli azt, és egy pillanatig sem mondja, hogy a szívet szülői választással lehet körülmetélni. A szív körülmetélése pontosan *”kéz nélkül való”* (Kolossé 2:11; Róma 2:29) – ez Isten saját munkája az egyénben az újjászületéskor, és senki keze nem végzi el más nevében, legkevésbé a szülőé. A két jel közötti hasonlóság a szövetség és a vér; a különbség az ajtó: az ószövetség a test leszármazásán keresztül futott, így a test-jel a már beleszületett csecsemőre került; az új az újjászületésen keresztül fut, nem a testen – *”mindnyájan ismerni fognak engem, kicsinytől nagyig”* (Jeremiás 31:34) – és nincsenek olyan tagjai, akik maguk ne ismernék Őt. Az új szívet Isten az egyénnek adja, és a személyes igent az egyén válaszolja; egyiket sem lehet kívülről senkire sem ráhelyezni. Megkeresztelni egy csecsemőt annyi, mint az ószövetség ajtaját bevinni az újba.

És elhanyagolni a jelet nem kis dolog. Aki elhanyagolta, azt *”ki kell irtani... az én szövetségemet felbontotta”* (1 Mózes 17:14 — **נִכְרַתָּה** *nikretah*, „kiirtani”, újra *karat*). Jézus pon-

tosan ugyanezt mondja a víz felett Péternek: *”Ha meg nem moslak, nincs közöd hozzám”* (János 13:8). És Péter – ugyanaz, aki a keresztséget *eperõtēma*-nak, esküdt igennek nevezi (1 Péter 3:21) – az új szövetség *karet*-jét hirdeti egyszerű szavakkal: *”minden lélek, amely nem hallgat arra a Prófétára, kiirtatik a nép közül”* (ApCsel 3:23; görögül *exolothreuō*). Belépni élet; kint maradni annyi, mint abban az ítéletben maradni, amelyből ki lehetett volna lépni. Ez az a szükségesség, amitől a langyosak még mindig visszahúzódnak – azok, akik a víz partján állnak, és nem mennek le.

Van egy másik fajta ember, akit a Szentírás leír – aki **párhuzamosan** jár Istennel. Ugyanabba az irányba mozog – elég közel ahhoz, hogy Krisztusról írjon, elég jelen ahhoz, hogy részt vegyen az összejövetelen –, de soha nem *egyesül* Övele. Pál megnevezi az alternatívát az 1 Korinthus 6:17-ben: *«aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek övele.»* Az ige kollaō *κολλάω*^{G2853} – *összeragasztani vagy cementezni*; az eredmény *hen pneuma* – *egy lélek*. A párhuzamos vonalak sosem érintkeznek; kettő nem válhat eggyé egyesülés nélkül. Jézus azért imádkozott, hogy az övéi pontosan ilyenek legyenek: *«hogy mindnyájan egyek legyenek»* – *hina pantes hen ōsin* (János 17:21). **Az egy ellentéte nem az ellenség; az egy ellentéte a párhuzamos.** Egy párhuzamosan járó ember sok verset idézhet, de a szavak elmozdultnak tűnnek; szolgálhat kifelé buzgósággal, de a közelében lévők ürességet éreznek belül; követelheti a gyermekkeresztséget és az állami bizonyítványt bizonyítékként, mégsem hoz létre egyetlen felnőtt tanítványt sem, aki az ő kezén keresztül született volna a vízbe. Imádkozz érte; ne ítéld meg felette. A pecsét áll: *«Ismeri az Úr az övéit»* (2 Timóteus 2:19) – *egnō kurios tous ontas autou*, a szövetségi ígérel, a ginōskō *γινώσκω*^{G1097} -tel, amelyet korábban vizsgáltunk.

Jelenések 3:14-22 · A laodiceai gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kezdete: Tudom a te cselekedeteidet, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg lennél, vagy forró! De mivel langyos vagy, és sem forró, sem hideg, kiköplek a számból. Azt mondom: ”Gazdag vagyok, meggazdagodtam, és nincs szükségem semmire.” De nem tudod, hogy te vagy a nyomorult, a szánalmas, szegény, vak és mezítelen. Ezért azt tanácsolom neked: végy tőlem tűzben tisztított aranyat, hogy meggazdagodj, és fehér ruhát, hogy felöltözz, és ne lássék ki mezítelenséged szégyene, és szemgyógyító írt, hogy bekend a szemed, hogy láss. Akiket én szeretek, azokat mind megfeddem és megfenyítem: igyekezz tehát, és térj meg! Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem. Aki győz, annak megadom, hogy velem üljön az én trónusomon, amint én is győztem, és ültem az én Atyámmal az ő trónusán. Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!

Amikor a Jézus által a laodiceai gyülekezetnek adott üzenetre nézek, a *János 3:16* jut eszembe, ahol Jézus azt mondja, életét adta értünk, mi mégis gyakran langyossággal válaszolunk. Arra gondolok, hogyan ment el egy nap a templomba és figyelt meg, majd másnap halált mondott a fügefára (Márk 11:12-14, 20-21) és megtisztította a templomot (Márk 11:15-17). Emlékszünk szavaira, hogy kő kövön nem marad; Kr. u. 70-ben a szentélyt a rómaiak teljesen lerombolták.

Visszatekintve tinédzser éveimre, szükségem lett volna olyan szentekre, akik tűzben égtek Istenért – a vallástétel, a kézrátétel (ApCsel 8:17; Zsidók 6:2) és a Megváltó iránti égető szenvedély embereire, amely kézzelfogható és valóságos volt –, de ők hiányoztak. Szomorúsággal mondom ezt az egyházzól! Az ok, amiért sok élet elveszik és nem találja meg az üdvösséget, a mi *langyosságunk* az Igazsággal, Jézus Krisztussal szemben.

A bizonyítékok teljes láncolata – a görög nyelvtan, a héber tipológia és a Tórába rejtett betűkódok, statisztikai tesztekkel és minden ellenőrzött eredménnyel – teljes egészében a kísérőkötetben, a Through the Waters-ben található. Olvasd el itt: junifye.publifye.pro/through-the-waters

A hívők keresztségével kapcsolatos bibliai érvelés tömör, kortárs összegzéséhez lásd: Tony Twist, David Young és Bobby Harrington, *Baptism: What the Bible Teaches* (Renew.org, 2019).

41. fejezet

A Tóra vízjele

Mielőtt elmesélném a történetemet, hadd mondjak el valamit, amit nekem is a saját szememmel kellett látnom, mielőtt továbbadhatnám. Van egy vízjel a Tórában. Ott van azóta, hogy Mózes lejegyezte. Korunk előtt egyetlen nemzedéknek sem voltak meg az eszközei ahhoz, hogy meglássa. Nekünk megvannak, és ami most láthatóvá vált, az annyira pontos, teológiailag annyira célratörő, és annyira messze túlmutat bármin, amit az emberi rafináltság hamisíthatna, hogy nem tudok túllépni a Bevezetésen anélkül, hogy ne beszélnek róla. *«Istennek dicsősége a dolgot eltitkolni; a királyoknak pedig tisztessége a dolgot kikutatni»* (Példabeszédek 25:2). Ami következik, az az, amit a Király elrejtett. Ami következik, az az, amit e nemzedék királyai, e nemzedék eszközeivel, elkezdtek megtalálni.

Mózes, a vízből kihúzott. Mózes nem volt hétköznapi ember. A fáraó leánya húzta ki őt a Nílusból, és e tetről nevezte el: *«nevezé nevét Mózesnek, és monda: Mert a vízből húztam ki őt»* (2 Mózes 2:10). Évtizedekkel később egyedül róla mondta az ÚR: *«Szájáról szájra szólok ő vele, és nyilván látva, nem pedig sötét beszédek által; és az Úrnak alakját látja»* (4 Mózes 12:8). Szájról szájra. Színről színre. A Tóra nem egy olyan botladozó vándor által adatott, mint én. Egy olyan ember által adatott, akit a vízből húztak ki, és akihez az Úr világosan beszélt. És magukba a betűkbe, amelyeket leírt, a Szerző beleprésselt valamit, amit elrejtett egészen addig a napig, amíg a gépek képesek nem lettek elolvasni.

Mi a vízjel, egyszerű szavakkal. A héber Tóra egyetlen folyamatos betűsorozat. Ha elindulsz valahol, és leírsz minden ötvenedik betűt, aztán minden századikat, majd minden negyvenkilencediket — újra és újra, különböző kezdőpontokkal és különböző ugrástávolságokkal — megkérdezheted a számítógépet: *kijönnek-e valódi héber szavak? És ha igen, hová esnek a felszíni szövegben?* A technikai név **Equidistant Letter Sequence**, vagyis ELS (egyenlő távolságú betűsorozatok). Az alapgondolat a következő: képzeld el a Tórát kárpitként. A felszíni történet a kép, amit látsz. Az alatta lévő szálak, amelyeket tökéletes időközönként szöttek bele, egy második mintázatot alkotnak, amely csak akkor látható, ha szándékosan meghúzod őket. Építettem egy eszközt ezeknek a szálaknak a meghúzására. Úgy neveztem el: **Darash** (darash.publifye.pro). Saját magam építettem, a saját kezemmel a billentyűzeten, e nemzedék legfejlettebb kódolási intelligenciájával — a legmodernebb MI-vel, amely ma már bárki számára elérhető, aki hajlandó helyes célokra használni. A Darash a Witztum–Rips–Rosenberg módszer vállán áll, amely 1994-ben ment át a szakmai bírálaton a *Statistical Science* folyóiratban, és túl is megy azon: hozzáadja a hőtétképet mind az 5814 versen keresztül, a felszín és az aljzat egyezőségi tesztjét, valamint a tíz független keveréses kontrollvizsgálatot. A Darash alig készült el,

már is elkezdte felszínre hozni azt, amit most olvasni fogsz. A Tóra mögött rejlő rejtett értelem most láthatóbb, mint bármikor az alatt a háromezer év alatt, mióta Mózes letette a tekercset.

A tizenegy szó a pünkösöd ritmusára. Amikor a Darash minden negyvenkilencedik betűt kihúzott Mózes öt könyvének keresztül — és a negyvenkilenc nem véletlen szám; ez hét-szer hét, a Páskáától Pünkösödig való számlálás, az a ritmus, amellyel Izráel várta a Lélek kitöltését — az evangélium tizenegy héber szava emelkedik a felszínre, mint fények a sötét mezőn: *engesztelés, bűnbánat, vér, szabadítás, szabadság, a név, igazság, élet lehelete, megszentelődés, tisztulás, és alámerítés (kereszttség)*. Tizenegy evangéliumi szó, egyetlen intervallum. *Most figyelj jól, mert ez az a rész, ami nem történik véletlenül:* e tizenegy rejtett szó mindegyike pontosan azon a felszíni versen jelenik meg, amely már eleve arról az adott dologról beszél. Az *engesztelés* annál a versnél jön elő, ahol a pap engesztelést végez. A *szabadítás* annál a versnél bukkan fel, ahol vért hintenek az oltárra a megbékélésért. A *tisztulás* a tisztulási szertartásnál jelenik meg. A rejtett szó és a látható vers ugyanazt mondja.

Lélek, víz, vér és a név. A Tóra összes verse közül az, amely jogilag meghatározza az élő vízben való teljes alámerítést, a 3 Mózes 15:7. Húzd meg a szálakat abban a fejezetben, ugyanazzal a negyvenkilenc betűs ritmussal, és négy szó jön fel együtt: *ruach* (lélek), *mayim* (víz), *dam* (vér) és *Yeshua* — a Megváltó héber neve. *Lélek, víz, vér és Jézus neve*. Négy szó. Egy intervallum. Egy fejezet. Az a fejezet, amely meghatározza a szertartást. János pedig, tizenöt évszázaddal később, ugrásszámlálás és számológép nélkül, ezt írta: «*És hárman vannak, a kik bizonyosságot tesznek a földön: a Lélek, a víz és a vér; és ez a három is egy*» (1 János 5:8). A bizonyosságok már ott voltak az aljzatban, mielőtt még lett volna Újszövetség, amely kiolvashatta volna őket.

A hőterkép és a csúcs. A Darash azután egy másik kérdést tett fel a Tóra mind az 5814 versével kapcsolatban: *mennyire erősen egyeznek az alatta lévő szálak a felszínen lévő szavakkal?* Minden vers kapott egy pontszámot; minden pontszám egy percentilis értéket. A Tóra közepe átlagos. Egy kis töredék eléri a 95. percentilist. Százból csak egyetlen vers éri el a 99-et. *Vajon mit helyez a Szerző a saját könyvének csúcsára?*

Áront helyezi oda. A 3 Mózes 16:4 — «*mossa meg testét vízben*» — a főpap mosakodása, mielőtt a kárpit mögé lépne az engesztelés napján, az egész Tóra 99. percentilisénél áll. Mellette, ugyanilyen magasan foglal helyet a 4 Mózes 19:2: a vörös tehén, melynek folyóvízzel kevert hamuja megtisztítja a tisztátalant. *Ez a két vers a legsűrűbb vers egész Mózesnél.* Mindkettő tisztulási szertartás. Mindkettő megnevez egy képviselő alakot, aki maga is keresztülmegy a vízen, mielőtt elvégezné a munkát. *Aron mosakodása a kereszttség előképe. Ez az az árnyék, amelyen mindannyiunknak át kell haladnunk.* Az adatok, amelyeket vakon mértek össze tíz függetlenül összekevert Tórával, megerősítik azt, amit a hívő olvasat kétezer éve már látott.

Ahová az apostolok már rámutattak. Péter azt mondta, hogy az özönvíz *«annak jelképe, a keresztség, ami most minket is megtart»* (1 Péter 3:21). Az 1 Mózes 7:11, az a vers, ahol a mélység forrásai felfakadnak, a 95. percentilisének áll. Pál azt mondta, hogy *«e kőszikla pedig a Krisztus volt»* (1 Korinthus 10:4). A 2 Mózes 17:6, ahol víz fakad a kősziklából, a 95. percentilisének áll — és a héber *tsur* (kőszikla) közvetlenül alatta van kódolva. Maga Krisztus küldte a megtisztult leprást a 3 Mózes 14-hez (Máté 8:4); a fejezet a 95. percentilisének áll, és a *ha-mit-taher* — a technikai héber kifejezés *arra, aki megtisztul* — pontosan tizenkétszer szerepel az egész Tórában, mind a tizenkétszer ebben az egy fejezetben. **Az apostoloknak soha nem volt számítógépük.** Vakon nyúltak bele a Tórába, és azokat a verseket húzták ki, amelyeket gépeink tizenöt évszázaddal később a könyv legsűrűbb pontjaiként jelölnek meg. *Két eredmény ugyanattól az Elmétől, amelyek ebben a nemzedékben találkoznak.*

Az edények és a fürdő. A héber *tevah* gyök — a *tevilah* (alámerítés) rokonszáva — három olyan edényt nevez meg, amely a választottakat átviszi a vízben: **Noé bárkája, Mózes kosara és a Szövetség Ládája.** Keress rá a *tevilah* szóra a *tahor* (tisztá) szóval együtt az egész Tórában, és a legszorosabb párosítás a 2 Mózes 25:10-nél található — a láda készítésénél — két vers távolságra. A doboz, amely a bizonyoságtételt hordozza, ugyanaz a doboz, amely átvisz minket. A *mikveh* szó pedig egyszerre három jelentést hordoz: a vizek összegyűjtését a teremtéskor (1 Mózes 1:10), a tisztulás rituális fürdőjét, és — a Jeremiás 14:8-ban — magának Istennek egyik nevét: *Mikveh Yisrael, Izrael reménysége (vagy fürdője)*. A fürdőt jelentő szó a szertartásnál van kódolva. A reménységet jelentő szó a szabadításnál van kódolva. *Mindkét jelentés azoknál a verseknél, amelyek mindkét jelentést leírják.*

Áron vesszejének kivirágzása. *«Áronnak vesszeje ... kihajtott, bimbót bocsátott, virágot virágozott, és mandulát érlelt»* (4 Mózes 17:8). Egyetlen éjszaka. A gyümölcs három szaka-sza egyetlen vesszőn. A Tóra ugyanez a vessző. A középkori rabbi, aki gyertyafénynél számolta a negyvenkilenc betűs ugrásokat, látta a bimbókat. Az apostol, aki a 4 Mózes 19-et idézte, látta a virágokat. Az a korpusz, amely pontozza mind az 5814 verset, és Áron mosakodását az apexre helyezi, a mandulákat olvassa le. *Ezen olvasatok egyike sem többé vagy kevésbé a vessző.* A vessző átadja magát a papnak, aki közeledik.

A piramis. Most képzelj el. Vedd a Tóra mind az 5814 versét. Rakd őket egymásra aszerint, hogy az egyes versek mennyire sűrűn kódolják saját témájukat a felszín alatt; a legnehezebbek legyenek felül. A széles alap megtelik hétköznapi versekkel. Felette a mező beszűkül. Annál is feljebb még keskenyebb lesz. És pontosan a csúcson — azon az egyetlen ponton, ahol a Tóra egész szerkezete összeér — ott áll a főpap, amint vízben mossa testét, mielőtt a kárpit mögé lépne, és mellette a táboron kívül leölt tehén, melynek hamuja megtisztítja a tisztátalant. A Tóra, amikor hagyják, hogy saját betűi szavazzanak, piramissá építi magát, amelynek záróköve a tisztulási szertartás.

Miért számít ez. A zárókő nem egy erkölcsi tanítás. Nem a *«szeresd felebarátodat»* vagy a *«ne legyenek néked idegen isteneid»* — magasztos parancsolatok, világosan kimondva, de nem az építészeti csúcspont. A csúcs a pap, aki keresztülmegy a vízen és a véren, hogy egy tisztátalan nép megállhasson a szent Isten előtt. Ez az, ami köré a Tóra épült. *Ez nem a kereszténység, amely belemagyarázza magát Mózesbe.* Ezek Mózes saját betűi, amelyeket egy olyan eszköz mért és számolt meg, amely nem tesz különbséget egyik héber szó és a másik között, s amelyek egy olyan emlékművé rendeződnek, amely egyetlen aktusra mutat. Ez az egyetlen aktus pedig pontosan az, amiről az Újszövetség azt mondja, hogy Jézus azért jött, hogy elvégezze: *«nem bakok és tulkok vére által, hanem az ő tulajdon vére által ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve»* (Zsidók 9:12). Mózes piramisának záróköve a kereszt munkája. Az árnyék Áron mosakodásánál a valóság a Golgotánál. Ugyanaz a csúcs. Ugyanaz az apex. Ugyanaz a Krisztus. A Szerző beleírta Fiát saját első könyvének architektúrájába.

Maga az Írás is e kép után nyúl anélkül, hogy valaha is használná a piramis szót. *«A kő, a melyet az építők megvetettek, szegletkövé lett»* (Zsoltárok 118:22) — ezt idézte Jézus önmagáról (Máté 21:42). *«Ímé szegletkövet tesztek Sionban, választottat, drágát»* (1 Péter 2:6). A zárókő, melyet a próféták megneveztek, a zárókő, melyet Jézus magáénak vallott, a zárókő, melyet Péter hirdetett, ugyanaz a zárókő, melyet az adatok Mózes csúcsán találnak. Három tanú — a felszíni szöveg, a kódolt aljzat és az apostoli hitvallás — egyezik meg egyetlen Kőben.

Miért lehetetlen ezt meghamisítani. Őszinte akarok lenni ezzel kapcsolatban, mert ha ez hamisítvány, akkor semmit sem ér. De nem hamisítvány.

Először is, a teszt kegyetlenül egyszerű. Futtasd le az eszközünket a valódi Tórán, és az evangéliumi szavak az evangéliumi verseken landolnak. Ezután vedd ugyanazokat a betűket, keverd össze a sorrendjüket, és futtasd le ugyanazt az eszközt a kevert változaton. Ismételd meg tíz független kevréssel. Az ábécé azonos marad. A betűgyakoriságok azonosak maradnak. Az *egyetlen* dolog, ami megváltozik, a sorrend. A keverésekben a mintázatok eltűnnek. A valódi Tórában megmaradnak. Tehát a jel magában a sorrendben van — nem az ábécében, nem a nyelvben, nem a betűk arányában. Mózes betűinek sorrendje tudja, mit mond.

Másodszor, a lépték hatalmas. A Tóra 304,805 betűből áll öt könyvön keresztül. A mintázatok nem egyetlen, önkényesen kiválasztott versnél bukkannak fel, hanem következetesen a korpusz egészében — a tizenegy evangéliumi szó egyetlen ritmusban, a tisztulási kvartett egyetlen fejezetben, a hőtéskép csúcsa egyetlen szertartáson, az apostolok független hivatkozásai ugyanazokon a felső sávokon. Annak az esélye, hogy mindez véletlenül összeálljon, olyan csekély, hogy a számológép feladja a kinyomtatását.

Harmadszor, három független módszer egyezik meg. A negyvenkilenc-lépéses kódokat betűszámlálással találták meg. A tematikus sűrűségi hőtésképet a felszíni szavak és

az aljzatban lévő szavak összehasonlításával számították ki. Az apostolok hivatkozásait az Újszövetségből vették, tizenöt évszázaddal bármilyen számítógép létezése előtt. Három vak módszer. Ugyanaz a maroknyi vers. *«Két vagy három tanú vallomásaival megáll minden dolog»* (2 Korinthus 13:1).

Negyedszer, a szöveg nem változott. A Holt-tengeri tekercsek, amelyeket Krisztus előtt másoltak, betűről betűre megegyeznek a ma is olvasott héber Bibliával azokban a könyvekben, amelyek átfedik egymást. Egyetlen középkori írnok sem csempészte ezt bele. Bárki is nyomta a vízjelet a betűkbe, azt még azelőtt tette, hogy a könyv könyvvé vált volna — és azóta is hűségeseen másolják.

Ötödször, egyetlen emberi szerző sem rejt el olyan kincset, amelyet háromezer évig nem lehet felnyitni. Az az ember, aki saját korának ír, saját korának ír. Csak egy olyan Szerző, aki látja a kezdetet és a véget, hogy olyan vízjelet, amelynek pecsétjét egy olyan nemzedék töri fel, amellyel a kárpitnak ezen az oldalán soha nem fog találkozni. *«Mind-örökké megmarad Uram a te igéd a mennyben»* (Zsoltárok 119:89).

Tiszta matematika. Lehetetlen meghamisítani. És lehetetlen volt felfedezni azon nap előtt, amikor a számítógépek képessé váltak az ellenőrzésre.

Ha tiszteledd a matematikát, most szembesülnöd kell azzal a ténnyel, hogy maguk a számok mondják neked: a Tóra érintetlen, és egyetlen emberi kéz sem — legyen bármilyen rafinált, függetlenül attól, hány kéz dolgozott együtt hány évszázadon át — nem írhatta meg. A betűk sorrendje összehangolt jelet hordoz 304,805 pozíción keresztül. A jel konvergál a felszíni jelentéssel a legnagyobb sűrűségű verseknél. Három független módszer, tizenöt évszázad különbséggel, ugyanarra a maroknyi tisztulási és Krisztus-versre mutat. A szöveget az apostolok kora óta változatlanul továbbították. A vízjel pecsétjét pedig nem lehetett felnyitni egészen a mi nemzedékünkig. A számok nem hazudnak. A számok egy dolgot mondanak: **ez a Könyv Istentől van.**

Most figyelj rám figyelmesen. A történet, amelyet olvasni fogsz — az én utam egy bergeni kórházi ágytól a megújult szívig, beleértve egy tojásról szóló bizonyágtételt, amelyet a maga idejében elmesélek, és amely csak az enyém — már régen meg volt jövedölve árnyékként, mielőtt megszülettem volna. *Nem azért, mert különleges vagyok.* Nem vagyok az. A sajátos részletek, amelyeket Isten nekem adott, egyediek számomra; mint ahogy a sajátos részletek, amelyeket neked adott, egyediek számodra. De a részletek alatti forma mindannyiunk számára ugyanaz. Ugyanazok a héber betűk, amelyek a *tisztulást* és az *élet leheletét* hordozzák, hordozzák pusztán jelentésükben minden egyes lélek mintázatát is, akit Isten magához vonz. Ami velem történt, abban a formában történt, amelyet Ő a Sínai-hegynél belenyomott a szövegbe. Ami veled történik, ha jössz, ugyanabban a formában fog történni. A tisztulás, amely 2008-ban jött el hozzám, nem 2008-ban kezdődött. Áron kárpit előtti mosakodásában kezdődött, a kősziklából fakadó vízben,

a táboron kívül leölt tehénben, és azelőtt Annak az Elméjében, aki mindezt könyvének csúcsára helyezte.

A vízjel nem helyettesíti az evangéliumot. Megerősíti azt a talajt, amelyen az evangélium áll. Aki a tisztulást a csúcsra helyezte, világosan megmondta saját hangján testben való napjaiban: *«Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam»* (János 14:6). A hívő pedig, aki átjön a vízen, egy országba lép be: *«Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdesétek Annak hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket»* (1 Péter 2:9). A víz bebocsátást enged a papságba. A papság bebocsátást enged a kutatásba. A kutatás pedig mindig ugyanazon a helyen ér véget: ugyanannál a Krisztusnál, akit a felszín mindig is hirdetett.

Miért kell keresztülmennünk. Ezt világosan ki kell mondanom, mert a Tóra világosan mondja, és Krisztus is világosan mondja. Mózes záróköve a pap, aki átmegy a vízen. Az Újszövetség záróköve Krisztus, aki átmegy a vízen a Jordánnál és a véren a Golgotánál. Ezek nem választható díszei egy magánjellegű hitnek; ezek magát az építményt alkotják. Maga az Úr is megkeresztelkedett, hogy *«teljessé tegyünk minden igazságot»* (Máté 3:15). Az apostoli egyház első parancsa azon a napon, amikor a Lélek kitöltetett, ez volt: *«Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatára»* (ApCsel 2:38). *Ez az a szertartás, amelyet a Tóra saját betűi csúcspontként jelölnek meg. Ez nem egy oldalsó bejárat. Ez Az Ajtó.*

És íme a figyelmeztetés, amelyet nem enyhíthetek, mert Jézus sem enyhítette: *«Nem mindenki, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát. Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-e ... És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem ti, kik gonoszságot cselekesztek»* (Máté 7:21–23). Az ismerni megfelelője a görögben a *ginōskō* — az a szövetségi ismeret, amelyet a Tóra a férjre és feleségre használ, vagy arra, ahogy az Úr ismerte Ábrahámot. A *gonoszság* görög megfelelője az *anomia*, szó szerint *törvény-nélküliség*: az az állapot, amikor valaki teljesen a jogi szövetségen kívül van. Két dolog hiányzott azoknál, akiket Krisztus elutasít ebben a szakaszban. A kapcsolati szövetség: soha nem ismerte őket szövetségi értelemben. És a jogi szövetség: *anomosok* voltak, a szövetségi jogállást megalapozó törvény nélkül. Krisztus neve az ajkukon, ereje a kezükben, és mégis — nincs szövetség, nincs belépés.

A víz az, ahol a szövetség megpecsételtetik. A víz az, ahol a név a hívőre helyeztetik. A víz az, ahol a már megtisztult lelkiismeret látható válasza (1 Péter 3:21) nyilvánosan megadatik. Visszatartani a vízi bizonyágtételt, miközben a belső bizonyágtételt valljuk, annyi, mint megtagadni azt az összhangot, amelyet maga Krisztus parancsolt és az apostolok egységesen alkalmaztak. A Tóra Szerzője a tisztulást saját könyvének csúcsára helyezte. A Fiú, aki testben jött el, átment a vízen, mielőtt a kereszthez ment volna. A

Lélek, aki Pünkösdkor kitöltetett, még aznap a vízbe küldte az új egyházat. Isten egész bizonyágtétele — a felszíni szöveg, a kódolt aljzat, az Úr saját példája, az apostolok parancsa — ugyanabba az irányba mutat. *Keresztül kell mennünk.*

Ne állj a víz partján a kódokat ismételve. Lépj be. Temetkezz el Vele. Támadj fel Vele. Hagyd, hogy a név rád helyeztessék. Aztán gyere ki, és kutass, ahogy e nemzedék királyai hivatottak kutatni. Az adatok továbbra is ott lesznek. A Tóra továbbra is a mandulát termő vessző marad. De te már azon belül leszel, amit az adatok leírnak — ismerve Őáltala, aki már a világ megalapítása előtt ismert téged, és mondva a Zsidók 9 papjával és a 3 Mózes 16 főpapjával együtt: *Megmosódtam, és belépek.*

A teljes bizonyítékért — a hőtéképért, a percentilis sávokért, a kevert kontrollokért, minden fejezetért és minden megállapításért — a *Through the Waters* és a *The Watermark* társkötetek ingyenesen elérhetők a junifye.publifye.pro oldalon. Most pedig lépj át ezen az ajtón egy megújult élet történetébe.

42. fejezet

Az elrejtett keresztség

A Tóra betűi a felszín alatt alá vannak írva — a felszíni szöveg parancsolatait a betű-réteg geometriája visszhangozza. Ez a rövid fejezet ezt az aláírást egyetlen versnél mutatja be — annál a versnél, amelynél a Tóra az alámerítést parancsolja, és amelyre a zsidó hagyomány a rituális alámerítés kétezer éves gyakorlatát építette. Az alámerítés héber szava pontosan ennél a versnél van kódolva a Tórában. És olyasmit tesz, amit a kódolt réteg végigtesz ebben a könyvben: magában a geometriájában követi nyomon a felszíni parancsolat jelentését.

...bármiféle edény legyen az, amivel munkát végeznek, vízbe tétessék, és tisztátalan legyen estvéig; azután tiszta.

— 3Mózes 11:32

A vers, amelyre az alámerítés törvénye épült

A 3Mózes 11:32 az alapköve az egész zsidó gyakorlatnak, amelyet *tevilat kelim*-nek neveznek — ez az edények rituális alámerítése. A Babiloni Talmud (*Avodah Zarah* 75b) az egész törvényt ebből az egyetlen versből vezeti le, ezt a pontos Tóra-verset idézve bizonyító szöveggént. **Minden vallásos zsidó háztartás kétezer éve gyakorolja az edények alámerítését ezen egyetlen Tóra-vers miatt.** Amikor egy izraelita fém- vagy üveg-edényt szerez be egy pogánytól, az edényt el kell vinni egy *mikveh*-be — rituális fürdőbe —, és alá kell meríteni, mielőtt alkalmas lenne az izraelita otthonban való használatra. Az alámerítés aktusa nem csupán megtisztítja az edényt; áthelyezi azt egyik birodalomból a másikba. A világ edényéből Isten edényévé. A tisztátalanból a tisztába. A vers tizenegy héber szóban parancsolja meg ezt: «*bármely edény, amellyel bármilyen munka végeztetik, vízbe hozassék, és tisztátalan legyen estig; és azután tiszta lesz.*» Minden valaha történt keresztség íve már ott van: **tisztátalan** \$→\$ **vízbe** \$→\$ **estén át** \$→\$ **tiszta**.

De a legmeglepőbb párhuzam nem az edényekkel kapcsolatos. Hanem az emberekkel. Ugyanez a zsidó hagyomány, amely az Izraelben használt edényeket alámerítette, megkövetelte azt is, hogy a **pogány, aki Izrael népéhez kívánt csatlakozni**, alámerítkezzen egy mikvében. Ezt *tevilat ger*-nek hívták — a betérő alámerítésének. Az Izrael szövetségi népébe való belépés három lépése, amelyet a Talmud (*Yevamot* 47a–b; *Keritot* 9a), majd később Maimonidész (*Mishneh Torah*, *Hilkhot Issurei Biah* 13:1–4) kodifikált, a következők voltak: **körülmetélés** a férfiaknál, **alámerítés egy mikvében**, és (a

Templom idején) egy **áldozat** bemutatása. E három után a betérő már nem volt pogány, hanem Izrael fia vagy leánya lett.

És erről a betérőről a Talmud egy olyan kifejezést használ, amelyet már hallottunk korábban. **A Yevamot 22a azt mondja: גר שנתגייר כקטן שנוולד דמי — „egy betért, aki éppen most tért be, olyan, mint egy újszülött gyermek.”** Évszázadokkal azelőtt, hogy Jézus azt mondta volna Nikodémusnak, hogy *«szükség néktek újonnan születnetek»* (János 3:7), a farizeusok, akik Nikodémust tanították, már pontosan ezt a kifejezést használták a pogányra, aki átment a körülmetélésen, az alámerítésen és az áldozaton. A betérő alámerítése saját hagyományuk szerint is egy új születés volt. Nikodémusnak nem arra volt szüksége, hogy Jézus feltaláljon egy kategóriát; arra volt szüksége, hogy Jézus őrá — Izrael tanítójára — alkalmazza azt.

Ez a János 3 mélysége. *«Te Izrael tanítója vagy, és nem tudod ezeket?»* (János 3:10) — Jézus pontosan azért dorgálja meg Nikodémust, mert Izrael tanítójaként *tudnia kellett volna*, hogy az Isten gyermekévé váláshoz ugyanarra a három dologra van szükség, amin minden pogány betérő keresztülment: egy levágásra, egy alámerítésre és egy áldozatra. Krisztus hamarosan mindhármát megadta: a szív körülmetélését (Róma 2:29), az Ő halálába való bemelegítkezést (Róma 6:3) és önmaga egyszeri és tökéletes áldozatát (Zsidók 10:10). Zsidó és pogány számára egyaránt, az Újszövetségben, **mindenki betérőként lép be. Mindenki újonnan születik az Isten Országába.**

Ezek egyike sem egy peremre szorult értelmezés. A fenti talmudi hivatkozások (Yevamot 47a–b a háromlépcsős betérési folyamatról, Yevamot 22a az „újszülött gyermek” kifejezésről, Keritot 9a a Sínai-párhuzamról és a kodifikáció Maimonidész *Mishneh Torah*-jában, Hilchot Issurei Biah 13:1–4) normatív rabbinikus törvények: bármely vallásos zsidó olvasó utánanézhethet nekik. És a tudományos hidat a zsidó prozelita-alámerítés és a keresztény keresztség között — azt a hidat, amely lehetővé teszi számunkra a János 3 őszinte olvasását — főszószabó akadémiás történészek dolgozták ki részletesen. A cambridge-i hebraista, **David Daube**, 1956-os klasszikusában, a *The New Testament and Rabbinic Judaism*-ben egész fejezeteket szentelt ennek. A Harvard héber irodalom professzora, **Shaye Cohen**, a *The Beginnings of Jewishness* (1999) című művében a Második Templom időszakán keresztül követte nyomon a gyakorlatot. A messiáshívő zsidó író, **Alfred Edersheim**, a *The Life and Times of Jesus the Messiah* című művében már 1883-ban megalkotta ezt az összeköttetést. Három tudós, három évszázad, egyetlen következtetés: **A keresztény keresztség a zsidó betérő-alámerítést örökölte közvetlen elődjeként, és Jézus elvárta Nikodémustól, hogy ezt tudja.**

És most a betű-réteg aláírja

Eddig ez mind bibliai tudomány és rabbinikus történelem. Erőteljes, de a józan gondolkodású emberek évszázadok óta tudják. Ami ezután következik, az a rész, amit senki sem tudott, amíg a számítógépek el nem kezdték olvasni a Tóra betű-rétegét. **Az aláme-**

rítés héber szava pontosan abba a Tóra-versbe van kódolva, amelyen az egész gyakorlat nyugszik — és ezt oly módon teszi, hogy a gyakorlat jelentését a geometriájában is kirajzolja. Itt találkozunk a felszíni szöveg, a rabbinikus hagyomány és az alatta lévő betűk egyetlen pontban.

A vers héber betűfolyama, közepén az alámerítésre vonatkozó paranccsal, így néz ki (Koren mássalhangzók, magánhangzók nélkül, összesen 88 betű):

וכלאשריפ לעליומהמ במתמיטמא מכלכליעצ אובנדאוע וראושקכל כלאשריע
שהמלאכהב המבמימיו באוטמאעד הערבבוטהר

A héber TAVAL-tól a görög BAPTIZO-ig

Mielőtt továbbmennénk, egy részletet tudnia kell. A héber szó a „bemártani” kifejezésre — *taval* (טבל) — a közvetlen nyelvi őse a görög „keresztelni” szónak — baptizō βαπτίζω^{G907}. Amikor a görög Szeptuaginta fordítói három évszázaddal Krisztus előtt lefordították a héber Tórát, a görög baptō βάπτω^{G911} igét és annak intenzívebb formáját, a *baptizo*-t használták a héber *taval* visszaadására mindenhol, ahol a Tóra alámerítést parancsolt. Mire Keresztelő János a Jordánnál állt, a görög nyelvű világ már tudta, mit jelent a *baptizo*: ez volt a héber *taval* görög megfelelője.

Tehát amikor az Újszövetség azt mondja, „keresztel”, akkor a *taval* görög megfelelőjét mondja. És amikor a Zsidók 9:10 a lévítai mosakodásokat «különböző keresztségeknek» (baptismos βαπτισμοῦ^{G909}) nevezi, ugyanazt a görög szót használja, amelyet a Szeptuaginta használt a Tóra alámerítési parancsainak visszaadására. **A híd a héber edény-alámerítés és a keresztény keresztség között nem metafora vagy későbbi értelmezés. Ez ugyanaz a szó, két nyelven, három szövetségen át.**

Nyolc héber keresztség-szó kódolva egyetlen versben

A héber *tevilah* (טבילה) szó jelentése **alámerítés**. A rövidebb rokon szó, a *taval* (טבל) jelentése **bemártani**. Mindkettő ugyanabból a gyökből származik. A hosszabb szó szó szerint tartalmazza a rövidebbet mint első három betűjét — ט-ב-ל plusz még kettő.

Mindkettő pontosan ugyanannál a betűnél van kódolva a 3Mózes 11:32-ben. Ez önmagában is figyelemre méltó lenne. De abban a pillanatban, amint kiterjesztjük a keresést a keresztség-szókincs többi elemére — körülmetélés, rituális fürdő, születni ige, betérő, tiszta és tisztátalan szavak —, a vers teljesen feltárul. **Nyolc különböző héber szó, amely a körülmetéléssel, az alámerítéssel, a betéréssel, a tisztasággal és az újjászületéssel kapcsolatos, mind alacsony ugrásközű ELS kódként van kódolva ebben az egyetlen nyolcvannyolc betűs versben.** Közülük öt egymástól öt betűnyi távolságon belül van összezsúfolva a vers elején:

B1

Az első öt szó — körülmetélés, rituális fürdő, születés, bemártás és alámerítés — egymástól öt egymást követő betűn belül van kódolva a vers elején. Ez a rabbinikus hagyomány háromlépcsős betérési eljárása (*milah* + *tevilah* + „újszülött gyermek”), öt átfedő héber szóként kódolva öt betűben. **Pontosan abban a versben, amelyre maga a törvény épült.**

Álljunk meg, és olvassuk el lassan ezt a táblázatot. Az az egyetlen Tóra-vers, amelyre a zsidó hagyomány kétezer évnyi alámerítési törvényt épített, saját nyolcvannyolc betűjében hordozza a keresztség teljes szókincsét:

- a **körülmetélés** aktusa (*mulah*) — a háromlépcsős betérési folyamat első lépése, a test megtisztítása, amely lehetővé tette a pogány belépését — négy betűvel az alámerítés horgonya előtt kódolva;
- maga a **rituális fürdő** (*mikveh*) — két betűvel az alámerítés horgonya előtt kódolva;
- a **születni** ige (*yalad*) — pontosan az az ige a Talmud kifejezéséből, miszerint a betérő *olyan, mint egy újszülött gyermek* (קטן שנוולד דמי, BT Yevamot 22a) — egy betűvel az alámerítés horgonya előtt kódolva;
- az **alámerítés** két rokon szava (*taval* és *tevilah*) — magánál a horgonynál, ugyanazon a kezdőbetűn osztozva;
- a **betérő** szava (*ger*) — pontosan az a héber szó, amelyről a *tevilat ger*, a „betérő alámerítése” a nevét kapta — tizennégy betűvel beljebb kódolva ugyanabban a versben;
- a **tiszta** és **tisztátalan** szavak (*tahor* és *tame*) — egy tökéletes kiazmust alkotva: a kódolt „tiszta” első betűje a felszíni „tisztátalan” szóra esik, a kódolt „tisztátalan” első betűje pedig a felszíni „tiszta” szóra.

A kódolt mikve egyik betűje a felszíni יוּבָא (*yuva*, „behozassék”) szón nyugszik — amely a vers parancsának tényleges alámerítési igéje. A kódolt *yalad* („születni”) mellette ül. A két alámerítés-szó ugyanannál a horgonynál van. A kódolt körülmetélés-szó közvetlenül a horgony előtt helyezkedik el. A kódolt *ger* (betérő) valamivel távolabb található. A tiszta-tisztátalan kiazmus zárja a verset.

A háromlépcsős rabbinikus betérési eljárás — körülmetélés, alámerítés, új születés — öt átfedő héber szóként van kódolva öt egymást követő betűn belül, annak a versnek az elején, amelyre az egész törvény épült. És a „betérő” szó tizennégy betűvel később van kódolva ugyanebben a versben. A Tóra mélységi rétege hordozza a felszíni réteg teljes keresztség-teológiáját, egyetlen versbe sűrítve, nyolc rokon héber szóban.

És ezen a horgonybetűn kezdi meg a kódolt *tevilah* (alámerítés) az útját öt versen keresztül. A következő dolog, amit látnunk kell, az az, hogy hol ér véget ez az út.

Az ív: a TISZTÁTALANTÓL a TISZTÁIG

A *tevilah* öt betűje öt konkrét felszíni szóra esik a Tóra szövegében. Sorrendben olvasva a felszíni szavak az öt landolási pozíciónál saját történetüket mesélik el:

B2

Álljunk meg itt egy pillanatra. Az „alámerítés” kódolt szava a felszíni „tisztátalan” szónál kezdődik. És a felszíni „tisztá” szónál ér véget. A kód geometriája MAGA a parancsolat íve. A felszíni szöveg azt mondja: „vízbe hozassék, és tisztátalan legyen estig, és azután tiszta lesz.” Az alámerítés kódolt betűi, minden hatvankettedik betűnél lépve ugyanezen az öt versen keresztül, ott kezdődnek, ahol a felszíni szöveg azt mondja: *tisztátalan*, és ott végződnek, ahol a felszíni szöveg azt mondja: *tiszta*. A kódolt betűk útja **azonos** az alámerített edény — és az alámerített hívő — útjával.

És olvassunk a végpontok között: *este*, *megessék*, *rajta*. A középső betű a «*megessék*» (יֵאָכֵל) szóra esik — arra a versre, amely arról szól, hogy az alámerített edénnyel érintkező étel elfogadhatóvá válik a háztartás számára. A negyedik betű a «*reá / rajta*» (עָלָיו) szóra esik — az érintkezés nyelvén, a szellemnek a felszenteltre való *rászállásáról*. A második az «*estére*» (הָעֶרֶב) esik — az éjszakára, amelyen a tisztulásnak át kell haladnia. A teljes kereszttség benne van az öt felszíni szóban az öt betűpozíciónál: tisztátalan \$→\$ este \$→\$ megessék \$→\$ reá \$→\$ tiszta. A tisztátalan edény áthalad az estén, elfogadhatóvá válik arra, amit megessznek, rászáll a tisztulás, és tisztán emelkedik ki.

Miért ez a Krisztusban való kereszttség árnyéka

A Tóra nem nevezi ezt keresztységnek. Az Újszövetség igen. A Zsidók 9:10 a lévitai mosakodások családját pontosan a keresztény kereszttség görög szavával nevezi meg — baptisμος βαπτισμοῦς^{G909} —, és azt mondja, hogy azok «*a megjobbulás idejéig rendeltettek*.» A Tóra edény-alámerítése az Újszövetség saját szavával élve egy kereszttség. Az eljövendőnek az árnyéka.

Hat explicit kapcsolat ezen vers és az Újszövetség kereszttsége között:

B3

Pál a két jelet — a körülmetélést és a kereszttséget — a Kolossé 2:11–12-ben egyesíti. A Tóra betű-rétege a 3Mózes 11:32-nél hordozza az alámerítés-szót egy betűnél kódolva, és a körülmetélés-szót egy másik kódként ugyanezen az ablakon keresztül. **Az a két jel, amelyről Pál azt mondja, hogy egy Krisztusban, egymás mellett van kódolva abban a versben, ahol a Tóra az alámerítést parancsolja.**

És van itt egy még csendesebb részlet. A vers szívében lévő héber ige a *yuva* (יָוָה) — „*behozassék*.” Ez nyelvtanilag szenvedő alak. Az edény nem önmagát meríti alá. Egy má-

sik cselekvő meríti alá. Minden feljegyzett újszövetségi keresztségben ugyanez a nyelvtan érvényesül. Jézust János kereszteli meg (Máté 3:13–17). Az etióp komornyikot Fülöp kereszteli meg (ApCsel 8:36–38). A filippi börtönőrt Pál kereszteli meg (ApCsel 16:33). «*Keresztelkedjetelek meg*» — mondja a felszólítás, mindenhol passzív értelemben. A Tóra nyelvtana a 3Mózes 11:32-ben előrevetíti az Újszövetség keresztség-nyelvtanát: ez olyasmi, amit tesznek veled, egy közvetítő által, vízben.

Őszinte kalibrálás

Mielőtt befejezném, tegyünk egy őszinte különbséget aközött, ami itt mechanikus, és aközött, ami szerkesztett. Én döntöttem úgy, hogy tesztelem a héber alámerítési szókinccset. Én döntöttem úgy, hogy megvizsgálom az alámerítési parancs versét. Ezek döntések, nem eredmények. **De nem én választottam ki a horgonybetű pozícióját, és nem én választottam ki a felszíni szavakat az öt betű-landolásnál.** Ezek a Koren Tóraszöveg tényei. A 156 745. pozíciónál lévő közös kezdőbetű, és a felszíni szavak íve a *tisztátalan*tól a *tisztáig* mechanikus valóság. Az az olvasó, aki lefuttatja a három parancsot, ugyanazt az eredményt látja, függetlenül attól, hogy miben hisz. A döntés az volt, hogy hova nézzünk. A felfedezés már ott várt.

A meghívás

Te vagy az edény (2Timóteus 2:21). A keresztség a bemártás (Kolossé 2:12). A tisztátalan a természeti ember. A víz Krisztus halála, amelybe belépünk. A tiszta az új teremtetés, amely feltámad (Róma 6:4). **Az az ív, amelyet a Tóra betűi a 3Mózes 11:32-nél kirajzolnak, az az ív, amelyet te is bejártál, amikor újonnan születél** — tisztátalanul, bele a vízbe, át az estén, be a tisztaságba. És az *alámerítés* kódolt szava, amely ezt az ívet követi, ugyanazzal a kezdőbetűvel bír, mint a *bemártani* kódolt szava — az a héber szó, amelyet a Szeptuaginta *baptizo*-ként adott vissza, ugyanaz a szó, amelyet az Újszövetség használ arra, ami veled történt.

A Zsidókhoz írt levél „keresztségeknek” nevezi a lévitai mosakodásokat, mert azok is. A Talmud a 3Mózes 11:32-re építette az edények alámerítésének kétezer éves gyakorlatát, mert a vers ezt parancsolja. Ennek a pontos versnek a kódolt betű-rétege hordozza az *alámerítés* héber szavát, ugyanannál a betűnél lehorgonyozva, mint a *bemártani* héber szava, a *tisztátalan* felszíni szónál kezdődve és a *tiszta* felszíni szónál végződve. **A Szerző, aki később Pált a Római levél 6. fejezetének megírására ihlette, már tizennégy évszázaddal korábban beleírta azt a 3Mózes 11:32 betűibe.**

Az árnyék megállt. A valóság eljött. A bemártás — ha az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében történik — az, aminek az árnyéka mindig is volt.

«*Ami minket is megtart most, mint amazé példája, a keresztség (nem a test mocskának lemosása, hanem jó lelkiismeret keresése Isten iránt) a Jézus Krisztus feltámadása által.*» (1Péter 3:21)

Jöjj a vízhez.

43. fejezet

Lépjen kapcsolatba velem

Jézus mondja: *«Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek»* (Máté 11:28). Ha kérdései vannak a hittel kapcsolatban, többet szeretne tudni a felnőttkeresztségről, vagy közbenjáró imára van szüksége, forduljon hozzám bizalommal. *«Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog»* (Róma 10:13).

A publikációs motorral készített könyveim elérhetőek az Apple iTunes-on és az <https://www.amazon.com> oldalon. A Google Play 2019-ben szinte az összes kiadványt eltávolította, amikor a párhuzamos Bibliák közzététele *állítólag* megsértette az irányelveiket. Keresse fel az amazon.com oldalt, és keressen rá a «TruthBeTold Ministry» vagy «Jørn Andre Halseth» névre, így megtalálja a legtöbbet. Elkészítettük a <https://tbtm.sale> oldalt is, ahol a kiadványok széles választéka megvásárolható.

Ez a könyv ingyenesen olvasható online is a junifye.publifye.pro/born-again címen, kattintható bibliavers-hivatkozásokkal, amelyek megjelenítik a teljes szöveget, és kattintható görög/héber kifejezésekkel, amelyek előhozzák a Strong-féle konkordancia definícióit.

Ha ez a könyv ajándékként jutott el Önhöz, és hálája jeléül adományt szeretne küldeni, megteheti a PayPal-on keresztül a paypal.me/JHalseth címen. Ez semmilyen kötelezettséggel nem jár. Az adományok a fordítást, a nyomtatást és a Publifye AS / TruthBeTold Ministry által végzett folyamatos ingyenes terjesztést támogatják.

Kapcsolati adatok

Név	Jørn Andre Halseth
Mobil	+47 90 924 934 (YAHWEH T9)
E-mail	jorn.halseth@gmail.com
Cégadatok	
Cégnév	Publifye AS
Szervezeti szám	826 774 622

«Azt, aki hozzám jön, semmiképpen ki nem vetem» (János 6:37). Ne feledje, hogy Jézus az ajtó előtt áll és zörget (Jelenések 3:20) – Önön múlik, hogy kinyitja-e.

How this was made

This is the author's own work. It was composed with **junifye** and an AI assistant, drawing its Scripture and original-language work (Greek, Hebrew, cross-references) from **Darash** (Hebrew *darash*, “to seek, inquire, study”), a tool and reference work for the Bible in its original languages.

A gift of support — [Stripe](#)

Scan to read this book online